ABC Amber Palm Converter, http://www.processtext.com/abcpalm.html

C:\Users\Plazma\Desktop\A\JFK10_-_Jeruzalemsky masakr motorovou pilou.pdb

PDB Name:
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 21.6.2007
Modification Date: 21.6.2007
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

agent John Francis Kovář

10

JERUZALÉMSKÝ MASAKR MOTOROVOU PILOU

Ondřej Neff

PRVNÍ RYZE ČESKÁ SCI-FI / FANTASY SÉRIE!!!
Za laskavou podporu a revizi textu děkuji Ljubě Krbové a Haničce a Jiřímu Knéblovým, Střelcovi pak za odborný dohled a likvidaci několika logických chyb. Jiřímu Walker Procházkovi děkuji za redakční podněty a jemu a Mirkovi Žambochovi jsem vděčný za to, že seriál o JFK vymysleli a vzali mě do něho jako autora.

Ondřej Neff

Copyright © Ondřej Neff, 2007
Cover Art © Jan Doležálek, 2007
Design © Jan Doležálek, 2007
Edition © 2007
All rights are reserved

ISBN 978-80-7254-933-7

Od: KILLERa Kvantový Inteligentní Interrealitní Retranslátor EF báze HUMAN IV tech
Komu: GODovi - Centrální Nad-inteligenci EF
Subjekt: Agent John F. Kovář
Vyhrazení: Materiál nepřístupný lidem

Agent John F. Kovář:

Statut: ve službě na doporučení psychiatrického konzilia Rekapitulace: Agent JFK se zúčastnil mise mající za cíl vyšetřit okolnosti interrealitního únosu významného vědce z bazální reality A.
V průběhu mise došlo k pokusu o odstranění Kováře, iniciovanému příslušníky Agentury (s vysokou pravděpodobností). Přežil a úkol splnil i přes infikování virem měnícím celkový genetický kód těla (z 98 0/0 transformován v bytost eufemisticky označovanou jako upír, přesná charakteristika viz soubor x_0123_452). Navzdory očekávání přežil i následnou regresi způsobenou působením biologického ekvivalentu Maurbyho efektu. Dosavadní dění okolo agenta JFK naznačuje existenci osoby, nebo dokonce skupiny osob, snažící se o jeho likvidaci. Důvody mohou být osobní i profesní.

Společenská analýza týmu Bytewské okolo JFK na požadavek Centrální Nad-inteligence GODa:

Z chování Ljuby Bytewské vyplývá, že je pod tlakem, který se nedá vysvětlit pracovním nasazením. Pravděpodobně se blíží konflikt zájmů jednotlivých agenturních divizí bazální reality A. Ten je přiživován osobními ambicemi a antipatiemi, viz spis agenta JFK. S jistou nezanedbatelnou pravděpodobností je možné, že Bytewská toleruje výzkum a konání některých členů svého týmu, které nejsou v souladu s rozkazy nejvyššího velení. V zájmu Agentury je výhodné nezakročit. Z důvodu potvrzení/vyvrácení existence bezpečnostní díry prověřit geneticky modifikovaného agenta mutanta. Z důvodu utajení provést v dostatečném časovém odstupu.

Postoj Johna Francise Kováře k Agentuře a jejím ideálům se změnil. Nadále souhlasí s cíli, začíná však víc a víc pochybovat o prostředcích. Posílit jeho vztah k lidem a realitě, z níž pochází. Bude-li možné, konfrontovat ho s možností absolutní zkázy.

KILLER

Poznámka: materiál není určen do lidských rukou, mohl by ovlivnit deformace kauzality.
PROFESIONÁLOVÉ PŘI PRÁCI

„Chápu, že to červené je krev," pravila Andrea de Villefort, specialistka na lingvistiku, kódování a kaligrafii, a též na jemné druhy zabíjení, přičemž bylo těžko určit, která z obou specializací byla častěji využívána Agenturou, konkrétně pak oddělením interrealitního pašování. „Ale copak je ten šedavý rosol?"
„To je mozek," řekl John Francis Kovář, její kolega v Agentuře, agent pro řešení krizových situací.
„Taky mě to napadlo," řekla Villefortová. „Jenomže mě překvapilo, že je ho tolik."
„Sebevražedný atentátník s sebou nosí zpravidla půl druhého kilogramu trinitrotoluenu. Ten vydá dost energie na to, aby se jeho mozek rozplácl na pancéřovém skle do velikosti svátečního ubrusu na stole mé maminky, i kdyby ten mozek byl ve velikosti hrášku."
Oba agenti, přestože zvyklí na nečekané zvraty situace, měli ve tváři náznak překvapení. Nenapadlo je, že plavovlasý chlapík s modrýma očima milovníka renesanční poezie, který vstupoval do kontrolní kabiny s mírně zasněným výrazem člověka, kterého dnes čeká už jenom vzrušující chvilka v lístkovém katalogu knihovny Literárního institutu, je sebevražedný atentátník, a taky je nenapadlo, že kabina vyhlížející, jako by byla určena do výtahové šachty hotelu Plaza, je určena k likvidaci nastražených nálož. I s lidmi, kteří je mají na starosti, jak se stalo i v tomto případě.
„Věděla jsem, že uvidíme profesionály při práci," pravila Villefortová uznale. „Jen to mi nejde do hlavy, že si vybrali do kabiny právě jeho?"
Okolí Chrámu Božího hrobu v Jeruzalémě mohlo sloužit jako veletrh s nejnovějšími ukázkami zabezpečovací techniky. Návštěva papeže Benedikta XVI. přímo v srdci nejžhavějšího místa planety byla chápána jako výzva - na všechny strany. Joseph, kardinál Ratzinger, si vybral po svém zvolení papežem jméno Benedikt proto, že jeho předchůdce, toho jména patnáctý, byl opravdovým a odvážným prorokem míru a Joseph Ratzinger byl odhodlán v tomto poslání pokračovat. Už toto stačilo, aby se stal cílem nenávisti z mnoha stran, která měla vrcholit právě teď, o Velikonocích roku 2007.
Oba agenti čekali, že přístup ke Chrámu Božího hrobu nebude snadný, však také na zlatě zdobené pozvánce nechybělo upozornění, aby se dostavili čtyři hodiny před začátkem mše. Zatím prošli osmi rentgenovými rámy, dvěma pachovými komorami, podrobili je sedmi výslechům a osmi osobním prohlídkám. Potěšilo je, že gynekologické vyšetření (Villefortová) a rektoskopické (oba) proběhlo decentně, v náladě bezmála hravé.
Prošli i kabinou s tlustými skly, jejichž význam pochopili až teď, kdy se onen snivý mladík - jistě že nedobrovolně - odpálil. Zřejmě na něho zapůsobilo široké spektrum elektromagnetických vln - a jedna část spektra spustila nálož, která měla vybuchnout, podle původních předpokladů, až v papežově blízkosti.
Do této kabiny nemusel každý a po pravdě řečeno, Kovář s Villefortovou se do ní bezmála nacpali, protože si chtěli prohlídku užít a hlavně, chtěli vidět profesionály při práci, dovolenou pojímali jako studijní cestu. Nicméně, snivého mladíka vybrali, takže otázka kladená komtesou byla plně na místě: proč vybrali právě jeho? Jak na něho kápli?
„Hra tajných služeb," pokrčil Kovář rameny. „Někdo prostě toho ušlechtilého anglikánského homosexuála konvertovaného na islám prásknuI, nejspíš proto, aby umožnil jiné skupině atentátníků se dostat papeži na kůži."
„Pak ovšem měla smrt toho jinocha smysl," řekla Villefortová.
„Jistě. V tuto chvíli si už dává v muslimském nebi do nosu s první pannou, která tam čeká ve frontě, aby mu mohla nabídnout svůj klín. Pardon, ne s pannou. S panicem a ne klín, ale..."
„Říkáš to tak procítěně," pravila Villefortová ponuře, „že mám strach, aby ses taky nepřiklonil k Alláhovi."
„Neboj," odpověděl JFK. „Lepší tvůj klín v hrsti než pět set nebeských klínů na střeše."
„Jsi nechutný," lehce ho udeřila do boku Andrea a tvářila se při tom potěšeně. „Ve frontě teď čekáme my a musíme si pospíšit, abychom dostali dobré místo."
Nemuseli se bát, že se do chrámu vůbec nedostanou. Bez pozvánky by se nedokázali dostat do Starého Jeruzaléma ani se svými schopnostmi proniknout takřka kamkoli. Pozvánky jim předala samotná jejich šéfka Ljuba Bytewská.
„Ale to vám říkám," potřásala drahocennými kousky tuhého papíru, zlatě vroubenými, s vatikánským znakem plasticky vylisovaným, aby ukryl čip s kódovanou informací, že majitel pozvánky je opravdu Andrea de Villefort a John Francis Kovář, „to vám říkám, nechci slyšet o žádných vylomeninách."
Stáli před svou kyprou generálkou trochu zkrouš eně, jako by už ty vylomeniny měli za sebou a ona je za ně peskovala. Nebyl to příklad vlídného nadřízeného. Ostražitost byla tedy na místě, ostražitost a taky zvědavost, co jim přichystala tentokrát.
„Chystá se atentát na papeže," řekla jim a varovně zašermovala prstem. „Ale pozor! To není naše věc. I kdyby papeže na plátkovali na kousíčky, na rovnováze paralelních světů to nic nezmění. My se staráme o to, aby nám neunikaly technologie z jednoho paralelního světa do druhého. Dáváme pozor, aby X-Hawk zůstal tam, kde je zalezlý, a nevystrkoval tu svou ptačí hlavu. To je naše starost. Žádné zasahování. Rozuměno?"
„My chceme vidět profesionály při práci," řekl Kovář.
„Studijní cesta," dodala Villefortová. „Vzali jsme si řádnou dovolenou."
„Nelíbí se mi to," řekla Bytewská a bylo na ní vidět, že by pozvánky nejraději hodila do koše. „Dovolenou si zasloužíte.

Ale proč do Jeruzaléma? Jeďte raději někam k moři!“
„Jeruzalém není zas tak moc daleko od moře,“ připomněla Andrea.
Bylo vidět, že Bytewská je krajně nespokojena a obrátila se na Nikitu, svoji pravou ruku, s výrazem „tak řekněte k tomu něco“.
„Já myslím,“ pravila Nikita uvážlivě, „že je dobře, když si naši lidé zvyšují kvalifikaci.“
„To jsem si mohla myslet, že řeknete. Jste všichni stejní. Všichni domluvení!“
Nervozitu nehrála. Tajnými cestami, ještě tajnějšími, než byla ta, kterou se do Agentury dostala zvěst o chystaném atentátu na papeže, se jí donesly jakési šepoty o chystaných intrikách, které mají za cíl odstranit ji a její nejlepší lidi ze scény. Nechala si to pro sebe a snad právě proto byla podrážděná, podezíravá.
Nakonec ale souhlasila, aby strávili dovolenou právě v Jeruzalémě, a teď byli tady, oba v pohodlných cestovních oděvech, Kovář ve volném, trochu plandavém obleku ze světlounkého tropika a Andrea v bohatě zřasených tmavofialových šatech s dlouhými rukávy a bez výstřihu, ke Kovářově nelibosti. Postupovali po Via Dolorosa k rozeklané siluetě Chrámu, obklopeni členy opravdu vybrané společnosti. Nezaujatý pozorovatel by si musel myslet, že je to olympijská vesnička na výletě. Muži urostlí, svalnatí, ženy štíhlé, se sebevědomými pohyby filmových hvězd a vítězek lehkoatletických závodů. Ne snad, že by tu chyběly starší ročníky - jenže i na těch šedovlasých a olysalých mužích a ženách se složitými účesy bylo vidět, že mají za sebou minulost vrcholných fyzických výkonů, vrcholných ve všech ohledech, a že ještě teď jsou schopni neméně vrcholných výkonů duševních. Villefortová znala část z nich, Kovář jinou část, a mohli si tedy vyměňovat poznatky.
„To je zástupce ředitele pro vraždy a teror jihoafrické tajné služby BOSS,“ ukazovala Villefortová bradou na nenápadného šedesátníka, nenápadného do té doby, dokud si člověk nevšiml jeho kloubů na ruce, vytlučených do tvrdosti želvího krunýře.
„Bingo,“ pochválil ji Kovář. „A zdali pak znáš toho člověka, co vypadá jako pašerák kokosových ořechů? To je šéf oddělení útrpného výslechu indonéské tajné služby BIN. Je to chlapík tak krutý, že ho Hendropriyono chtěl vyhodit. Ale jemu se podařilo sesadit šéfa BIN a od té doby má ve své mučírně klid.“
Podrážděně se otočil, ale vzápětí se usmál, když poznal muže, který si k nim razil cestu.
„Vy se neznáte?“ zeptal se Andrey a chystal se představit nevelkého muže, nápadně připomínajícího ruského prezidenta Putina. Ale muž se představil sám:
„Bond,“ řekl s úklonou. „James Bond.“
„Andrea de Villefort,“ udělala agentka rozkošné pukrle.
„Komtesa Andrea de Villefort,“ doplnil Kovář. „A ještě něco, co je důležité, Jamesi: já ji viděl první.“
„Plně to respektuji, Johne,“ usmál se na něho Bond. „Ostatně, prověřené ženy jsou mimo okruh mého zájmu. Přitahují mne proradné mrchy z opačné strany tajné fronty. Leda když je nouze,“ doplnil, dívaje se po očku na komtesu. „Zdá se, že dnes budeme mít jinou podívanou, než jakou nám obvykle nabízejí ženy.“
„Už to začalo,“ podotkl Kovář. „Pohled na detonační kabinu byl poutavý.“
„Pro někoho až moc. Seňor Francesco se před ní pozvracel.“ „Seňor Francesco?“ podivila se Andrea.
„Agencia Brasileira de Inteligencia ABIN,“ hbitě doplnil Kovář.
„Že by se Latinci zajímali o atentát na papeže?“
„No samozřejmě! Generál Eduardo Delgado Rodriguez z kubánské Dirección General de Inteligencia je na prvním místě v seznamu podezřívaných strůjců atentátu,“ vysvětloval Bond. „Ten tu samozřejmě taky je, viděl jsem ho stát ve frontě u stánku s pizzou. Doma si pizzy moc neužije, je na kukuřičné stravě.“
Villefortová s Kovářem si vyměnili pohledy a Bond se tomu usmál.
„Já vám nevyčítám tak základní mezery ve znalostech, kolegové. Je mi jasné, že vaše specializace leží úplně jinde.“
„Budeme se vás držet, pane Bonde,“ řekla Villefortová. „Jistě nám povíte mnoho užitečného. Viď, Johne?“
„Obávám se,“ řekl Kovář ponuře, „že se měníš v proradnou mrchu tak rychle, že brzy vzbudíš zájem pana Bonda.“
„Přestaň, Johne. Vstupujeme na svatou půdu, kde Ježíš prolil svoji krev, aby nás vykoupil,“ řekla mu důstojně.
Vzhlédli, aby si mohli prohlédnout průčelí chrámu. Tento kříženec stavitelství dvanáctého a devatenáctého století jen v málokterém milovníkovi evropské křesťanské kultury budí nadšení. Už proto, že je to společný majetek řecko-ortodoxního patriarchátu, arménsko-apoštolského patriarchátu a katolického řádu františkánů, přičemž koptské, syrsko-ortodoxní a etiopsko-ortodoxní církvi náleží také několik částí chrámu. Je to obrovské potvrzení pravdivosti úsloví, že příliš mnoho kuchařů se zasloužío spálenou pečeni. Kdyby chrám stál v evropském, tedy povětrnostně problematickém podnebí, byl by už dávno klesnul pod rozhádanou správou tolika uctívačů Jediného Boha. V zemi, kde nepršívůbec a když, tak zřídka, však tolik nevadí, že střechou zatéká. Vešli širokými vraty, úkosem hledíce na obrys vedlejšího vchodu, nyní zazděného ledabyle přitesanými kvádry. Tudy vlekl Ježíš svůj kříž, zbrocený potem a krví. Tehdy ovšem zde nebylo nic, jen ponuré popraviště za hradbami města.
„Jak na to asi půjdou?“ ptal se John Bonda. „Dovedu si představit asi tak dva tucty různých scénářů. I když jsem možná už trochu mimo. V poslední době je moje specializace jinde. Být to o tisíc let dozadu, dovedl bych si lépe poradit.“
„Tam by mi zase nebyl nic platný můj Walther PPK, protože by se rozpadl vlivem Maurbyho efektu. Pokud by nebyl kryt konzervační pečetí.“
„Co ta vaše tajná služba všechno neví!“
„Neví, jak si poradit bez Walthera PPK. V biblických dobách umučení Ježíše Krista bych asi nebyl moc platný,“ usmál se Bond. „Takže k věci. Není známo, kdo za chystaným atentátem stojí. Naši sázejí na SPECTRE, ale to možná je jen přání otcem myšlenky. Každá firma má svoji teorii.“
„Jenže, jak je možné, že tu všichni jste? Nebo spíš jsme?“ divila se Andrea.

„To je základní otázka. Atentáty se chystají ve skrytu. O jedenáctém září vědělo dopředu ne víc než osm tajných služeb, pokud vím. Já sám jsem se o něm dozvěděl až někdy v půli srpna!“
„Vy jste tam byl?“ žasla Villefortová.
„Visel jsem na levém motoru Attova boeingu,“ odvětil Bond důstojně. „Zachránil mne včasný převlek za hasiče. Takže je divné, proč o tomto atentátu ví doslova každý, kdo v branži něco znamená. A dokonce i ti, kdo v ní neznamenají nic,“ dodal, když mu zrak padl na supícího otylého pána ve špatně ušitém saku, v němž Kovář poznal šéfa české tajné služby Jiřího Langa. „Strůjce atentátu zřejmě chce vyvolat zmatek. .Je to prastará metoda. Julius Caesar dostal před svým zavražděním roku 44 před Kristem seznam spiklenců od svých tajných agentů frumentarii. Nedbal a šel atentátu vstříc. Takový je náš úděl, nikdo nás neposlouchá, až když je pozdě. Toto je jasný příklad. Každý tu hlídá každého, všichni se podezírají navzájem. Vzdušný prostor hlídají Američané s Izraelci. Na službu odstřelovačů dostali licenci chlapci z Vatikánu. Bezpečnostní prohlídky dělá německá Bundesnachrichtendienst.“
„Vy to dokážete vyslovit?“ divila se Andrea.
„Léta dřiny,“ pokrčil Bond s úsměvem rameny. „Jsou tu japonští specialisté na ninjutsu, Haiti poskytla specialisty na woodoo, sudánská Al Amn al-Khariji vytáhla z buše nejlepší šamany. Každý, kdo tu je,“ rozhlédl se Bond kolem sebe, „má na starosti bezpečnost občanů své země a hlavně bezpečnost vlády své země. Jeden hlídá druhého. Benedikt XVI. vstupuje na nejpřísněji střežené území na celém světě. Jak by právě tady mohl někdo zabít papeže?“
„Nezbývá, než se řídit úslovím mé babičky: necháme se překvapit,“ řekl Kovář.
„Ty a ta tvoje babička,“ hněvala se Andrea a podívala se na Bonda.
Anglický agent 007 je jiný chlapík, dalo se jí číst ve tváři, ten určitě neměl nikdy žádnou babičku!
Prošli bránou do areálu. Bond zmlkl, utichl hovor i všude kolem.
Chrám Božího hrobu je tak složitý, že by jistě vyryl hluboké vrásky do čela každému, kdo by měl na starosti jeho ostrahu. Kovář měl pocit, že sem někdo přivlekl pytel plný kostelů a vysypal je na jednu hromadu, asi tak ladná a ústrojná stavba je Chrám Božího hrobu.
Věděl, že papež bude muset přijít od jihu a po mši v původní Konstantinově rotundě Anastasis se odebere do kaple Golgoty, vpravo od jižního portálu. Poté navštíví i nejvzdálenější části chrámu, kapli svaté Heleny a kapli Nalezení kříže.
Pořadatelé vedli hosty do křižácké lodě, kde usedli na nepohodlné židle s tlačivými opěradly. Když se podívali vzhůru, viděli tam ježatinu hlavní odstřelovačských pušek.
„Aby to nebylo opakování atentátu na Anwara Sadata,“ podotkl Kovář. „Toho zabili na přehlídce muži z jeho gardy.“
„Ano, a to byl začátek slávy Ajmana Zavahríhо, muže číslo dva al-Káidy,“ přisvědčil Bond. „Nevěřím ale, že tentokrát to bude takto banální.“
„A co když se nic nestane?“ strachovala se Andrea. „Třeba se zaleknou, když uvidí tak silná opatření! Ještě abychom museli k moři“ strachovala se.
„Nezaleknou. Vždyť oni sami se postarali o to, aby tu byl výkvět světové špionáže, kontrašpionáže, aby tu byly špičky antiteroristické fronty,“ namítl Bond.
„Možná, že tu předvedou nějakou novou zbraň. Mentální usmrcení, nebo tak něco. Rozhodně to nebude nějaká primitivní řezničina, nějaké rozřezání papeže motorovou pilou,“ mínil Kovář.
„Rozřezat papeže motorovou pilou... To by bylo něco,“ ušklíbl se Bond Kovářovu vtipu.
„Prosím, vstaňte,“ ozvalo se konečně po dlouhých desítkách minut čekání z tlampačů rozmístěných po chrámu, „Jeho Svatost, papež Benedikt XVI., přichází!“
Všichni tři zpozorněli.
Oči všech se tedy upíraly k průchodu, vedoucímu z hlavní lodi do Anastasis. Kovář se snažil sledovat i to, co se dělo kolem. Velkou pozornost věnoval dvanácti úctyhodným starcům, kterým bude papež obřadně mýt nohy. Už na první pohled bylo zřejmé, že patří k téže branži jako většina publika. Byli to starci velmi dobře živení a cvičení, schopní úderem malíkové hrany přerazit mramorovou desku. Však také socha Krista, zavěšená nad hlavním oltářem, s obvyklým nápisem INRI podle lesus Nazarenus Rex ludaeorum a také řeckou verzí INBI podle lesous o Nazoraíos o Basíleus toi! Ioudaíon jakož i verzí hebrejskou, po nich pokukovala poněkud podezíravě.
Chrám ztichl. Zvenčí byl slyšet hukot helikoptér. Šerem občas prokmitl červený záblesk laserového paprsku. Bystré Kovářovo ucho zaslechlo tlumené „wzoum“, to někde venku zhasl život atentátnického horlivce, který se pokoušel vyšplhat k některému z oken.
Všichni bez hlesu stáli a čekali, co se bude dít.
Šarlatová opona se rozhrnula a do prostoru před oltářem vešel Svatý otec následován dvěma kardinály, atletickými muži z papežovy osobní stráže, narychlo povýšenými do takřka vrcholného stavu katolické hierarchie. Za nimi se hrnul těžko spočitatelný zástup vousatých hodnostářů východních církví, se zřejmou námahou vlekoucí roucha ztěžklá zlatem a mastnou špínou.
Kovář sáhl do záňadří a vytáhl pytlík s buráky.
„Vezmi si,“ nabídl ho Villefortové. „To tě uklidní.“
Podívala se na něho s úžasem.
„Jak jsi dokázal dovnitř pronést pytlík s buráky?“
Vzpomněla si na rámy a osobní prohlídky a rektoskopické průzkumy.
„No dovol,“ odpověděl otázkou, „co bych to byl za hvězdu Agentury pro potírání interrealitního pašování, kdybych nedokázal pronést jeden pitomý pytlík buráků do jednoho pitomého kostela?
Patriarchové se rozestoupili, aby udělali místo tomu nejvážnějšímu mezi nimi, který přinášel zlaté umyvadlo s vonnou vodou, potřebnou k omytí nohou důstojným starcům, jak o tom vypráví Jan (13, 1-17):

„Odložil svrchní šat, vzal lněné plátno a přepásal sej pak nalil vodu do umyvadla a začal učedníkům umývat nohy a utírat je plátnem, jímž byl přepásán.“
„Začíná to být nuda,“ pravila Villefortová. „Dej mi ještě,“ a sáhla do pytlíku s buráky.
Hned poté udělal Kovář něco, co mu později vyčítala:
„Mohli nás zabít! Mohli nás odstřelit, byli jsme jak kachny na rybníce!“
Kdyby měl být upřímný, musel by Kovář přiznat, že jednal impulzivně, v popudu náhlého nápadu. Vymrštil najednou ruku, v níž držel sáček, a chrstnul obsah, tedy necelých deset deka semen podzemnice olejné, do prostoru, kde se měl odehrát posvátný eucharistický obřad, v němž věřící stvrdí sounáležitost s církví, mystickým to tělem Kristovým.
Buráky vyletěly, ale nedoletěly: ve vzdálenosti dvou metrů se odrazily od neviditelné stěny a padaly zpět. Kovář v následujícím okamžiku vypadal jak slunéčko sedmitečné, byl celý pomalovaný červenými skvrnkami laserových zaměřovačů, jak na něho snajpři namířili svoje zbraně. Kdyby to byli hůře vycvičení muži, Kovář by asi nedopadlo mnoho lépe než onen modrooký blondýn, který se nechal odpálit v explozní komoře. Jenže i snajprům došlo, co se tu stalo, že totiž Kovář objevil cosi nekalého a že oni mají věnovat pozornost skutečnému nebezpečí a nikoli zabývat se mužem, rozhazujícím buráky.
„Co je,“ štěkl Bond.
„Tomu nemůžete rozumět, Bonde,“ odsekl mu Kovář. Kývl bradou vpřed, aby upozornil Villefortovou. „Fantóm.“
„Nestraš,“ namítla. „Kde by se tady vzalo hyperpole?“
„Nevím,“ odpověděl, „ale jestli tohle není T-pole, tak sním...“ Smutně pohlédl na prázdný pytlík.
„Buráky určitě ne,“ pravila uštěpačně. „Dívej se a neruš. Třeba je to nějaké ochranné opatření, o kterém nám neřekli. Papežská ochranka má jistě nějaké trumfy po schovávané v rukávech.“
Nezdálo se totiž, že by se Benedikt XVI. nechal nějak vyvést z míry.
Pravděpodobně si nevšiml muže metajícího buráky a postupoval dál, dvanácti starcům vstříc. Patriarcha obtížený umyvadlem přidal do kroku a před oltářem papeže dohnal a kráčel s ním dál, bok po boku.
„Nevěřím, že by Svatá stolice odkoupila od Agentury technologii T-pole!“ řekl Kovář vztekle.
„Jak vidíš, tak ano. Za peníze se dá koupit všechno a církev má peněz dost.“
„Psst,“ špitl někdo, a když se Kovář otočil, spatřil zamračenou tvář generála Michaela V. Haydena, ředitele Central lntelligence Agency, známé pod zkratkou CIA.
„Koupili si T-pole a teď je papež v bezpečí.“
„Jen aby,“ řekl Kovář a rozhodl se, že neotevře ústa... až do hořkého konce. Jehož se měli dočkat už brzy.
Papež s patriarchou po boku poklekl před prvním ze starců a patriarcha se k němu sklonil, aby mu podal umyvadlo. V tom okamžiku stařec vztáhl ruce, popadl okraje umyvadla, prudce škubl a vytrhl ho užaslému potentátovi z rukou. Dalším pohybem chrstnul patriarchovi vodu do obličeje. Nezůstal při tom: umyvadlo pokračovalo v prudkém pohybu, až narazilo na patriarchův obličej.
V naprostém tichu ohromeného sálu uslyšeli chrupnutí drcených nosních kůstek.
Patriarcha odletěl dozadu, jako kdyby do něho narazil nosorožec, kterému sáhli na jeho mužnou ozdobu. V další vteřině stařec, z něhož se vyklubal atlet se svalovou výbavou šampióna ve wrestlingu, vyskočil na nohy a tnuI okrajem umyvadla papeže do šíje.
Svatý otec padl na obličej a zůstal tam ležet s rukama roztaženýma.
Oba kardinálové se vrhli kupředu. Násilnický stařec umyvadlo nepustil a použil ho jako zbraň. Obrátil ho k sobě a prudce se rozběhl proti kardinálovi útočícímu zleva. Stačil zahlédnout zbraň vyhlížející jako rekvizitu ze Star Gate, ve skutečnosti samopal FN model P90, veleúčinný díky silné průraznosti a rychlé kadenci střelby, ideální na malou vzdálenost. Mrštil umyvadlem a sekl kardinála do zápěstí.
Tuhle „fenu“ ale hned tak někdo nepustí z ruky, střelec vklouzne do jejích zakroucených pažbiček a předpažbiček jak do rukavičky. Umyvadlo zbraň odrazilo, ale nevyrazilo. Kardinál stiskl spoušť a smršť střel ráže 5.7 milimetrů zasáhla druhého kardinála, který už také stačil svoji „fenu“ vytáhnout, avšak nebylo mu dáno ji použít. Zemřel s mírně vyčítavým výrazem v obličeji, jako by chtěl říci: „Co mi to děláš, Giuseppe, čím jsem si to zasloužil?“
V tuhle chvíli už bylo celé auditorium na nohou a všichni se řítili vpřed, aby atentátníka zneškodnili. Kovář byl jeden z mála, kdo se o to nepokusil. Jen hmátnul po komtese a přitáhl ji k sobě, aby ji snad jeho kolegové z tajných služeb nepošlapali. Bond se po něm ohlédl. Proč Kovář váhá, proč nejde vpřed? Proč tu stojí s komtesou v náručí?
„Je to marné, Jamesi, je snazší se dostat na dámskou toaletu v královském křídle Buckinghamského paláce, než projít T-polem!“ křikl na něho Kovář.
Bond jen vztekle mávnul rukou, jako by chtěl říct, nabouchej si ty tvoje agenturní hračky do kecek, teď nastala chvíle pro dospělé, a vrhnul se vpřed, jen aby se přesvědčil, že Kovář moc dobře věděl, o čem mluví: rukama napřaženýma před sebe narazil na neviditelnou báň T-pole, ruce se mu rozjely a on se praštil obličejem o pevný povrch plasmatického fantómu.
V chrámu se rozječely sirény a na elektrických navijácích se z ochozů zdobených orientálními ornamenty snášeli členové papežské ochranky se samopaly Heckler&Koch vzor KM MP5 v provedení Navy. Pěkné devítky se zásobníky na třicet nábojů, ale i kdyby to byly pancéřové pěsti, osmigramové střely se odrážely od T-pole a s dotěrností čmeláků pršely do rozčileného davu.
Tito novodobí černě zakuklení nindžové z papežského ochranného sboru dopadali nohama na vrchní oblou část fantómu a klouzali dolů.
Diváci z řad tajných služeb, včetně Bonda, dychtiví Svatému otci pomoci, najednou narazili na muže v černém, kteří jim padali na hlavy se samopaly v rukou. Museli by být v mimořádně přívětivé náladě, aby přijímali údery výsadkářských bot do obličeje s potěšením. Naopak, mysleli, že právě tihle černí zakuklenci pomáhají atentátníkům, a protože byli beze

zbraně, vrhli se na ně holýma rukama. Padlo několik varovných výstřelů, ovšem v nastalém zmatku by jen Děd Vševěd dokázal rozeznat výstřel varovný od nevarovného.
„Neber to jako výzvu k milostnému laškování," stačil Kovář špitnout Villefortové do ucha a už ji strhával k zemi.
„Budu celá zmačkaná," pokoušela se protestovat a marně se snažila vymanit z Kovářova objetí.
„Pořád je lepší mít šlápotu na zádech než díru v žaludku."
„Ty a tvoje buráky," šeptala mu vztekle do ucha.
„Jaké moje buráky?"
„Ty jsi to vyprovokoval."
Musela přidat na hlase, protože vřava nad jejich hlavami nabývala na intenzitě.
„Nezbláznila ses? Já objevil, že kolem oltáře někdo spustil fantóma, a ty mi budeš vyčítat... au!"
„Pořád je lepší mít šlápotu na zádech než díru v žaludku," připomněla mu zlomyslně.
Střelba utichla, třicet nábojů 9 mm Parabellum není nic, co by vydrželo v zásobníku navěky, zvlášť když se přestřelka zvrhla v bitvu každého proti každému.
„Je po bouřce, nemá smysl se tu válet," navrhnul Kovář. Podupali ho pěkně a bolely ho lopatky, když vstával a pomáhal Villefortové na nohy.
První jeho pohled patřil prostoru před oltářem. Socha Krista na kříži měla teď dvojí důvod k bolestnému výrazu v obličeji - viset na kříži je zkušenost ještě bolestnější, než když člověk poslouží jako trampolína, uvědomoval si Kovář, a pak to, co se dělo pod oltářem, skutečně nepatří k ryzí eucharistii: ukázalo se totiž, že všech dvanáct starců odložilo výrazy tupého očekávání obřadu mytí nohou a všichni se rukou společnou a nerozdílnou pustili do práce, která ze všech lidských činností nejvíce připomínala řezničinu na jatkách.
Samopaly belgické značky FN rychle změnily majitele a maličké, leč energeticky zdatné náboje ráže 5.7 mm s mlaskavou rozkoší vnikaly do svatých tkání církevních potentátů. Ti zapomněli na neduhy věku a závazky důstojnosti a dali se na útěk, jenže narazili na vnitřní stěnu T-pole a zde umírali, někteří s rukama vztaženýma, takže se v posledních chvilkách žití podobali tomu, koho milovali nade vše a s kým se měli už brzy osobně setkat, totiž samotnému Ježíši Kristu.
Krátkými dávkami dva nejčilejší pseudostarci vyčistili prostor od svatých mužů a nikým nerušeni se mohli věnovat starému muži v bílém, který jim ležel bezvládně u nohou.
Tomu, co se dělo vně plasmové báně fantómu, nevěnovali víc pozornosti, než kolik jí věnuje orel právě probíhajícímu kongresu mušek octomilek.
A že se toho tam dělo!
Protože došlo střelivo, někteří z čilých posluchačů tohoto seminárního školení s praktickými ukázkami se zmocnilo útočných nožů přemožených výsadkářů, v nichž Kovář poznal model Joker CF 00 z výzbroje Bundeswehru. Načež se rozvinulo několik pěkných soubojů, kdy se do sebe pustil muž s nožem proti muži ozbrojenému ulomenou nohou od židle. Vznikaly i „ad hoc" aliance, kdy například předákovi kubánských tajných zabijáků přispěchal na pomoc jeho angolský kolega a systémem „záda k zádům" čelili dotěrnosti bojůvky sestavené z mužů MI-5 a Deuxieme Burreau Francouzské republiky. Ozývalo se chrčení raněných a umírajících i hulákání mužů rozvášněných bojem. Zvenčí bylo slyšet ječení sirén a někdo tam nabádal megafonem ke klidu, což je vždy výzva k panice. Hukot helikoptér zesílil, stroje vyzbrojené motorovými kulomety M 134 se blížily a v jejich hluku Kovář zaslechl charakteristický jekot motorů letounu A-10 Thunderbolt II, což byla neklamná známka toho, že se blíží rotační kanón GAU-8 Avenger. Někdo si zřejmě usmyslel, že celý Chrám Božího hrobu i s papežem a všemi věřícími i nevěřícími vymaže z mapy.
„To jsme to vymňoukli," poznamenala komtesa de Villefort. „Jak praví klasik - kdybych to byl věděl, tak bych sem nechodil!"
„No dovol! Přáli jsme si vidět profesionály při práci a myslím, že jsme si přišli na své!"
„Jenže my jsme chtěli vidět profesionály, kteří papeže budou chránit, a ne profesionály, kteří... Proboha. Co to má znamenat?"
„To má znamenat, milá Andreo de Villefort, že ti ušlechtilí hoši nejspíš opravdu chtějí Svatého otce naporcovat motorovou pilou."
Jeden skutečně vytáhl motorovou pilu Dolmar PS400 s benzínovým motorem o síle 3,5 koňských sil a blížil se s ní k ležícímu Svatému Otci. Nezdálo se, že má v úmyslu ho jen úslužně podrbat mezi lopatkami. Ostatní mu udělali místo a bylo na nich vidět, že se staví tak, aby je nezasáhla stříkající krev, až se řetěz zakousne do masa. Muž držel pilu za její oblouk a energicky trhnul startovací šňůrou.
Nestalo se nic.
Kovář s Villefortovou byli jedni z mála, kdo sledovali tuto poutavou podívanou - většina ostatních se už dala vplést do všeobecné řeže, v níž praskaly kosti včetně šíjových obratlů a crčel obsah propíchnutých břišních dutin.
Muž znovu trhnul šňůrou s nulovým výsledkem.
Tak se stalo, že se jeho udivený zrak střetl s očima Johna Francise Kováře, který pomalu došel až k samé hranici vymezené T-polem.
Kovářovi se zdálo, že toho muže už někdy viděl. Pod širokým čelem pronikavé modré oči. Nápadné líce, dalo by se říci boubelaté, přičemž ta levá byla rozseknutá od ucha přes koutek úst až po bradu - u koutku úst na ni navazovala další. Nos měl ten muž rovný a úzký, dalo by se říci římský. Byl opálený, avšak na horním rtu měl kůži sluncem nedotčenou, zdálo se, že si nedávno oholil frajerský knírek.
Kovář přestal civět na jeho obličej a podíval se na pilu, kde si všiml maličké páčky s bambulkou na konci. Spínač elektrického okruhu.
Sám nevěděl, co to do něho vjelo, prostě jen pohnul prstem vzhůru a jeho rty řekly: „ON. Máš to na OFF."
Muž chápavě zakýval hlavou, přepnul vypínač do polohy „zapnuto", do třetice trhnuI šňůrou, tentokrát úspěšně, a

pila se radostně rozječela.
Tři a půl koně bohatě stačí, aby pila přeřezala dubový kmen, takže když se řetěz setkal s učeneckým krkem Svatého otce, stroj měl pocit, že zahálí. Hlava odskočila od trupu a přihlížející falešní starci se přesvědčili, jak dobře udělali, že šli stranou. Následovala série dalších řezů, které naporcovaly papežovy ruce a nohy na dost velké kousky, aby se daly postupně naskládat do truhly, kterou v muslimském světě ženich posílá nevěstě, aby si do ní složila výbavu. Přeřezání trupu pak, nutno dodat, postrádalo jakoukoli estetickou hodnotu. Není tedy divu, že Villefortová od té podívané odvrátila zrak a pohlédla na Kováře, který tu stál a civěl a v tu chvíli by nemohl posloužit fotografovi jako model na tabletky určené k prudkému zvýšení inteligence.
„Já to viděla," zašeptala.
„Kdo má oči, vidí," řekl Kovář.
„Já to viděla, s tím vypínačem. Tys mu poradil. Tys ho navedl. Tys..."
„Počkej..." vztáhl k ní Kovář ruku a podíval se někam nahoru, nad hlavu sochy Ježíše Krista, nad okraj oblouku začernalého mastnými sazemi ze svíček. „Vidíš?"
„Nezamlouvej to. Já to viděla."
Odtrhl oči z míst, kam tak upřeně hleděl, a podíval se na rozhněvanou mladou ženu.
„To je vedlejší, co jsi viděla. Teď se podívej!"
A ukázal prstem nahoru.
„Co bych tam měla vidět? Není tam nic."
Také Kovář se tam podíval, jen aby shledal, že komtesa Andrea de Villefortová má pravdu. Nebylo tam už nic, jen tupé tváře světců obklopené tlustými zlatými pláty shlížely dolů na výjev, jaký tu nebyl vídán už skoro dva tisíce let, kdy ještě toto místo sloužilo jako popraviště a bylo tedy místem smrti a utrpení.
PROKOPNUTÝ BUBEN

„A to je všechno, co k tomu řeknete?" nechtěla Bytewská věřit vlastnímu sluchu. „Že jste prokopli buben. Nic víc? Vy jste nechali Svatého otce rozřezat motorovou pilou na kousky a řeknete tomu, že jste prokopli buben!"
Šéfka krizového oddělení divize pro potírání interrealitního pašování zprudka přecházela po místnosti a oddychovala, rudá ve tváři, jako kdyby právě vzepřela na svých mohutných pažích oba provinilce. Kovář s Villefortovou před ní stáli s rameny tak skleslými, že by se přes ně nedal přehodit svrchník.
„Ale, madam Bytewská," odvážila se namítnout komtesa, „vy jste přece říkala, že atentát na papeže není naší věcí a že by nám nebylo nic do toho, ani kdyby ho naplátkovali..."
„Jenže oni ho opravdu naplátkovali," zuřila Bytewská, a zuřila oprávněně, protože Villefortová se dopustila jedné z nejhorších profesních chyb. Přestoupila zásadu jednání se šéfem, která zní: „Nikdy nepřipomínej šéfovi, co v minulosti řekl." Carl Maria von Wonder využil chvilky, kdy kyprá generálka ztratila dech a povolila si knoflíčky na blůze, aby dodala volnosti ňadrům o rozměrech basketbalových míčů.
„Jste si jisti, že to bylo T-pole?"
„Odrážely se od toho předměty," podotkl Kovář lakonicky. Rozhodl se, že udělá nejlíp, když se bude vyjadřovat v holých větách.
„Jaké předměty?"
„Například burské oříšky."
„Cože?" vložila se opět Bytewská do hovoru. „Vy jste si spletli Chrám Božího hrobu se zoologickou zahradou a mysleli jste, že Jeho Svatost Benedikt XVI. je makak!"
„Nabyl jsem podezření, že Svatého otce obklopilo T-pole, a chtěl jsem se přesvědčit, že je tomu tak," odvážil se Kovář věty rozvité. „Neměl jsem po ruce nic než burské oříšky."
Díval se na profesora, jako by od něho očekával absolutorium. Von Wonder se podíval na Bytewskou. Ta zavrtěla hlavou.
„Ne, to není možné. Generování T-pole je pod kontrolou. Není možné, aby ho někdo zneužil."
„Atentátníci pracovali pod jeho ochranou."
„A nevygenerovali jste to T-pole čirou náhodou vy dva?" pravila syčíc. Kovář se ulekaně podíval na Villefortovou.
„Tohle mě nenapadlo..."
„Tohle by napadlo každého," pravila šéfka zmijím jazykem. „Máte štěstí, že o T-poli nikdo neví."
Někdo ano, například Bond, napadlo Kováře, ale nechal si to pro sebe.
„Kdyby věděl, měli bychom na talíři, že jsme se do atentátu zapletli. Nebo dokonce, že jsme ho zosnovali!"
„Proč bychom něco takového dělali?"
„Každý papež je zasvěcenec vysokého stupně. Mág se širokými pravomocemi. Mohla by to být mocenská hra uvnitř Agentury. Ano, i tohle mě napadlo!"
Villefortová nechápavě vrtěla hlavou.
„Jaká mocenská hra?"
„Buďte ráda, děvenko, že nevíte všechno," pravila Bytewská. „Ví to někdo, že jste tam byli?"
„Dohromady nikdo, jenom tajné služby asi tak pětašedesáti států světa."
„Tak to by bylo dobré, od nich se nikdo nic nedozví," pravila Bytewská s úlevou v hlase. „Horší by byli novináři."
„Pokud jste T-pole negenerovali vy, kdo tedy?" ozval se von Wonder.
„Někdo to udělat musel," na to Kovář, pyšný na diplomaticky zamlženou odpověď.
„Byl zavražděn jeden z nejvýše postavených mágů současného světa. A stalo se to pod ochranou hyperpole. To je důvod ke znepokojení," nedal se von Wonder.

„Ale pane," ozvala se Nikita v koutě pracovny, která až dosud předstírala, že je pěna. „Naše fantomové pole je v pořádku, neukazuje žádné anomálie. Málokdy se stává, že by světy byly v tak dokonalé rovnováze jako teď. Skoro se zdá, že ten velikonoční čas nějak přispívá k rovnováze."
„Nechte si ty vaše pavědecké úvahy," zavrčel von Wonder. „Jako kdyby rovnováha světů závisela na něčem tak nicotném, jako na ukřižování jednoho potulného kazatele."
„Který byl shodou okolností syn Boží," připomněla Villefortová.
„Zachovali jste se nezodpovědně a zpackali jste, na co jste přišli. Doufám, že aspoň částečně napravíte, co jste pokazili," ujala se znovu slova Bytewská.
„To bychom rádi," řekla Villefortová, „ale jak to máme udělat?"
„Budete tady k ruce panu profesorovi a prověříte všechny možné skuliny, kudy mohlo proniknout tajemství hyperpole ven z Agentury."
„Ale to je skoro úřednická práce, madam!" zaprotestoval Kovář.
„Buďte rád, že vás pustím vůbec k nějaké práci. K jiné, než je údržba toalet a technologických komplexů k toaletám náležejících. Dejte si odchod a do večera chci mít výsledky. Jinak..."
Zase zrudla a několikrát se nadechla.
„Jinak?" připomněl Kovář.
„Jinak se začnu zlobit."

Některé práce jsou v Agentuře zajímavé, jiné nezajímavé, ovšem papírování patří k tomu druhu činnosti, jakou upřímně nenávidí každý agent, zvyklý na práci v terénu. Bytewská nařídila prověřit veškeré pohyby polí a veškeré generování časoprostorových tunelů za čtvrt roku dozadu. Tedy prakticky veškerou činnost Agentury od začátku roku. Zvláštní pozornost měli věnovat vytváření portálů, oněch časoprostorových tunelů mezi paralelními světy. Jestliže někdo získal fantóm rovnou z Agentury, musel ho dostat ven ze sálu pod ústředím CERN ve Švýcarsku. V aktovce se odnést nedal. Musel se dostat ven časoprostorovým tunelem, tedy portálem, přes nějaký jiný svět.
„Ten, kdo to udělal, musel mít svědomí širé jako stát Arkansas," poznamenal k tomu Kovář. „Portál otevřený v cizím světě jen proto, aby někdo propašoval fantóma, to vyžaduje silný žaludek."
K tomu neřekla Villefortová nic. I ona si dovedla představit tu paseku, kterou mohla průrva vyvolat. Záleželo ovšem na tom, kde se portál vytvořil. Pokud vznikl někde v horách, mohl vyděsit osamělého pasáčka koz a ten pak asi měl problémy se sháněním svého stáda dohromady, některá z koz se taky mohla ocitnout v soustavě Aldebaranu před tisícem let. Anebo v roce plus tisíc let. Horší by bylo, kdyby se vytvořil v hustě obydleném území.
„Nejhorší by bylo," přemýšlel Kovář, „kdyby tam nějaký pán zrovna se slečnou..." „Jestli tě napadlo totéž, co mě, měl by ses opravdu stydět," řekla mu Villefortová.
Oba seděli před monitory EIZO a sjížděli záznamy o pohybu polí.
„Je mi při tom trochu trapně," poznamenal Kovář. „Když to domyslím, šmíruju kolegy."
„Důvěřuj, ale prověřuj, to přece řekl jeden tvůj slavný rodák, Karel Gott, nebo se pletu?"
„Částečně. Taky začínal na KG, byl to Klement Gottwald."
„To je jedno. Proč se Češi jmenujou tak podobně?"
„Protože se jmenujou německy, kupříkladu tihle dva. Jinak ale byly mezi nimi velké rozdíly. Jeden z nich zpíval sám, druhý nechal zpívat jiné. Villefortová, mě to nebaví."
„Taky bych ráda dělala skoro cokoli jiného než tohle. Třeba by šlo tu práci hodit na někoho jiného."
„Máš nějaký nápad?"
„Něco by se našlo," pravila komtesa a zaťukala nehtem pěstěného ukazováku na monitor.
Kovář se nad ní naklonil a opět si musel připomenout, že eau du parfum Eternity má výrazně afrodiziakální účinky, přinejmenším na něho.
„Boorman?" zeptal se.
„Frank s Monikou otevírají portály nejčastěji. Jejich jména se vyskytují na každé druhé povolence."
„Ty je snad podezíráš?" divil se Kovář.
„Netvař se tak nešťastně. Já vím, že tě zverbovali oni dva."
„Mám k nim tak trochu synovský vztah. Pravda, pokud jde o Moniku, byl by to synovský vztah silně poznamenaný oidipovským komplexem."
„Já neříkám, že oni dva ukradli fantóm, anebo že to udělal jeden nebo druhý z nich. Jenom tvrdím, že nikdo v celém podniku nemá takovou praxi s portály a fantómy a jestli by někdo dokázal propašovat fantóm, pak by to mohli být oni."
„Jak?" „Třeba v kufru hyperauta."
„To je jako v tom starém českém vtipu o cikánovi, kterého sebrali za pálení chlastu načerno, protože mu našli na půdě destilační přístroj. Cikáne, řvali na něho, půjdeš sedět za pálení lihu, protože máš přístroj. Tak mi přišijte i to znásilnění, na to cikán. Ty jsi někoho znásilnil? divili se policajti. Ne, ale mám na to přístroj."
„Ten cikán se taky jmenoval Gottwald?" ptala se Villefortová.
„Ne, jmenoval se Dežo. Zkusíme to. Ale musíme na to diplomaticky."
„Tak to se neboj," řekla Villefortová. „V mém rodu je mnoho diplomatů. Jeden z mých předků dělal Talleyrandovi poradce a zakladatel našeho rodu vedl jednání kolem procesu s Johankou z Arku." „To, že ji upálili, byl jeho úspěch nebo prohra?" chtěl vědět Kovář. „Podstatné bylo, že neupálili jeho, a to je v diplomacii úspěch, který se nepovede vždycky."
„Dobře. Boormana oslovíš ty, ale opravdu, Andreo, jdi na to v rukavičkách. Nerad bych se Franka dotknul. Je to prima

parťák, už leccos jsme spolu zažili a nerad bych přišel o kamaráda v Agentuře jenom proto, že Bytewská má problémy s přechodem.“
„Do jiné časoprostorové dimenze?“ ptala se Villefortová.
„Jak se to vezme, mám na mysli přechod do stavu staré báby. U nás na vsi se tomu říká klimaktérium.“
„Kdyby tě slyšela, zbavil by ses téhle práce velmi rychle. Nevím ale, zdali by tě náhradní činnost údržbáře kanalizace duševně uspokojila. Neboj, Johne. Použiju svého pověstného šarmu, půjdu na Franka důvtipně a rozhodím kolem něho závoj jemný jak pavoučí síť. Při první příležitosti.“

První příležitost se našla hned v poledne, protože Frank Boorman, tentokrát bez Moniky, seděl v kantýně a dopřával si bleskové Zuricher Geschnetzeltes na smetaně. Telecí z nohy je nakrájené na plátky, obalené v mouce a poté po částech prudce smažené na másle. Pak se maso odstaví a smaží se cibule, až zesklovatí: Přidají se houby, smetana a bílé víno. Když je směs prohřátá, přidá se sůl a pepř, nasype maso a vše se přivede na okraj varu, ale nevaří se. Čímž je Zuricher Geschnetzeltes hotovo a může přijít Frank Boorman a nacpat si tím nácka. O což se Frank poctivě snažil, když si k němu půvabně, což znamená bez ptaní, přisedla komtesa de Villefortová a diplomaticky ho oslovila:
„Franku, je to pravda, že tě Bytewská chce vyhodit, protože jsi ukradl fantóma a pomohl teroristům rozřezat papeže motorovou pilou?“ To zabučení, které se hned poté ozvalo, nepocházelo od ducha zahubeného telete, z jehož nožiček Zuricher Geschnetzeltes pocházelo, vydal je ze sebe John Francis Kovář, agent oddělení pro krizové situace Divize pro potlačování interrealitního pašování.
Villefortová k němu zvedla oči.
Udělala jsem něco špatně? seděla v nich otázka.
Pokračuj, zavrtěl jemně hlavou Kovář, já jsem jen český křupan a v diplomacii se nevyznám. Boorman polkl sousto telecího, odložil vidličku a mile se na Villefortovou usmál. Jeho široká černá tvář měla lesk dělové hlavně.
„Není to pravda, Andreo. Fantóma jsem neukradl a s vraždou Benedikta XVI. mám asi tolik společného jako s Velkou vlakovou loupeží.“
„Cože? Ty jsi taky vyloupil vlak?“ podivila se Villefortová.
Prostorové senzory vestavěné do hlavové části kyborga ho upozornily, že mimo zorné pole někdo stojí. Otočil tedy hlavu a spatřil Kováře. I jeho obdařil úsměvem.
„Co to do ní vjelo, Johne? Uzavřela sázku, že Frank Boorman nedokáže přetrhnout slušně rostlou ženskou vejpůl jako tajtrlíka?“
„Každý ví, že ženskou dokážeš přetrhnout i přeříznout kdy a jak se ti zachce,“ pomalu a rozvážně říkal Kovář, aby Franka uklidnil. „Andrea tě chtěla požádat o pomoc. V celém podniku není nikdo, kdo by měl takovou praxi v otevírání portálů a manipulaci s fantómy, jako ty, případně Monika. Takže ona se tě mínila jemně zeptat, jestli bys nám nemohl pomoct při hledání skuliny, kudy by někdo mohl toho fantóma propašovat ven.“
Zatímco hovořil, Boorman pomalu a soustředěně jedl a promluvil, až když snědl poslední kousek masa, poslední houbičku a poslední kousek bramborového rosti. Pak se napil bílého vína Fendant z oblasti Valais, osušil si koutky úst damaškovým ubrouskem a pak ho odložil, aby dal najevo, že je ochoten naslouchat.
„Franku,“ zeptala se Villefortová opět diplomaticky, „ti tvoji předkové na Zambezi jedli taky tak obřadně, když si upekli misionáře?“
„Samozřejmě. Pojídání misionářů bylo velmi populární, a protože to bylo pojídání rituální, bylo spojeno s četnými obřady. Budete toho chtít vědět ještě hodně?“
„Abych byl upřímný, Franku,“ převzal iniciativu Kovář, „já bych se rád soustředil na ukradeného fantóma.“
„Fantóma ukrást nelze,“ řekl Boorman a usmál se.
„Ten fantóm, se kterým jsme se setkali, nese všechny rysy industriálně vyrobeného artefaktu,“ řekl Kovář. „To není práce některého z mágů. Tenhle fantóm do sebe pojal celý prostor před hlavním oltářem v Chrámu Božího hrobu.“
„V Chrámu Božího hrobu? Slyšel jsem, že se tam něco semlelo. Dokonce jsme zaslechl výraz ‚prokopnutý buben‘.“
„Tak tenhle výraz opravdu nemám rád,“ řekl Kovář.
„Chápu,“ opáčil Boorman, „už proto, že tohoto výrazu bylo použito ve spojení s vámi dvěma.“
„Tak to by stačilo,“ řekl Kovář, „zalaškovali jsme si, jeden druhého se pokusil vytočit a teď můžeme jednat přímo. Bytewská nás chce pěkně rožnit a propečené sníst k večeři. Bez soli, podotýkám. Přitom my dva jsme v té věci naprosto nevinně.“
„Ber to tak, Johne, že o ní mnoho nevím. Co se vlastně stalo?“
„Byla to fraška o několika dějstvích. Dějství první - všechny tajné služby dostaly hlášku, že se chystá atentát na papeže. Kde jinde než v Jeruzalémě, kdy jindy než o Velikonocích. Zelený čtvrtek je nejpravděpodobnější datum. Takže všechny tajné služby vyslaly svoje nejlepší lidi, aby dostaly šanci si vysloužit ostruhy. Každý měl šanci, i tajná služba Islandu.“
„Island má svoji tajnou službu?“
„No, řekl Kovář neochotně, je to odnož dánské Forsvarets Efterretningstjeneste, známé pod zkratkou FET. Pohořeli jsme všichni, i ti Dánové. Někdo pěkně zabalil celé centrum Chrámu do fantómu a tam si pak dvanáct maníků pěkně Svatého otce podalo. Motorovou pilou.“
„To vypadá na profi práci,“ podotkl Boorman. Villefortová na to neřekla nic, jenom vzdychla a právě v této chvíli ji napadlo zkoumat, zdali má nehty opilované do ideální křivky.
„Bytewská zuří. Samozřejmě zuří všichni, i Jorn Olesen.“ „Kdo to sakra je?“ „No přece šéf dánské tajné služby, podivil se Kovář nad tak zásadní neznalostí.“
„Jak to, že se o tom nepíše v novinách?“ ptal se Boorman.

„Jak to myslíš?“ „No, papež rozřezaný motorovou pilou, to je snad dostatečně silné téma pro tisk bulvární i seriózní, nebo se mýlím?“
Kovář si vyměnil s Villefortovou pohledy. Tohle je nenapadlo. Už dávno nehledali v novinách žádnou informaci a noviny vnímali jako obalový materiál, nikoli jako zdroj poučení. Nicméně fakt, že se zpráva o masakru v Jeruzalémě nedostala do médií, je překvapil.
„Informační embargo,“ podotkla Villefortová. „Každá tajná služba bere ten masakr jako svoji prohru. Ovšem naše Agentura je v tom namočená nejvíc. Použilo se fantómu, tedy naší technologie.“
„To si myslíte vy,“ řekl Boorman. „Já tvrdím, že to není možné.“
„Proto jsme za tebou přišli, Franku. Jestli je v celém podniku někdo, kdo by nám mohl pomoci, jsi to ty,“ řekl Kovář.
„Jo, žádný problém. Porozhlídnu se kolem. Jenom...“ zarazil se, „jednom to by mě zajímalo, proč jsi mě chtěla vytočit?“ obrátil se na Villefortovou.
Usmála se na něho. „To je pravidlo číslo jedna diplomatického jednání. Udělej všechno proto, aby na tebe partner nebo protivník nezapomněl. A to se snad podařilo, ne?“
„Určitě,“ řekl Boorman. „Mimochodem, pomoci bych vám mohl už teď. Malou radou.“
„Miluju dobré rady,“ řekla Villefortová.
„Bylo by dobře, kdybyste si dopřáli hypnokurz palestinské latiny z Kristových dob. Mám takové tušení, že by se vám mohla hodit.“
TICHO PO PĚŠiNĚ

Kdyby novináři, ty žurnalistické hyeny, někdy dostali příležitost vyzpovídat Johna Francise Kováře, jakou svou vlastnost pokládá za nejužitečnější pro povolání tajného agenta, možná by uvedl fotografickou paměť. Ta mu nejednou zachránila život, nebo přinejmenším zdravou kůži. Slovo „možná“ je třeba několikrát podtrhnout, naopak sdílnost chápal jako jednu z nejméně užitečných vlastností, jakou by mohl nějaký agent oplývat.
Právě díky fotografické paměti poznal, že někdo manipuloval volantem jeho automobilu, nenápadného veterána Rover 620 Ti, který skrýval pod maskou poangličtělé Hondy dvousetkoňský přeplňovaný čtyřválec, pečlivým tuningem vyladěný na tři sta koní od dvou tisíc otáček až po špičku v sedmi. Věděl, že kolegové spoléhají na elektroniku, na kamery připojené přes wi-fi k síti a na podobné hloupůstky.
On však zastával zásadu „podívám se a vidím“. Takže si všiml ještě dřív, než otevřel dveře, že volant Roveru je poněkud stočen vlevo. Váhal, než dálkovým zařízením otevřel dveřní zámek. Poodstoupil, aby se podíval, v jaké poloze se nacházejí kola vozu, pořád ještě obutá do zimních Nokian pneumatik. Budu je muset vyměnit, napadlo ho, brzy bude teplo, připomněl si. Pak se věnoval záhadě s volantem. Kola jsou stočená tak, jak jsem je zanechal, kdežto volant je pootočený. To není normální.
Byl rád, že nechal Villefortovou nahoře v klubu. Kdyby ji na to upozornil, šla by mu na nervy tím, jak by hned byla akční. Chtěl zachovat chladnou hlavu a s ní pak jít do akce. Zůstal tiše stát na temném parkovišti, kde k němu shůry doléhal hovor a smích a taky občas cinkot skleniček, a přemýšlel.
„Něco není v pořádku?“ ze tmy se ozval důvěrně známý hlas pana Stegmüllera, hlídače zdejšího parkoviště. Hlas a rozvážné kroky, boty s gumovými podrážkami křupaly po štěrku.
Bomba? uvažoval Kovář. Stačilo by přiložit ji pomocí magnetu na spodní část karosérie. Že by vysílačka? V autě jsou stovky míst, kam se dá vysílač umístit.
„Nepotuloval se tady někdo?“
„Vyloučeno, pane Kováři,“ odpověděl pan Stegmüller. „Musel bych o tom vědět.“
Nemusel, pomyslel si Kovář podrážděně. Vůbec bys nemusel. Kdybych já chtěl někomu obrátit auto naruby, udělal bych ti to před nosem a neměl bys o tom tušení.
„Je mi trochu nevolno,“ řekl. „Mohl byste mě odvézt domů? Zpátky se vrátíte taxíkem. Službu má s vámi pan Schwarz, nemám pravdu?“ „Jistě pane Kováři,“ řekl Stegmüller spěšně. Občasné odvozy personalu patřily k jeho povinnostem, k těm příjemnějším, protože z nich obvykle padlo nějaké dýško. Jeho nadšení by dostoupilo patrně mnohem menšího stupně, kdyby byl schopen rozeznat podtón zlomyslnosti v Kovářově hlase.
Já ti ukážu, mizero, že vyloučeno, bylo tam zakódováno.
Kovář vklouzl na zadní sedadlo a nechal pana Stegmüllera usednout za volant.
Motor příjemně zahuhlal v nízké bručlavé tónině. Bylo nutno ho nechat minutu běžet. Kompresorovanému motoru škodí studené starty, protože chladný olej nemá dostatečnou vazkost a nemaže jemné převody kompresoru.
„Už můžu, pane?“ ptal se Stegmüller.
„Jen do toho,“ řekl Kovář.
Stegmüller zařadil jedničku, ne bez obtíží, protože konstruktéři tohoto vozu, věrni britské tradici, byli pevně rozhodnuti vystavit majitele a hlavně pak řidiče desítkám drobných příkoří, aby mu připomněli, že řízení automobilu je sport a ne nějaká hra pro slečinky, připomínající procházku růžovým sadem.
Vyjeli z vrat střeženého prostoru areálu CERN blok B62 a vydali se po Route de Meyrin směrem na Ženevu. Kovář zápasil s intenzivním pocitem ohrožení, které se teď násobilo ve stísněném prostoru automobilu. Neměl u sebe žádnou zbraň a kdyby ho někdo napadl, musel by se spolehnout na svoje schopnosti ubránit se čímkoli, klikou od heveru počínaje a holýma rukama konče. To by nerad, ruce, na rozdíl od kliky od heveru, se snadno omlátily.
Zatím se nic nedělo, takže jediné ohrožení, které zde bylo bezprostřední, byly jalové tlachy pana Stegmüllera, který se pokusil Kováře zatáhnout do rodinného problému, založeného na zásadně rozdílném názoru na problematiku vytapetování předsíně pana a paní Stegmüllerových. Asi jsem paranoidní, napadlo Kováře. Sám sebe jsem vytrestal. Musím teď poslouchat žvásty toho hňupa.

V tu chvíli se to stalo.
Ozval se tlumený výbuch a z volantu Roveru se vymrštil airbag. Nebyl to ovšem obyčejný prvek pasivní ochrany automobilu.
Bylo na něm vidět, že je vyroben z pevné plastické hmoty a také nálož v něm, umístěná byla mnohem silnější, než je normální. A tento neobyčejný airbag měl další neobyčejnou vlastnost: po výbuchu nesplaskl a neuvolnil stisk. Naopak, podle toho, jak pan Stegmüller sípěl a koulel očima, hruď mu svírala taková síla, jakou by vyvinul cirkusový slon Bimbo, pokud by si na něj chtěl z rozmaru sednout. Kovář vymrštil ruku, aby se chopil volantu. Stegmüller pochopitelně zamával rukama ve vzduchu a řízení pustil. Kovář uchopil volant jenže marné byly jeho snahy. Proti němu šla síla motoru. Trvalo to vteřinku, než pochopil, proč se snaží zbytečně: řízení Roveru převzal autopilot.
Já ti dám, že se nikdo nepotuloval po parkovišti, vztekle Kovář a pustil volant. Ten někdo se tam potuloval dost dlouho, aby vyměnil normální airbag za past a aby namontoval automatické řízení. Neboť tato vymoženost rozhodně nepatřila k výbavě 620 Ti.
To bych o tom musel vědět, pomyslel si Kovář hořce.
Neznámý tedy udeřil, ale neměl v úmyslu Kováře zabít. Byl to klasický únos, a jelikož do pasti padl Stegmüller, situace se obrátilal v Kovářův prospěch. V poslední době jsou profesionálové pěkní packalové, napadlo ho. Nepochybovalo tom, že tuhle práci vykonala nějaká zkušená agentura.
Automobil minul letiště a hned za ním zabočil na dálnici k Lausanne. Neujel ani pět kilometrů, když znovu odbočil, tentokrát doprava směrem k Lac Leman na pěknou pobřežní silnici, spojující Ženevu s Nyon. Projeli Bellevue a v Creux de Genthod opustili Route de Lausanne a vydali se vpravo, k rozsáhlému anglickému parku na břehu jezera. Dálkově řízený Rover zabočil vpravo a několik set metrů uháněl krásnou alejí k zámečku v klasickém stylu. Před ním ale odbočil doleva, objel park s francouzskou zahradou, chráněnou před vetřelci bohatě zdobenou litinovou mříží, a zamířil vlevo do hustého bukového a dubového lesa.
Kovář nemusel mobilizovat svůj důvtip, aby došel k závěru, že se blíží rozuzlení celé příhody.
Nešťastný pan Stegmüller už přestal chroptět a mávat rukama a odevzdaně čekal, co se bude dít dál - musel si připadat jako myš, přiťápnutá tlapou kočky k zemi. Rover vjel mezi stromy a zastavil. Kovář se ukryl za sedadla. Spoléhal víc na sluch než na zrak. Pana Stegmüllera mu bylo upřímně líto, ale to bylo asi tak vše, co pro něho mohl udělat. Strategii volil jednoduchou: Stegmüller, který se stal nedobrovolnou obětí tohoto technologicky důmyslného pokusu o únos, se stal návnadou. Při troše štěstí se Kovářovi podaří únosce chytit.
Nemělo by jich ale být víc jak pět, uvažoval zasmušile.
Zaslechl skřípnutí kamínku.
Za chvilku to začne. Pokud by mělo vše jít jak po drátkách, bude to jeden člověk. Lepší jeden slabý protivník než pět silných, a nejlepší přítel je samopal, táhlo mu hlavou. Bylo to hořké uvažovánÍ. Samopal po ruce neměl a o počtu útočníků neměl tušení.
Další zašramocení ho ubezpečilo, že protivník se už přiblížil k automobilu.
Dýchal zvolna. Uvědomoval si, že se mu nezrychlil tep. To bylo dobře, nějaké skopičiny organismu bylo to poslední, co mohl potřebovat.
Teď. Čísi ruka vzala za kliku a uvolnila zámek. Kovář vyrazil rukou vpřed a napřaženými prsty prorazil polštář, který přivedl bodrého pana Stegmüllera do nezáviděníhodné pozice polapené myši. Byl to úder karate, kterým byl Kovář schopen protivníkovi prorazit žaludeční stěnu. Byl upřímně zvědavý, jak pevný je onen nafukovací vak. Jak to funguje s žaludeční stěnou Kovář věděl, měl to odzkoušené. Tohle měla být první zkušenost.
Bingo!
První pokus se povedl dle očekávání, první dobrá, jak říkají reprodukční umělci, když se jim podaří na první pokus nakrákorat text nebo písničku do mikrofonu a zvukař je moc líný na to, aby zavelel k opakování pokusu.
Vak puknul a ozvala se obrovská rána. Tlak vzduchu zabolel Kováře v uších a vyrazil dveře. Ozvalo se kratičké zaúpění a to už Kovář otevíral svoje dveře a vyletěl z auta ven. Parakotoulem se dostal na tři metry od Roveru, otočil se a vyrazil proti svému nepříteli. Ten k němu stál zády, držel si nos a potácel se.
Je to příliš snadné, blesklo Kovářovi v hlavě a rovnou, jak říkají vojáci „z chodu“, zasadil nepříteli ránu malíkovou hranou do krku.
Prudká bolest ho ochromila. Koho by napadlo, že ten mizera bude mít vyztužený límec, volně přecházející v krční kryt pleťové barvy! Navíc rána zapůsobila jakýmsi spouštěcím efektem, protože nepřítel vyrazil loktem dozadu a zasáhl Kováře přesně do těch míst, do nichž se Kovář rád trefoval napřaženými prsty proměněnými v hrot kopí.
Kovář odletěl dozadu, ale neztratil rovnováhu. Protivník s tím počítal a byl rozhodnutý započaté dílo dokončit ke své spokojenosti. Odrazil se a skočil dvojitým saltem dozadu. Kovář uhnul na levou stranou právě včas, aby si mohl přečíst jméno výrobce, Manolo Blahnik, na podrážkách protivníkových bot. Před očima se mu mihnul lesk nerezové oceli, ten mohl pocházet jen od pouzdra hodinek Omega Seamaster. Zpropadeně, pomyslil si, kterýpak z kolegů dokáže zabít úderem snožmo po dvojitém saltu nazad a chodí obutý do polobotek za devět tisíc dolarů? A je kolem něho cítit martini s vodkou?
Pak mu to došlo.
„Jamesi,“ řekl zkusmo, „nešlo by to vyřídit smírnou cestou?“ Muž dopadl, odpéroval se a vrhl se kupředu s rukama spojenýma do pěsti. Kovář opět uhnul a to byl jeden z jeho lepších nápadů. Kdyby zůstal stát na místě, dopadlo by to špatně. Pan Stegmüller, který už popadl dech a vracel se ke smyslům, by nejspíš měl občanskou povinnost věnovat umírajícímu několik chlácholivých slova modlitbu zůstavující duši věčnému klidu.
Měl by víc přemýšlet a míň skákat, pomyslel si Kovář. No dobrá, kdo chce kam, pomozme mu tam, i když není zcela jisté, že protivník si přál skončit tam, kam ho Kovář poslal.

Energie této robinzonády byla zdrcující, a proto Kovář neměl velkou práci jemnými pohyby aikidó usměrnit let. Muž vletěl po hlavě do prostoru řidiče a měl tu smůlu, anebo Kovář měl to štěstí, že se navlékl rukama do trosek nafukovacího vaku a vklínil se mezi volant a obolavěné břicho pana Stegmüllera, jemuž začalo zvolna docházet, že nemá dnes ten nejšťastnější den a že by bylo lépe zůstat doma, po boku ne moc zábavné paní Stegmüllerové.
Byl to bezpochyby on, James Bond, agent 007 Jejího Veličenstva.
Kováře by nikdy nenapadlo, že by se právě oni dva měli dostat na opačné strany tajné fronty!
Ještě dřív, než se agent stačil vzpamatovat, měl Kováře na zádech.
Stačilo jedno hmátnutí a Kovář vylovil pistoli Walther PPK, přesvědčil se, že je náboj v komoře a dalších pět nábojů ráže 7.65 této zdánlivě dětské pistolky je v zásobníku. Nikdy nepochopil Jamesovu zálibu ve zbrani, která byla poprvé předvedena odborné veřejnosti sestávající z policistů a gangsterů v roce 1929 a od té doby se dočkala velké popularity právě svou dobrou kombinací vysokého výkonu a malých rozměrů a váhy. Bond sebou mlel a mrskal, aby se vysvobodil ze sevření trosek vaku, a pan Stegmüller naříkal.
„Omlouvám se, že pan Stegmüller nesplňuje obvyklé parametry 95 - 55 - 90," řekl Kovář, „ale zase, na druhé straně, nelze od něho čekat nic než příval nadávek, ale rozhodně ne žádnou zradu. Ode mě pak můžeš čekat jen otázku, co sakra proti mně, Jamesi, máš?"
„Není toho mnoho," řekl James. „Řeknu to ve stručnosti: vadíš."
Kovář se zasmušil. „Nepamatuj u se, že bych někdy něco provedl Alžbětě II. Nebo snad mě nachytali, jak sypu otrávené zrní krkavcům hlídajícím Tower?"
„To bych tě rovnou zabil odstřelovačskou puškou," mínil Bond.
„Atentát na papeže je ale něco, co je skoro tak zlé jako otrávení krkavců na Toweru."
„Jamesi," řekl Kovář trochu vyčítavě, „vždyť jsme tam byli spolu. Víš dobře, že jsem byl pouhý divák, zrovna tak jako ty!"
„Dovolíš, abych se odsud vymotal?"
„Dovolím, ale kdybys chtěl obnovit svoje gymnastické vystoupení, budu ti muset provětrat žaludek. Je mi líto, byla by to moje profesní povinnost."
Bond vylezl z auta za Kovářovy velmi bedlivé asistence. Pan Stegmüller nepřestal láteřit.
„Nechte toho," houkl pak Bond do auta. „Teď budu chvilku nadávat já." Kovář poslouchal Bondovu nevelkou, ale hezky sestavenou sbírku nadávek a kleteb.
„Dostaneme se konečně k věci?"
„Je proti tobě nepříjemný důkaz," řekl Bond. „To jedno mizerné ON a OFF."
„Cože, jaké on a of? Aha, ovšem, máš pravdu..." Došlo mu, o čem Bond hovoří. Vybavil si obraz toho chlapíka s motorovou pilou, který se marně pokoušel nastartovat tenhle užitečný nástroj, který se může stát smrtící zbraní. Měl vypínač v poloze vypnuto.
„Naše kamerové záznamy tě zachytily, jak mu dáváš pokyn, aby přepnul pilu z polohy OFF na polohu ON. Z toho náš pan šéf M usoudil, že jsi atentát zorganizoval. Samozřejmě za pomoci technologií specifických pro vaši Agenturu."
„To dává smysl."
„Samozřejmě to dává smysl, zpropadeně!"
„Jenže ty si nemyslíš, že jsem hlava tlupy atentátníků, která si naporcovala papeže k večeři."
„Poslouchám rozkazy," řekl Bond ponuře.
„Chápu. Jenže v srdci to není."
„Není."
„Protože kdyby to bylo v srdci, neunikl bych ti." Bond se usmál.
„Tak nějak to je. Asi bych tě trefil a rozhodně bych se nenechal hodit mezi volant a pana Stegmüllera."
„Děkuju," řekl Kovář prostě a sklonil zbraň. „Už žádné skákání, dohodnuto?"
„Žádné střílení, dohodnuto?"
„Platí. Teď mi řekni, proč si myslíš, že jsem v tom nevinně."
„Buráky. Seděl jsem vedle tebe. Ty jsi hodil buráky před sebe a ty se odrazily od té věci."
„Hyperprostorového fantómu."
„Právě tak," přikývl Bond. „To mě přesvědčilo. Proč bys tam ty buráky házel, kdybys věděl, že tam fantóm bude?"
„Třeba proto," řekl Kovář, „abych se přesvědčil, že už tam je."
„To by ses nechoval tak nápadně. A navíc, kdybys byl šéf, asi by ses postaral o instruktáž mužstva. Nemohlo by se stát, že by narukovali do akce s vypnutou pilou."
„Myslím, že by se to nemohlo stát," řekl Kovář.
„Jenže, víš, co je hloupé? Kolem vraždy papeže je ticho po pěšině."
„Jasně. Informační embargo. Tajné služby nechtějí připustit, že jim někdo zabil papeže před nosem."
„Správně," řekl Bond. „Takže potřebují najít co nejdřív viníka. Předhánějí se v tom, kdo tě dřív dostane. Já byl první, pochopitelně. První a nepřesvědčený, a proto chybující. Jenže ti druzí, co přijdou po mně..."
„Ti mě neviděli házet buráky."
„Přesně tak," přikývl Bond. „Oni tě najdou a zabijí. A nejspíš pak přijde na řadu celá Agentura. Přejde pod mezinárodní kontrolu OSN. Generální tajemník vyhodí vedení Agentury až na úroveň vedoucích oddělení. Agentům vymyjí mozky a do pěti let je všechny vymění. Ty vyměněné postupně zabijí. Tak hezky to půjde."
„Ty mi chceš zkazit chuť k večeři."
„Ne," řekl Bond. „To není třeba. Protože ty, Johne, se večeře nejspíš nedožiješ." Ukázal na bílý člun na hladině Lac Leman. „Vidíš, to jsou oni. Další jsou v té helikoptéře," ukázal dopředu, někam nad Divonne. „Máš jedinou naději, že se

budou předhánět, kdo tě dostane dřív, a budou se plést jeden druhému pod nohy. To by ti mohlo prodloužit život. Na tvém místě," řekl Bond, „bych si to užil. Šel bych někam na dobrou večeři..."
„Říkal jsi, že se jí nedožiju."
„Promiň, máš pravdu."
„Jamesi," řekl Kovář, „ty jsi říkal, že vaši skenovali prostor?"
„Jistě."
„Máš přístup k záznamům?"
„Jo."
„Tady máš zbraň," řekl Kovář. „Vezmi ji a přitiskni mi ji ke spánku." „Tak počkej," řekl Bond znechuceně, „já tě na onen svět nepošlu.
„Kvůli burákům."
„Nejenom kvůli nim. Mám licenci k zabíjení, ale nejsem řezník."
„Jamesi," řekl Kovář a úkosem hleděl na blížící se člun, pak se ohlédl a odhadoval, že helikoptéra tu bude za minutu, „tajné služby si nelezou do zelí, že ne?"
„Jak kdy."
„Když mi dáš hlaveň ke spánku, bude to znamení, že mě má v referátě oddělení pana M?"
„To by se dovtípil i bulharský agent."
„Nepodceňuj lidi z bulharské NRS, její šéf, generálmajor Kirčo Kirov, má dobrou školu KGB! Tak dělej, dej mi tu zbraň ke spánku. Teď jsem tvůj a kdyby mě oddělali ti bystří lidé z té hezké lodičky nebo kdyby mě provrtal střelec z té helikoptéry..."
„Taky na silnici začíná být plno, pane Kováři," ozval se pan Stegmüller. „Obávám se, že je tu i obrněný vůz Piranha a míří na nás jeho kanón s ráží 105 milimetrů."
„Doufám, že mají dobrý dalekohled," zabručel Bond. „Ale zdá se, že máš pravdu. Kdybys neměl..."
„Bylo by tu krvavo, skoro jako v Jeruzalémě," dodal Kovář. „Pojď rychle do vozu. Mám ruce složené na hlavě, jak se patří?"
„Vypadá to přesvědčivě. Musíš se tvářit zkroušeně."
„To mi taky půjde. Tak. A teď otevři schránku před sedadlem pro spolujezdce."
„Jak si přeješ, Johne," poslechl Bond.
Ze schránky se vyklopila dotyková obrazovka.
„Je to standardní info systém. Naloguj se na tvoje zdroje. Tak," řekl Kovář, když se na obrazovce objevilo logo Secret Service, trojúhelník s Božím okem ve špici, královskou korunou a prostým konstatováním U. K. INTELLIGENCE. „Najdi ty záběry, na kterých jsem vidět." Byly zřetelné - kamera najela rovnou na Kovářův obličej a nebylo pochyb o tom, co říká:
„ON. Máš to na OFF"
„Proč jsi to udělal?" chtěl vědět Bond.
„Nějak mi to ujelo. Těšil jsem se, že uvidím profesionály při práci, a tohle břídilství mi bylo proti mysli."
„Chápu. Co dál?"
„Máte v záběru i oltář?"
„Určitě."
„Tak na něj najeď," prosil Kovář. „Tak, teď si najdeme sochu Ježíše Krista. Pěkně jedeme nahoru, ano?"
„To je kamera číslo šest."
„Snímala prostor celou dobu?"
„Určitě."
„Tak najdi okamžik těsně po vraždě."
Venku se ozval hluk. Bylo vidět helikoptéru, jak najíždí na člun, jako by ho odháněla od břehu: huš, huš, znamenalo to gesto.
„Pane Kováři, Švýcaři se zřejmě chystají tu helikoptéru sestřelit!" volal venku pan Stegmüller.
„Podle předpokladů! Nechtějí přijít o kořist. Secret Service má přednost a pana Bonda si nechce nikdo popudit. Ale kdyby se to tu mělo obrátit jinak... Ve frontě stojí hezky velký počet dalších zájemců!" řekl Kovář.
„Johne..." ozval se Bond.
„Ano, Jamesi?"
„Něco tu mám. Nejsem si jistý... ale vypadá to jako ptačí tvář!"
Kovář se naklonil nad obrazovkou a spatřil v temnotě obličej zakrytý ocelovými pláty připomínajícími zoban.
„Zkus to zesvětlit," řekl rozčileně Bondovi.
Bond chvilku manipuloval obrazem a z temnoty pomalu vyplul dravčí obličej Xaveria Hawka, bývalého zaměstnance Agentury, muže, jehož smrt by přinesla úlevu milionům světů Systému.
MAGICKÉ OKNO

„Zakazuji. Kategoricky zakazuji," říkala Bytewská a dusala po místnosti s vytrvalou energií stroje, jemuž se úředně říká zhutňovač a neúředně žába. „Nepřichází v úvahu. Stop. Zákaz." Kovář ji sledoval mlčky. Co taky mohl říct, aby čelil tak silnému přívalu rozčilení?
Nakonec se před ním zastavila, div ho neodstrčila poprsím, na němž by mohla divadelní společnost Globe zopakovat balkónovou scénu Romea s Julií.
„Proč mlčíte? Co tu stojíte jako školák na hanbě?"

„Protože se cítím jako školák na hanbě. A taky mě hanba fackuje.“
„Co tím chcete říct?“ štěkla.
„Xaverius Hawk není žádný upocený terorista z Al-Kaidá, který dělí svůj volný čas na výrobu výbušnin z dusičnatých hnojiv a milostný vztah k sánské koze Emile. Hawk si usmyslel zničit Agenturu, a jakmile se mu to povede, udělá z rovnováhy paralelních světů domeček karet po průchodu tornáda Katrina. Čekal bych, že mi řeknete - Johne, jděte a přineste mi useknutou hlavu toho padoucha na stříbrném podnose, a já bych srazil paty a běžel bych do skladu vyfasovat šavli. Místo toho mi řeknete, že vyhlašujete zákaz.“
„Tak teď už toho bylo opravdu dost!“ zadupala, až se otřásla vázička z českého broušeného skla, v níž zmírala kytka tulipánů. Otočila se a zamířila k psacímu stolu, který vypadal jako bašta posledního odporu. Těžce usedla do křesla a položila na desku ruce zaťaté do pěstí.
„Úplně zbytečně jste zapletl sebe a komtesu de Villefort do aféry, která nemá s cílem Agentury nic společného. Jak se dozvídám, nehrál jste roli nezúčastněného diváka, který se přišel podívat na práci profesionálů, jak jste mě ujišťoval.“
„Já...“
„Já jsem házel burákama! Já jsem poradil teroristovi, jak má papeži uříznout hlavu motorovou pilou! Co k tomu ještě chcete dodat, Johne Francisi Kováři?“
Tak se jí to přece jen doneslo. Kdopak mě asi nabonzoval? Že by James Bond? přemýšlel Kovář.
James čekal v návštěvní síni, velmi nervózní, protože ho strážný oddíl zbavil jeho nejvýznamnější mužské ozdoby, totiž pistole Walther PPK.
„Házel jsem, to je pravda, protože jsem nabyl podezření, že se akce teroristů odehrává v krytu fantómu, ukradenému z našich zdrojů.“
„Vy se ještě ke všemu odvažujete obviňovat Agenturu, že si nechala ukrást fantóma? Uvědomujete si, co vlastně říkáte? A že to neříkáte někde v kantýně u kafe, ale mně do očí? Chápete, kam až jste došel, Johne Francisi Kováři?“
Kovář pokrčil rameny. Chápu, nechápu. Šéfová zuří.
„Zřejmě to nechápete, takže vám to vysvětlím. Dostal jste se až na okraj vyhazovu. Ještě jedno slovo a jeden pohyb malíčku bez mého svolení a letíte. S vymazanou pamětí. A nebude to fešácká penze někde na pláži v Bibione. Bude to mít formu přesunu na místo rezidenta v tom nejzapadlejším, nejvšivějším a nejsmradlavějším ze všech zapadlých, všivých a smradlavých paralelních světů! A tam budete, dokud tam neshnijete. Takže mlčte a dejte si odchod a čekejte, až vám přidělím nějaký úkol. Berte to, že máte dovolenou. Jeďte na výlet. Opalujte se na sluníčku. Lyžujte. Dělejte cokoli, jen se do ničeho nepleťte.
Jeďte kam chcete, ale pamatujte: ne abyste jel do Jeruzaléma.
Palestinu máte zakázanou. Absolutně. Nesmíte se ani podívat na mapu Palestiny. Když u holiče za zrcadlem uvidíte pohlednici z Betléma, seberete se a odejdete.“
Pohladila dlaní desku stolu a zadívala se na plochu dotykového displeje, která rozkvetla všemi barvami duhy. Po chvilce vzhlédla: „Vy tu jste ještě?“
„Skoro ne, madam,“ řekl Kovář huhlavě, sklapl podpatky a vyšel ven.
„Tak co?“ Andrea de Villefort cupitala po boku zuřivého Kováře. Bylo jí jasné, že se za dveřmi strhla bouřka. A druhá bouřka se odbývá za Johnovým čelem.
„Ať se to všechno posere. Ať to tady Hawk převezme. Mně už je to jedno,“ zahřmělo.
„Zákaz?“
„Absolutní. Andreo, ty to víš a já to vím - ten masakr v Jeruzalémě spískal Hawk. A tomu nejde o nějakého uprděného papeže. To, co se stalo v Jeruzalémě, je jen začátek nějaké velké hry. Tohle chápeme my dva, pěšáci. Tím spíš by to měla vědět naše velitelka. Jenže šéfka je zabedněná a zaslepená a taky navíc posraná strachem, že ji zjezdí pan divizní a ten je zase posranej ze svejch šéfů...“ Kovář uvolnil stavidla své výmluvnosti a tím i slova, která obvykle tlela někde v bahně u dna.
„Všichni jsou posraný. Z posranosti tajný služby hlídaj jedna druhou. Proč se ještě nikdo neodvážil informovat veřejnost, že Svatého otce naplátkovali jak deset deka uheráku? Protože jsou posraný. Bojej se, co tomu řekne veřejnost. Že se veřejný mínění obrátí proti muslimům, proti komu jinýmu by se asi mělo obrátit? A že muslimové začnou slavit papežovu smrt, jako slavili masovou vraždu z 11. září 2002.
A že se o to víc naserou křesťani, a že někdo hodí bombu do mešity a pak zase shoří katedrála a už to pojede. Toho se všichni bojej. Jsou posraný. Jsou...“
„Psst...“ Kovář se ohlédl. Z pootevřených dveří skladu na smetáky, který právě míjeli, na něho kýval prst.
„Co tu děláš, Boormane?“ podivil se Kovář.
„Čekám tu na tebe.“
„Proč si hraješ na uklízečku?“
„Aby mě někdo neviděl.“ Taky posranej, pomyslel si Kovář a podíval se na Villefortovou. Vklouzl tedy za Boormanem do skladu.
„Ty hlídej,“ řekl Villefortové, „a kdyby něco, řekni, že si tu s Boormanem hrajeme na sprostýho doktora.“
„Mohl bys mě aspoň dnes ušetřit svých dětinských hlášek?“ povzdechla si Villefortová.
„Kdybych byl v dětinské náladě, řekl bych ti, Andreo, pojď a hrej si na sprostýho doktora s náma. Tak co máš, Boormane?“
„Mně to leželo v hlavě, co jsi říkal,“ šeptal Boorman a v šeru se mu leskly oči. „O tom fantómovi.“
„No ovšem. V Chrámu Božího hrobu byl fantóm a kdybych ti řekl, co ještě nebo kdo ještě, dřepnul by sis tady na ten kbelík.“
„Neříkej nic, překvapení mám dost. Byl jsem se podívat na sále.“

„S fantomovou simulací?“
„No jasně. Nedalo mi to a šel jsem to zkouknout. No a jeden chybí.“
„Ty to poznáš?“
„Nezapomeň na moje schopnosti. Kouknu a vidím.“
„Taky kouknu a vidím, a před krátkou dobou mě to zachránilo, když me chtěl dostat James Bond,“ napadlo Kováře.
„Ovšem proti paměti kyborga Boormana jsem nula.“
„Na sále opravdu chybí jeden fantóm,“ šeptal Boorman. „Chápeš, co to znamená?“
„No,“ odpověděl Kovář rozvážně, „to znamená, že je o jednoho míň.“
„Johne, to znamená, že ho musel vyfouknout někdo z našich hlavounů. Copak si myslíš, že to mohla udělat naše Nikita?“
Teprve teď to Kovářovi došlo. Bytewská řádila nejvíc, jak ji kdy viděl řádit. V koutku duše si kladl otázku, proč ta ženská tolik vyvádí. Vždyť se zas tak moc nestalo. O jednoho papeže víc nebo míň. Pytlík buráků, a co má být, kdo to dokáže? Na mínění jedné hloupé Secret Service zas tak moc nezáleží Agentuře, která má na starosti rovnováhu paralelních světů a disponuje technologií z roku 3200. A Xaverius Hawk, to byl cíl číslo jedna, úhlavní nepřítel, renegát. V armádě mají vojáci různé cíle, a platí rozkaz - jakmile narazíte třeba náhodou, když se jdete do křoví vyčůrat, na taktickou raketu s jadernou hlavicí, okamžitě zahajte akci. Zničte toho šmejda, i kdybyste sami měli přitom zařvat. Přitom taktická raketa s jadernou hlavicí je, co se týče nebezpečnosti, chrastítko pro miminka ve srovnání s Xaveriem Hawkem. No a Bytewská mi zakázala jít po stopě, která ještě smrdí botami toho padoucha.
„Třeba ses spletl.“
„Copak se můžu plést? Něco takového nedokážu!“ Boorman se tvářil nešťastně.
„Tak poslouchej,“ řekl Kovář, „nebudeme se schovávat v komoře na smetáky. Tohle je velkej průser. Nikomu to neříkej, budu o tom vědět já, taky Andrea. Bytewská mi zakázala cokoli dělat, zakázala mi hnout prstem. Tak dobře, nebudu hýbat prstem. Ale oči mi zůstanou otevřené. Ty taky sleduj situaci. Budeme v kontaktu. Ted asi nemá cenu kolem sebe moc kopat, tím bychom ničeho nedosáhli. Počkejme na správnou chvilku. A pak se uvidí.“ Boorman ho mlčky poslouchal. Kovář zmlkl a po chvilce řekl:
„Máš pocit že to mluví někdo jinej a ne John Francis Kovář?“
„Jo,“ hlesl Boorman.
„Já taky,“ povzdechl si Kovář a vyšel z komory na smetáky. Měl živý pocit, že by v ní měl zůstat. Navždy.

„Tak co?“ ptal se James Bond.
„Fajn. Mám dovolenou. Andrea taky. Můžeme si vyrazit někam na výlet,“ řekl Kovář a tvářil se vesele jak manekýn z reklamy agentury Dobrý život.
„Kam?“
„Vezmi atlas světa,“ řekl Kovář, „vytrhni list s nápisem Palestina, hoď ho do hajzlu a pak už je to jedno. Jen ukaž prstem.“
„Tak to je prima,“ řekla Villefortová. „V Palestině jsme byli nedávno a nemám potřebu se tam vracet. Máte nějaký tip, Jamesi?“
„Mám zato že s vámi strávím nějakou dobu. Jste pod ochranou Secret Service. A pokud mohu vybírat já, pak bych doporučil Les Rousses. Není to daleko, hned za francouzskou hranicí, a lyžování je tam skvělé.“
„To zní slibně. Co říkáš, Johne?“ smála se Villefortová.
„Mně už je všechno jedno. Víš, Jamesi, když už nemůžu věřit šéfům, tak co mám dělat jiného, než se na všechno vykašlat?“
„Já ten pocit neznám,“ řekl Bond. „Ale myšlenka lyžování v Les Rousses se mi moc líbí.“
Sestoupili do garáží a tam se zastavili u Kovářova Roveru.
„Tímhle autem nepojedeme,“ rozmýšlel se Bond.
„Proč ne? Je v něm prostor na uskladnění lyží.“
„Je na seznamu všech tajných služeb, které po vás dvou pasou, a protože po vás teď pasou asi všechny, tak je to docela slušný počet. Pojedeme... tímhle.“ Ukázal prstem.
„Dodávka firmy na čištění oken?“ protáhla Villefortová obličej.
„Ta nás doveze k mému Bentleyi,“ uklidnil ji Bond. „Vy dva se schovejte vzadu, já se převléknu za...“
„...hasiče,“ navrhnul Kovář.
„Ne,“ podíval se na něho Bond chladně. „Za čističe oken.“
Ve skříňovém Mitsubishi firmy Flash Nettoyage, Lucette Oeuvrard Route de Cossonay a Mex nalezl bílou kombinézu s modrým bleskem na zádech a Villefortová musela uznat, ke Kovářově nelibosti, že Bondovi sluší. Oba agenti se vtiskli dozadu mezi krabice s čisticími potřebami a Bond bravurně vyjel z garáže.
„Hlavu vzhůru, přátelé,“ řekl. „Čeká nás příjemný výlet. Vám dovolenou nařídili a mně nařídili dohled nad vámi. Vadí někomu, že to všechno bude na účet daňového poplatníka? Mně ne.“
„Mně taky ne,“ podotkla Villefortová.
Kovář zarytě mlčel, aby si nepoškodil masku typu Mně Může Bejt Všechno Ukradený.
Ve Versoix silnice změnila jméno, jmenovala se teď Route de Suisse. Kováře napadlo, kdepak jsou asi jejich hlídači. Když se podíval ven, na Lac de Leman žádnou jachtu nespatřil. Skoro si připadal opuštěný, do doby, než zaslechl hukot motorů helikoptéry.
„UŽ jsem myslel, že na nás zapomněli.“
„To bude jen policejní hlídka,“ řekl Bond ne moc sebejistě. „Moje krytí přece nemohl nikdo odhalit.“

„Doufám, že neuvidíme novou ukázku profesionálů při práci," podotkl pochmurně Kovář. Mohl posloužit ještě pěkně dlouhou řádkou hlášek, nebylo mu však dopřáno ani jediné: ozvala se rána a něco těžkého dopadlo na střechu vozu, až ji promáčklo.
„Merde!" zvolal Bond, aby vzdal úctu francouzskému kantonu. „Co je tohle zase?"
„Podle toho že se vznášíme metr nad zemí, je to nejspíš magnetický jeřáb, zavěšený pod vrtulníkem. Opravuji: deset metrů nad zemí."
„Mně to připadá, že už patnáct," podotkla Villefortová.
„Kdopak asi odhalil krytí našeho přítele Bonda?" řekl Kovář nevinně.
„Moje krytí? Spíš vaše krytí!"
„Naše krytí je v pořádku! To jenom všechny tajné služby světa mají červený poplach, když se na scéně objeví James Bond v kombinéze čističe oken!"
„Trochu to houpá," poznamenala Villefortová. „Chtělo by to něco silného do žaludku."
„Jen si poslouž," řekl Kovář. „Za chvilku ho možná budeš mít děravý." Ukázal prstem.
Z pravé strany se k nim řítil obstarožní vrtulník Huey Cobra, vyzbrojený dvacetimilimetrovým tříhlavňovým kanónem M 197. Pilot vrtulníku, který sloužil jako nosič magnetického jeřábu, si příchozího také všiml a udělal ostrý oblouk vlevo.
„Výborně!" hlásila Villefortová radostně. „Miluju vyhlídkové lety."
„S bonusem nárazu o skály," zabručel Kovář.
„Střílí 675 střel za minutu," podotkl Bond klidně. „Aspoň to budeme mít rychle odbyté."
Bylo vidět, že Cobra je rychle dohání a její lafeta General Electric se už stáčí do palebné polohy. Střelec věděl, že nemusí spěchat. Je nad civilním územím, nic ho neohrožuje a může si vychutnat rozkoš střelby na cíl, který se nebrání. Myslivci si ji dopřávají často, vojáci zřídka.
Nicméně, neříkej hop, dokud jsi nevystřelil, jak říkala babička. Rozkoš střelce z Cobry netrvala dlouho, tedy přesně do chvíle, kdy Cobru zasáhla řízená střela Rascall vypálená pilotem univerzální stíhačky F/A-18 Hornet, která, kde se vzala, tu se vzala, mihla se vzduchem a smetla Cobru do modrých vln Lac de Leman. Viděli Horneta, jak se vzdaluje, pak opisuje táhlý oblouk a vrací se.
„Na druhou ránu sejme nás," řekl Bond.
„Možná že ano, možná, že ne," podotkl k tomu Kovář a ukázal prstem na opačnou stranu, odkud se dral mezi mraky ??? posbíranými štíty Alp letoun Su-37 Flanker. Bylo vidět, že pilot dává pěkně zabrat jeho motorům Saturn AL-31, z nichž každý dokáže vyvinout tah až třinácti tun. Flanker měl jakousi výhodu, protože využil chvilky nepozornosti či spíš zaujetí pilota Hornetu. Ten si vyhlížel pěkné palebné stanoviště a nenapadlo ho, že by měl být vzduch nad Lausanne nějak zvlášť horký.
Jenže ani pilota Flankeru nenapadlo, že by z vod Lac de Leman mohla vyletět střela typu voda - vzduch, naváděná infra čidlem. Měl za chvilku plné ruce ???pazhnátů, aby se střele vyhnul. Vtipně zamířil k Hornetu, aby mu ji předal, jako když si děti hrají na babu. Střelci z neviditelné sladkovodní ponorky měli smysl pro spravedlnost, protože vypálili ještě jednu střelu voda - vzduch, aby se ti dva nahoře dlouho nehádali. Možná, že měli v záloze třetí raketu, určenou nosiči magnetického jeřábu.
Ke slovu se však dostal někdo další, v pořadí pátý. Ten disponoval hlubinnou minou a disponoval jí tak obratně, že zasáhl ponorku na první ránu. Hladina Lac de Leman se vzdula, jako kdyby se na dně probudila doposud dřímající sopka, a nad hladinu v oblacích páry a dýmu vyletěly trosky ponorného člunu. Tahle exhibice vyvrcholila explozí munice v ponorce uskladněné, a co čert nechtěl, nebo chtěl, to se nedalo z výšky rozpoznat, navíc z výšky z paluby skříňáku, ve kterém Villefortová právě plnila svůj slib a blinkala do smetáků a kartáčů, zkrátka stalo se, že jedna střepina z ponorky zasáhla spodek Hornetu, ten se roztočil kolem podélné osy, jeho motory zdechly, zrovna když se k němu střela pátrající po cíli sálajícímu žár přiblížila, takže najednou tu byly dvě střely na jednoho a moc střel, Flankerova smrt. Ke kterémuž narovnání došlo.
Pilot vrtulníku, který je unášel, zamířil k horám. Jezero nechal za sebou a stroj se spustil tak nízko, jak to jen šlo. Pod sebou viděli úzké stužky potůčků, tu a tam se batolilo stádo černě a bíle zbarvených krav, někde se pásly ovce, podobné koulím bláta.
„Promiňte," škytala Villefortová.
„Nevadí," řekl Kovář. „Jsem rád, že před námi nic neskrýváš."
„Něco si mladá dáma přece jen mohla nechat pro sebe," podotkl Bond.
„Podívejte!"
Stroj zamířil ke skalní průrvě, která vypadala, jako kdyby nějaký obr zasekl sekyru do vrchu porostlého borovicemi. Spustil se tak nízko, že by posádka unášeného vozu mohla škrtat konečky prstů o skály, kdyby někoho napadlo vytrčit ruku z okna. Před sebou viděli cosi jako přehradu, byla to obrovská zeď z nepravidelných kamenných kvádrů. Táhla se od kraje ke kraji, do výšky několika desítek metrů.
„Ten cvok nás o tu zeď rozmázne," podotkl Kovář klidně.
Naštěstí to bylo proroctví falešné. Stroj se zastavil padesát metrů před stěnou a pilot obratně manévroval sem a tam, aby uklidnil kývání svého nákladu. Potom se přibližoval ke stěně pomalu, doslova po metrech.
„Vidíte?" zvolala Villefortová. „Ve zdi je výstupek, nějaká plošina."
„Snad tam nechce přistát?"
„Asi nás tam chce složit," řekl Kovář udivenému Bondovi. Někde nad nimi se rozřehtal kulomet. Od zdi odskakovaly úlomky žuly. Podvěšený skříňák se opět rozhoupal.
„Jdeme na to!" vzkřikl Bond.

„Na co?“
„Skákej, no tak, skákej!“ A dal příklad. Kovář věděl, že to není řešení rozumné, natož pak nejrozumnější, jenže žádné jiné není. Popadl Villefortovou za ruku, rozrazil dveře na své straně a skočil. Ještě než dopadl, stačil zaznamenat, že je unesla helikoptéra Sikorsky CH-53E Super Stallion, třímotorový létající jeřáb, schopný unést samochodku ráže 155 mm nebo dokonce i jinou helikoptéru téhož typu. Moc času na obdivování vzdušného obra neměl. Jednak dopadl a musel dávat pozor, aby svým parakotoulem nesmetl Villefortovou a sám aby se nezakutálel mimo okraj skalní plošiny, jednak další dávka z konkurenční helikoptéry Sikorsky UH-60M Black Hawk odeslala Stalliona do minulosti. Black Hawk udělal oblouk a začal se vracet.
Další dávka bude patřit jim.
„Jsme tu pěkně přišpendlení,“ poznamenal Kovář. Bond něčím manipuloval na svých Omegách.
„Tak co, máš tam naviják? Padák? Raketu země-vzduch?“
„Ale ne,“ řekl Bond. „Jen jsem si zapomněl nastavit letní čas.“
Střelec Black Hawku vypálil dvě krátké dávky, aby zahřál hlavně kulometů.
Třetí bude naostro. Do nich.
Polilo je horko.
Bylo to divné horko...
Kovář se otočil. Za zády měli okrouhlý otvor vroubený svítícím šarlatovým lemem.
Magické oko... Portál do jiného světa. Otvorem procházelo oslnivé světlo. V tom druhém světě, v jiném prostoru a jiném čase, slunce pálilo jak na poušti o polednách.
Kovář si stačil všimnout, že se to tam moc nezelená.
„Jen aby to nebyla Palestina,“ zabručel. „To by nám Bytewská nikdy neodpustila.“
„Nežvaň a pojď,“ křikla na něho Villefortová, popadla ho za ruku a vtáhla ho dovnitř. Bond je následoval.
Ohlédl se. Portál se ještě tetelil ve vzduchu za nimi, ale už nebyl průhledný, zakrývala ho mlžná clona. Viděli rozpitý obraz Black Hawka, z jeho podvěsů vyskakovaly plaménky a o mlžnou plochu pleskaly střely.
Villefortová stiskla Kovářovi ruku. Otočil se.
Před nimi stál muž v žíněném rouchu kajícníka. Tvář měl hnědou, zbrázděnou vráskami, které vypadaly jako plastická mapa kaňonu, jímž sem přiletěli. Muž udělal žehnavé gesto.
„Vítejte v Palestině,“ řekl. Nic víc. Otočil se a kráčel vpřed, jako někdo, kdo si je jistý tím, že ho ostatní budou následovat.
Což se stalo, protože nic jiného nezbývalo, ať si tomu Bytewská řekne, co chce.
OPUS DEI

„Kde to jsme?“ zeptala se Villefortová.
„Slyšela jsi? Přece v Palestině.“ Otočil se, aby se podíval, jestli jim zůstala cesta zpátky otevřená.
Ne snad, že by se třásl na to, aby se mohl vrátit. Jejich únosce sice bezpochyby zahynul v troskách helikoptéry někde na dně kaňonu, ovšem Kovář si nedělal iluze, že Black Hawk sestřelil létající jeřáb jen pro krásu očí Andrey de Villefort. Konec konců, kdyby nebyli z unášeného auta vyskočili, dopadli by na dno průrvy o něco dřív než jejich únosce.
„Jestli tomu dobře rozumím,“ ozval se vzadu Bond, „nejsme tu na oficiální misi?“
„Mám dovolenou,“ otočil se na něho Kovář. „Můžu si dělat, co chci, s jednou výjimkou: nesmím do Palestiny.“
„Tak to máš dobré,“ usmál se agent 007. „Cestování na zapřenou, to už zavání dobrodružstvím. Nesnáším nudné dovolené!“ Muž zahalený do bílého burnusu se neohlížel. Směřoval k domku, který stál ve stínu několika palem na kamenitém pahorku.
„Pane, pane!“ volala na něho Villefortová. „Vy jste... Palestinec?“ zeptala se opatrně, pohlížejíc mu na břicho. Snad se chtěla přesvědčit, zdali nemá kolem pasu pěknou sadu výbušnin, jak už to patří k palestinskému folklóru.
„Jsem biskup Mario Echevarria, hlava palestinské prelatury Opus Dei. Představovat se mi nemusíte. Znám vás.“ Pokývl hlavou a zase se k nim obrátil zády.
„Opus Dei...“ šeptal Bond. „Katolická organizace. Založil ji v Madridu roku 1928 katolický kněz Josemaría Escrivá jako organizaci s nadpřirozeným posláním. V roce 1982 ji Jan Pavel II. zařadil do církevní hierarchie jako osobní prelaturu pod vedením papeže.“
„Prelaturu?“ ozvala se Villefortová tázavě.
„Diecéze je územně založený organizační prvek, kdežto prelatura se týká osob. Podobně jako vojenské ordináty jsou prelatury založené na osobních vazbách. Ty se mohou, ale nemusejí krýt s nějakým územím. Jestliže je biskup Echevarria hlava palestinské prelatury, neznamená to, že musí nutně operovat na území Palestiny.“
„Jenže on nám řekl ‚vítejte v Palestině‘. Na tuhle báchorku mi Bytewská neskočí,“ poznamenal Kovář hořce.
„Slyšela jsem o Opus Dei. Je to organizace s dvojí podobou. Navenek vystupuje jako ušlechtilá vzdělávací instituce, ovšem potajmu se snaží upevnit světský vliv katolické církve. Všemi prostředky, ohněm i mečem, dýkou i jedem.“
„Tak proto ty znalosti,“ usmál se na Bonda Kovář.
„Opus Dei má u nás na starosti 004,“ krčil Bond rameny. „Ale v kantýně se člověk leccos dozví.“
„Mohu mít dotaz, Milosti?“ křikl za spěchajícím biskupem Kovář.
„Překvapilo mě, že se zatím netážete. Ptej se, synu,“ řekl prelát a dokázal se při tom pousmát.
„Jaký píšeme rok?“
„Tři tisíce sedm set devadesát tři,“ odpověděl prelát.
„Chvála bohu,“ usmál se Kovář. „Ocitli jsme se v budoucnosti. To už tady je patálie s papežem rozřezaným motorovkou dávno zapomenutá. Vypadá to tady docela zpustle. To asi jsme už dávno po éře technické civilizace, viďte, Milosti?

Nebo snad byla atomová válka?“
„Tři tisíce sedm set devadesát tři mibriat haolam,“ doplnil biskup.
„Cože?“
„Od stvoření světa,“ dodala Villefortová, odborník na jazyky mrtvé i živé. „Hovoří hebrejsky.“
„Hmm,“ pokrčil Kovář rameny a ani na Bonda neudělalo to sdělení velký dojem.
Villefortová se mračila.
„Zeptej se ho...“ začal Kovář. Přerušila ho.
„Neruš. Počítám.“ Pak se její tvář rozjasnila užaslým poznáním.
„Co je?“
„To je rok třicet tři léta páně!“
„Třicet tři našeho letopočtu?“
„Taky se to tak dá říct, ty neznabohu.“
„Jenže to je rok...“
„Ano, to je rok umučení našeho Pána Ježíše Krista,“ řekl biskup hlubokým hlasem. „Pojďte za mnou, všechno vám vysvětlím.“
Domek už byl nedaleko. Vešli dveřmi do místnosti s hliněnou podlahou, zakrytou několika vrstvami pestrých koberců. V koutě bylo ohniště, z něhož svítily žhavé uhlíky.
„Dáte si kávu?“ zeptal se biskup.
„Raději bych čaj,“ poprosila Villefortová.
„Čaj se začne dovážet nejdřív v roce 1610, musela byste si počkat, slečno de Villefort.“ „Vy mě opravdu znáte,“ usmála se. Přikývl.
„Ve vašem rodu bylo mnoho ctihodných mužů a žen, kteří byli oporou církve. Je mi líto, že nemohu totéž říci o vás.“
„Pojďme k věci, Milosti,“ řekl Kovář stroze. „My sem nepatříme. Nemáme tu být. Ocitli jsme se tu náhodou a rádi bychom se vrátili co nejdřív zpátky do naší reality. Myslíte, že byste nám v tom mohl pomoci?“
„Několik otázek a několik tvrzení. Nejdříve k těm tvrzením,“ odpověděl biskup. „Není pravdou, že tu jste náhodou. Ocitli jste se zde naší péčí a díky našemu úsilí.“
„Opus Dei?“ ozval se Bond.
„Ano. Pilot vrtulníku zahynul mučednickou smrtí, ale svůj úkol splnil. Byl to dobrý křesťan,“ dodal, sepjal ruce a na chvilku zavřel oči.
Neodvážili se ho vyrušit. Pak oči zase otevřel. „Vytipovali jsme vás, protože jste byli svědky té politováníhodné události v Jeruzalémě, při bohoslužbách na Zelený čtvrtek, pátého dubna roku 2007.“
„Bylo tam víc svědků, a samí profesionálové!“
„Abych byl upřímný, nejvíce si ceníme komtesy de Villefort. Velmi starý rod. Vy dva, pánové, při vší úctě, pocházíte spíše z rodů plebejských. Zato komtesa de Villefort má v žilách prastarou krev a věříme, že v ní kolují i krvinky zděděné po velmi zbožných a církvi plně oddaných předcích.“
Villefortová se rozpačitě podívala na žíly na svém zápěstí. Pak pokrčila rameny.
„My jsme tedy něco jako přívažek,“ řekl Kovář sarkasticky.
„Jako osobní strážci. Známe vaši bojovou hodnotu. Hlavní úkol ale bude vložen na bedra komtesy de Villefort.“
„Jaký je ten úkol?“
„Zachránit Ježíše Krista,“ odpověděl biskup prostě.
„Tak počkejte,“ řekl Kovář. „O čem to mluvíte?“
„Neslyšel jsi, Johne? Jestli jsem to dobře pochopil, v tuhle chvíli je Ježíš zatčen.“
„Jak se to vezme,“ řekl biskup a jeho tvář byla neproniknutelná.
„Jak to, jak se to vezme? To že nechodím každou neděli na mši...“
„To je politováníhodné.“
„Snad politováníhodné, ale neznamená to, že jsem nikdy nečetl Nový zákon. Ježíše zatkli, zavřeli, mučili, přibili na kříž a on pak vstal z mrtvých.“
„Tak má být.“
„Takže když ho máme zachránit, znamená to, že máme přepadnout vězení a Ježíše vysvobodit. Nebo se mýlím?“ chtěl vědět James Bond.
Biskup se na něho díval s výrazem nejhlubšího politování.
„Docela věřím, synu, že jsi četl Nový zákon. Nebo aspoň prolistoval jeho comicsovou verzi.“
„No dovolte!“
„Ježíš se obětoval, aby vykoupil lidstvo od následků prvotního hříchu,“ říkal biskup tiše. „Dobře věděl, že Jidáš Iškariotský je ten, kdo ho zradí. Mohl zrádce odhalit. Mohl uprchnout z Jeruzaléma. Mohl se obrátit k Římanům, aby ho před Židy ochránili, a oni by to bezpochyby udělali. Mohl udělat sto a jednu věc a nemusel na kříži viset. Jenže on byl Syn Boží a mučednická smrt byla vyvrcholením jeho poslání.“
„Tak teď už tomu vůbec nerozumím,“ řekl Bond. „Jak mu máme pomoci? To ho máme na ten kříž přibít sami? Římanům došly hřebíky?“
„Musíte zabránit rouhačům a nepřátelům svaté věci v jejich zrůdném úmyslu,“ říkal biskup pomalu, temným hlasem.
„Xaverius Hawk...“ vydechl Kovář polohlasně. Biskup to zaslechl a podíval se na něho, poprvé s náznakem zájmu v obličeji.
„Co o něm víš, synu?“
„Arcilotr. Chce dostat rovnováhu světů pod svoji kontrolu. Mohl by se stát pánem našeho světa. Chce se ale stát

pánem vesmíru.“
„Právě tak. Vaše Agentura proti němu bojuje už dlouho, nemýlím se?“
„Nemýlíte se, Milosti.“
„Proč tedy proti němu nebojuje teď?“
„Nevím,“ řekl Kovář zprudka. „Nedovedu si to vysvětlit. Moje nadřízená mi zakázala Palestinu. Kdyby se dozvěděla, že tu jsem, udělala by mi peklo na zemi... promiňte, Milosti.“
„Nevadí,“ usmál se biskup. „Tohle rouhání snadno spraví tři sta zdrávasů. Jinak ale je tvoje charakteristika Xaveria Hawka správná. Proč ses o něm zmínil?“
„Protože věřím, my věříme,“ obrátil se na Bonda, „že Hawk stojí za jeruzalémským masakrem motorovou pilou. Viděl jsem ho a kolegové ze Secret Service ho natočili na video.“
„Ano,“ pokyvoval biskup hlavou. „Hawk byl strůjce toho odporného činu. Spáchaného s pomocí vaší Agentury.“
„Cože?“
„Je to tak, komteso,“ obrátil se k mladé ženě. „Copak by bylo možné Svatého otce zabít před očima tolika profesionálních agentů bez ochrany toho, čemu říkáte fantóm?“
„Nebylo,“ odpověděla. „To víme také. Jenomže nevíme, jak se fantóm dostal z podzemí CERN do Palestiny.“
„Ani my to nevíme,“ řekl biskup. „V tuto chvíli to ale není důležité. Je třeba zkřížit Xaveriovi Hawkovi jeho plány.“
„Co tedy chce udělat?“
„Chce unést z tohoto světa Ježíše Krista, propašovat ho do vašeho světa a tam ho ustanovit jako nového papeže. Který by byl loutkou v jeho rukou.“
„Jenže,“ zvolal Kovář a podíval se zděšeně na Villefortovou, „jenže to by způsobilo naprosté zhroucení interrealitní rovnováhy!“
„Zcela správně díš, synu. Rovnováha by se zhroutila, nová by povstala na jejích troskách. A držel by ji v rukou on, Xaverius Hawk.“
„Jenže,“ přemýšlel Kovář nahlas, „tohle by byl případ interrealitního pašování par excellence!“
„Přesně tak.“
„Tomu by mělo zabránit naše oddělení!“
„Ano, k podobným účelům bylo stvořeno.“
„Proč to tedy nedělá? Proč mi Bytewská zakázala Palestinu?“
„Protože vaše Agentura je prohnilá zradou, synu.“
„Uf. Ulevilo se mi,“ řekl Kovář.
Biskup udiveně zavrtěl hlavou.
„Přiznám se, že mě to překvapuje.“
„Ulevilo se mi. Měl jsem blbej pocit, že tu jsem. Že mi Bytewská Palestinu výslovně zakázala a já, tedy my, co uděláme? Bum, a jsme v Palestině. Oproti zákazu. Proto jsem se cítil tak blbě. Jenže my sem patříme. My tu máme úkol, máme tu poslání. Je mi líto, že jsme přišli o šéfa. Ale Opus Dei je snad taky solidní podnik, nebo se mýlím?“
„Bůh ti žehnej za ta slova, synu. Jako prelát Opus Dei vás vítám v našich řadách laické armády bojovníků božích. Náš oddíl Ježíše Krista zachrání. Zabráníme Hawkovi v úmyslu unést Krista z vězení.“ Měl hlavu vztyčenou a pěsti zaťaté. Fanatik, pomyslel si Kovář při pohledu na něho. Zatracenej kněžourskej fanatik.
„Syn Boží splní s naší pomocí svoje poslání. V mukách vykrvácí na kříži.“ Biskup opsal znamení kříže na své hrudi. Zatracená práce, myslel si Kovář. Vzpomněl si na dětství, na Vánoce, na Ježíška v jesličkách. Jak ho mohlo tenkrát napadnout, že jednou bude pomáhat přibíjet Ježíše Krista na jeden z nejodpornějších popravčích nástrojů, jaký kdy zvrhlá lidská mysl vynalezla?
Zachytil Bondův pohled. Jen klid, kamaráde. Také Villefortová na něho povzbudivě mrkala.
Ještě není všem dnům konec.
Biskup procitl z vytržení.
„Máte ty svoje budíky?“ obrátil se na Kováře.
„Budíky? Aha, vy máte na mysli Geiger-Thurgaův indikátor času.“
„To je něco jako Omega?“ chtěl vědět Bond.
„Ne,“ vysvětlila Villefortová. „To je univerzálně platný ukazatel času, napříč paralelními světy. Podle něho volíme časy pro vytváření oken k průchodu z jednoho světa do druhého.“
„Podívej se na něj, synu.“ Kovář vytáhl přístroj z náprsní kapsy a zahleděl se na jeho displej.
„V našem světě je pátého dubna, deset dopoledne! Vražda se teprve chystá! Milosti, to znamená, že můžeme vniknout odsud do Chrámu Božího hrobu a tu partu vystřílet ještě dřív, než stačí sejmout Svatého otce motorovkou?“
„Ne. Magická síla Opus Dei stačila na přípravu jen jednoho portálu,“ řekl biskup. „Druhý průchod nestačíme vytvořit.“
„Jaká je tedy strategie?“
„Počkáme, až Hawk a jeho lidé prorazí portál sami. Počkáme si na ně na této straně reality. Využijeme momentu překvapení a zničíme je. Nebudou tušit, co je čeká po průchodu bránou. Jste tři a jich je dvanáct.“
„Plus jeden,“ pomyslel Kovář na Hawka.
„Hawka si vezmu na starost sám. Toho nezvládnete světskými prostředky.“
„Magie?“ chtěla vědět Villefortová.
„Síla požehnání Božího,“ odpověděl biskup skromně. „Je to anděl zla. Za mnou stojí veškerá síla dobra. Hawk mi nebude vzdorovat dlouho. Srazím ho do prachu a pošlu ho tam, kam Hospodin odeslal padlé anděly.“ „Do prdele,“ podotkl Kovář polohlasně.
„Ano, synu, do pekla,“ pokýval hlavou biskup Echevarria. „Připravme se. Brzy bude čas průniku. Hlídáš svůj přístroj,

synu?“
„Ano,“ řekl Kovář, „ale měli bychom si pospíšit na místo průniku. Je to odsud do Jeruzaléma daleko?“
„Magické portály nejsou vázané na prostor, to bys mohl vědět,“ řekl biskup.
„Oni se vynoří zde,“ ukázal prstem na stěnu domku. „Připrav se, dcero, a připravte se i vy, synové moji. Shůry na nás shlíží Bůh a milostivě se usmívá, protože se těší na naše vítězství. Protože je na naší straně, bude to hlavně jeho vítězství, on bude naše oko a on bude naše paže.“
„Jen aby on byl taky náš Walther PPK,“ řekl Bond a sáhl do podpažního pouzdra. Vytáhl zbraň.
„Co to je?“ Jeho dokonale udržovaná zbraň, s mechanismem ošetřeným speciálními mazivy, s vývrtem hlavně vyleštěným do zrcadlového lesku, tento klenot mezi automatickými pistolemi teď vypadal jako ulomený kus uschlého kravského lejna. Bond ho div nepustil na zem, jak se ho štítil.
„To je důsledek Maurbyho efektu,“ řekl Kovář s výrazem politování. „Zničí technologii z jiné doby. Je mi to líto, byla to jistě hezká zbraň. Kdybychom byli na oficiální misi, hoši z divize pro údržbu by nás vybavili konzervačními pečetěmi. Tak někdy příště, Jamesi.“
„Jen aby bylo nějaké příště,“ řekl Bond a jeho rozladění se proměnilo v upřímné zoufalství, když pohlédl na zápěstí. To, co ještě před historicky krátkou dobou bylo hodinkami Omega Seamaster Professional Diver model 2531.80 s nerezovým náramkem a tmavomodrým ciferníkem, vypadalo teď jako okrouhlý strup po nějakém hodně ošklivém boláku.
Bond chtěl něco říct, ale zmlkl.
Za tenkou stěnou domku uplácaného z hlíny a stonků palmových listů se rozeřval motor pily Dolmar PS400 o síle 3,5 koňských sil.
NESLAVNÁ BITKA

Biskup Echevarria se na trojici agentů povzbudivě usmál. Tohle bude procházka, přimhouřil oko. Oni nečekají, že narazí na odpor hned po průchodu portálem. Jsme něco jako muž za rohem. Jeden neopatrný krok a je to, muž za rohem máchne a praští chodce kyjem do hlavy!
Kovář kývnul na Bonda, aby se držel vlevo od biskupa, on sám se přemístil na pravé křídlo. Villefortová držela s biskupem střed. Ani jeden z nich necítil žádnou nervozitu. Biskup to dobře vymyslel. Portál je úzký a protivníci budou procházet po jednom, nanejvýš po dvou.
Takže i z tohoto hlediska má komando Agentury převahu. Zneškodněné protivníky budou vyhazovat ven tím otvorem, kterému se tu říká ze zdvořilosti dveře.
Řetěz motorové pily se zakousl do chatrné stěny chýše. Maličkou místnost doslova zalehl pekelný rachot stroje. Z místa, kde řetěz právě pracoval, tryskal proud smrdutého štiplavého prachu. Čtveřice mimoděk ustoupila. Moc platné to nebylo.
Kovář poprvé zapochyboval, zdali biskupova strategie je ta nejlepší, kterou mohli zvolit. Neomylný je jenom papež, podle úradku 1. vatikánského koncilu z roku 1870. Jeho biskupů se neomylnost netýká, mohou dělat boty jako každý jiný člověk a Kovář se utvrzoval v podezření, že toto je jedna z nich. Však se taky Bond zvolna sunul k otevřenému dveřnímu otvoru a pokyvoval na Villefortovou, aby bude-li to nutné - vypadla spolu s ním.
A já tu zůstanu s tím černoprdeláčem sám, pomyslel si Kovář navztekaně.
Pila už obkroužila větší část stěny. V řezu bylo vidět charakteristickou purpurovou záři otevřeného portálu. Ta na chvilku odvedla Kovářovu pozornost od vzteku nad biskupským omylem - nebyl v Agentuře ještě tak dlouho, aby mu pohled na ústí časoprostorového tunelu zevšedněl.
Zapraštělo to a stěna se vyvalila do místnosti. V oblacích zvířeného prachu stál ramenatý muž s okrouhlou, poněkud prostoduchou tváří. Byl celý zaprášený - prach tryskal nejen dovnitř, ale i na druhou stranu. Protivníkovo komando zřejmě svěřilo nechutný úkol prořezat lepenou stěnu chýše otroubkovi, který v partě dělal nejhorší práce. Vždycky to tak je, někdo má osud nešťastníka, předurčeného odskákat to nejhorší za ty druhé.
Oblaka prachu páchla po oslí moči a v tu chvíli Kováře napadlo, že hlína a palmové listy nejsou jediným materiálem, z něhož je domek vybudován.
Biskup udělal nepatrný pohyb rukou a motor zhasnul. Pak kývnul na Kováře.
Tomu starému paprikovi to snad přece jen vyjde, blesklo Kovářovi hlavou a to už se řítil na muže s pilou. Popadl ji za rám, prudce škubl a vyrval ji překvapenému chlapíkovi z rukou. Následovala rána do žaludku a muž se zlomil v půli. Echevarria ho popadl za límec a prudce jím škubl, čímž ho poslal vpřed, přímo před Villefortovou. Ta mu pomohla k dalšímu postupu, jak se říká, dále do vozu. A to už tu byly ruce Jamese Bonda, které ho vytáhly ven před chýši.
Pak se ozval praskot lámaného vazu, ve dveřích se opět objevil Bond a omluvně krčil rameny:
Nedali mi licenci na zabíjení proto, abych zabíjel králíky.
Toto vše se odehrálo ve vteřině, maximálně dvou.
V otvoru se objevili další dva muži. Echevarria projevil mnohem větší čilost a sílu, než se dalo čekat od muže jeho věku. Velmi obratně se postaralo chlápka vnikajícího do chýše po jeho straně. Kovář popadl druhého za paži, vtáhl ho dovnitř, nasadil mu páku a v zápětí ho poslal ke zpracování zabíječi Jejího Veličenstva. Biskup Echevarria Bondovu pomoc nepotřeboval, svou kořist zpracoval sám, snad aby potvrdil tezi o církvi bojovné.
Už jen devět, pomyslil si Kovář. Jde to snadno, přesně tak, jak biskup plánoval.
Další dva otrapové, nic netušíce, vlezli do pasti a vzali stejný osud jako jejich tři druzi. Echevarria si našel čas na úsměv. Neříkal jsem to? Bude to hračka.
Situaci ale komplikoval prach, který zvolna sedal. Dva muži, kteří přišli teď na řadu, už vstupovali ostražitěji. Něco přece jen zahlédli a měli dojem, že to není v pořádku.

„Bis es du, Johann?“ houknul jeden.
„Jawohl,“ křikl Kovář. Lingvistka Villefortová si zaklepala na čelo.
Nepleť se do něčeho, čemu nerozumíš!
Nicméně bylo jasné, že mluvčí, pátrající po Johannově osudu, je Němec.
„Was ist da los?“ chtěl vědět nedůvěřivý bojovník.
„Scheisse!“ navrhnul Kovář.
Ten druhý zavrčel a vskočil dovnitř. Ovšem už to nebyla ovce strkající řezníkovi šíji pod ostří nože, byl to zápasník ve střehu. Odrazil Echevarriu úderem lokte a nastoupil proti Villefortové prudkým přímým kopem mae geri, kterému uhnula na poslední chvíli. Kovář využil jeho nestabilní pozice na jedné noze, popadl ho za levou paži a přitlačil vpřed, aby ho vyvedl z rovnováhy. Jenže to už měl na sobě druhého chlapíka.
„Vorsicht!“ křičel někdo dozadu.
Kováře se bezmála zmocnila panika. Nenapadlo ho nic lepšího, než zvednout ze země motorovou pilu a veškerou silou jí praštit útočníka do žaludku. Stačil si všimnout, že pila má páčku vypínače na OFF.
Kdybych ji zapnul, napadlo ho, mohl bych ji použít jako zbraň.
Zalomcoval páčkou a v tom zachytil Echevarriův pohled: magická biskupova síla páčku zasekla, trvale ji ustavila v poloze vypnuto!
Začíná to vypadat špatně, pomyslil si Kovář. Vykryl dva prudké údery, třetí úder zneškodnil jen napůl a pocítil prudkou bolest v oblasti volných žeber na levé straně hrudníku. Bolest ho povzbudila, takže umístil pěknou ránu loktem, v karate terminologii zvanou empi, do protivníkova obličeje a vychutnal si zvuk křupnutí nosních kůstek.
Muž se svalil a Villefortová, která toho všeho už taky měla plné zuby, mu dupla na krk.
Hezké, ale dovnitř se vedrali tři další muži a jejich druzi se černali ve vchodu.
Mnoho psů, Kovářova smrt, napadlo Kováře. Začalo to opravdu moc hezky, ale teď to pozbývá na zábavnosti. Možná, že by bylo lepší odsud vycouvat. To, co původně měla být výhoda, tedy něco jako skrýš pro „muže za rohem“, se obrací proti nám. Dva bezvládní muži na zemi, pleteme se tu jeden přes druhého a těch druhých je jak kobylek.
Obrátil se k dveřnímu otvoru. Ten byl zakrytý mužskou siluetou.
Kovář si uvědomil, že je to James Bond.
Chtěl na něho křiknout, aby uhnul, když vtom třeskla rána. Bond vystřelil, jednou a pak ještě pětkrát v rychlé sérii.
Jak to? Maurbyho efekt mu přece rozežral jeho Walther PPK na rezavou kaši!
Jenže to, co Bond třímal v ruce, nebyl Walther PPK, ale SIG-Sauer P-226, pyšný to výrobek švýcarské firmy Schweizerische Industrie Gesellschaft. Na tu vzdálenost nedovedl Kovář odhadnout, zdali je to varianta pracující s náboji 9mm Luger nebo .357 SIG, takže jestli má v zásobníku patnáct, nebo jen dvanáct nábojů. Na tom ale v danou chvíli příliš nezáleželo. Hlavní bylo, že Bond je ozbrojen. Kde, u všech všudy, k té zbrani přišel? Poslal mu ji jako spěšninu jeho nadřízený pan M?
Vždyť je to jasné, uvědomil si Kovář. Příchozí jsou ozbrojeni a na jejich zbraně nestačil zapůsobit Maurbyho efekt, nemilosrdně likvidující výrobky, které civilizačně nepatří do dané doby. Což, přiznejme, byl případ Walthera PPK, ten do Kristovy doby nenáleží a Maurbyho efekt si jistě pochutná i na produktech Schweizerische Industrie Gesellschaft. Ale až za chvíli.
Kovář se radostně vrhnul k bezvládnému tělu muže u svých nohou.
Zajel mu rukou do záňadří a nahmatal pažbu dalšího SIGa.
A je vymalováno, pomyslel si. Echevarriova taktika přece jen bude slavit vítězství. Teď je postřílíme jak holuby na báni.
I když, zapochyboval, proč oni nepostříleli nás? Proč nepoužili svoje zbraně? Ti první, dejme tomu, byli překvapení, jenže tahle nastupující partička už ví, o co jde!
Nemá smysl o tom mudrovat, hlavní je, že oni nestřílejí a že my jsme ozbrojeni. Ohlédl se po Villefortové a s uspokojením viděl že i tato jemná lingvistka prohledává čerstvou mrtvolu, aby mohla pomocí svého nálezu vyrábět mrtvoly další.
Periferním viděním zahlédl, že se něco děje. Ohlédl se a viděl, že se pila jaksi sama od sebe sune pryč, z jeho dosahu. Chtěl po ní hmátnout, jenže to už tu byli další útočníci a musel ruce zaměstnat střelbou. Zasáhl přesně. Potrefený muž se potácel směrem k němu. Musel ho odstrčit, aby si odkryl výhled a výstřel.
Otvor vyřezaný pilou byl teď prázdný. Tedy, prázdný...
I Kovář spatřil vnitřek Chrámu Svatého hrobu. V pozadí, v šeru, viděl bledé obličeje diváků a s úžasem spatřil i sebe sama, Villefortovou a Bonda. Bylo to, jako kdyby se díval na videozáznam nějaké události.
Dívá se do nitra dějiště Jeruzalémského masakru motorovou pilou.
Přímo v popředí ležela krvavá masa - to byly pozůstatky nešťastného papeže Benedikta XVI., původně Josepha kardinála Ratzingera. Ty byly promíšeny s útržky bělostného ornátu. Uťatá hlava s bílou čepičkou ležela opodál a smutně se na Kováře dívala.
Kolem znetvořeného těla se povalovaly pozůstatky nějakých artefaktů. Až po chvilce Kovářovi došlo, že to jsou trosky oltáře. Partička se prořezala do jiného prostoru motorovou pilou - přes oltář hlavní lodě Chrámu Božího hrobu.
Diváci byli strnulí... že by hrůzou? Všichni to byli profesionálové v oboru smrti. Ty jen tak něco nerozhází.
Oni byli strnulí proto, že byli v zajetí času. Ten plynul jinak zde a jinak tam, zde letěl, tam se vlekl.
A kde byla motorová pila, která se tak šikovně vyplazila ven, vedená kdovíjakou silou?
Teď ji měli spatřit všichni čtyři, biskup - prelát Echevarria, James Bond, Andrea de Villefort i on, John Francis Kovář.
Držela ji v ruce postava, která pomalu vstupovala do zorného pole.
Postava mužská, dva metry vysoká, zahalená do černého pláště. Obličej měl ten muž krytý středověkou přilbicí, připomínající dravého ptáka. Zoban mu zakrýval obličej, z něhož bylo vidět jen oči jedovatého hada a rty úzké jako dvě

damascénské čepele.
Usmívaly se.
Všichni tři, Bond, Villefortová i Kovář, vystřelili skoro současně a příchozího Xaveria Hawka zasypalo něco, co se dalo i bez velké míry fantazie přirovnat ke kulometné dávce.
Nedalo se říci, že střelba neměla žádný efekt - ona trochu rozevlála X-Hawkův černý plášť. Což ovšem nebylo přesně to, co od ní střelci očekávali.
X-Hawk se sklonil, aby mohl projít otvorem. Obraz za jeho zády černal a rozmazával se, zvolna mizel, propadal se do jiné dimenze.
Nahradila ho záře plamenů.
Další bezvýsledná střelba.
Hawk se obrátil k biskupovi a pokýval hlavou. Na biskupově obličeji byla vidět hrůza.
Nebojte se, otče, napadlo Kováře. Vaše magie zasekla vypínač na poloze OFF...
Sotva mu to blesklo hlavou, motor pily se rozeřval a čtveřice agentů s hrůzou a úžasem sledovala, jak se blyštivý řetěz blíží k Echevarriovu krku.
Hawk uznale pokýval hlavou. Jeho magie byla přece jen silnější. Plameny kolem něho byly stále jasnější. Ohnivá stěna se na jednom místě rozestoupila a v otvoru se objevil ten muž s jizvou na levé líci, který provedl tu příšernou vraždu Svatého otce. Vesele se na X-Hawka zubil a kýval na něho jako horlivý služebník, upozorňující svého pána, že vykonal vše, co se od něho chtělo. Za ním vystupovaly další postavy, ochromeným agentům připadaly jako přízraky a přece to byli muži z masa a krve, z rodu zabijáků. Rozestoupili se kolem muže s jizvou.
Je jich dvanáct. Hawk a jeho apoštolové, napadlo Kováře.
Hawk oddálil čepel motorové pily od biskupova hrdla a předal nástroj muži s jizvou. Ten se nástroje proměněného ve zbraň chopil a tnul. Biskupovo tělo doslova vybuchlo, když se mu pila zakousla do krku.
Zdálo se, že vybuchla i sama chýše. Její stěny se změnily v hradby z plamene a dýmu. Ze země se zvedly obě mrtvoly a mezi ohnivými sloupy bylo vidět i postavy zlikvidované v první vlně. Zřejmě to nebyl skutečný plamen, šlo o nějakou iluzi, projekci, efekt X-Hawkovy magické moci. Té moci, která byla dost silná na to, aby přimrazila trojici k zemi. X-Hawk těm třem pokynul levou rukou a následován mužem s pilou a dalšími bojovníky prošel stěnou, aniž se na Bonda, Villefortovou a Kováře ohlédl.
Ti pak už slyšeli jen jekot pily a třeskot kácených stromů. Pochopili, co se venku děje. X-Hawk, nebo spíš jeho dvanáct pohůnků, kácí palmy kolem domku a vrší z nich kolem něho zápalnou hranici. Pak pila zmlkla a byl slyšet jiný zvuk, slabší, ale o to zlověstnější.
Bylo to praskání ohně. Skrz iluzivní plameny vyšlehávaly první plameny skutečné, žhavé, a ty jim vrhaly do tváří kotouče oslepujícího dýmu. Záře je zbavovala smyslů. Přitiskli se k sobě, aby jeden druhému poskytli aspoň trochu ochrany před sílící výhní.
Vždyť měl vypínač na OFF, taková měla být Kovářova poslední myšlenka. Jak je to možné, že X-Hawk nastartuje pilu, i když ji má vypnutou?
Nikde není psáno, že člověk má těsně před smrtí myslet na něco důležitého, že má bilancovat, že si má promítat právě končící život. Je to trapný fakt, ale Kovář opravdu myslel na ten jeden mrňavý, pitomý vypínač, který měl být příčinou tolika mrzutostí. Pak ztratil vědomí.
LEKCE VE ZVRHLÉM MYŠLENí

Zamlada četl John Francis Kovář Tibetskou knihu mrtvých. Teď se mu to hodilo. Přesně věděl, kde se ocitá. Na onen svět se jde dlouhatánským tunelem obklopeným temnotou. Umírající tápe kolem sebe, hmatá po stěnách, které nejsou ani studené, ani teplé, ani hladké, ani drsné. Člověk umírá a v okamžiku, kdy dosahuje nejvyšší tělesné tísně, slyší, jak jeho lékař prohlašuje, že zemřel, připomínal si Kovář to, co kdysi četl v pojednání o smrti. Slyší nepříjemný zvuk, hlasité zvonění nebo bzučení a současně cítí, že se velmi rychle pohybuje nějakým dlouhým temným tunelem. Pak se ocitá náhle mimo své fyzické tělo, ale stále ještě v jeho bezprostřední blízkosti, a vidí své tělo zpovzdálí jako divák. Po chvíli se vzpamatuje a poněkud přizpůsobí svému zvláštnímu stavu. Poznává, že má stále ještě nějaké tělo, i když značně odlišné a nadané jinými schopnostmi. Přicházejí jiní, aby jej přivítali a pomohli mu. Vidí duše zemřelých příbuzných a přátel a objevuje se před ním jakýsi milující a laskavý duch - něco, co dosud nepoznal - jakási bytost ze světla. Položí mu otázku, která ho přiměje k ohodnocení vlastního života, a pomůže mu při tom paranormatickou projekcí důležitých událostí jeho života. V určité chvíli má zemřelý pocit, že se přibližuje k nějaké bariéře nebo hranici, dělící zřejmě život pozemský od života budoucího. Shledává ale, že se musí vrátit zpět, že jeho čas dosud nenadešel. Váhá, protože je už tak zaujat svými novými zážitky, že se vrátit nechce. Je přemožen intenzivními pocity radosti, lásky a míru. Ale pak se přece jen nějak sjednotí se svým fyzickým tělem a žije dál.
Tak nějak to je a tak nějak to denně prožívají miliony lidských bytostí v tomto i jiném paralelním světě.
Jenom ti příbuzní a přátelé scházejí, kdepak je můj tatínek Josef a maminka Elisabeth Francis? Kde jsou kluci z mého oddílu útvaru rychlého nasazení, při misích v Iráku, Guatemale a Izraeli jich poztrácel podél životní cesty tolik, že by tu mohli uspořádat docela slušný mejdan na uvítanou, kde jste všichni? Ty červenavé plamínky kolem vypadají jako prskavky, aspoň nějaký náznak oslavy, myslel si Kovář s trochou uspokojení. Nic moc. Takhle bídně jsem si odchod na onen svět nepředstavoval. Doufal jsem, že to bude větší sranda.
Konečně někdo přichází, uvědomil si.
Podle Tibetské knihy mrtvých by měl následovat tunel se světlem na konci. Stav mimo fyzické tělo netrvá zpravidla dlouho. Ke konci tohoto zážitku přichází jev nový. Jde o nějaký druh „vzlétání temným prostorem vzhůru“, což bývá přirovnáváno k letu „úzkým tmavým tunelem“ (často opět za burácivých či svištících zvuků) obrovskou rychlostí,

přičemž se kdesi vysoko nahoře objevuje světelný bod.
Ten je zpočátku malý a vzdálený asi jako hvězda na noční obloze, postupně se však stále více přibližuje a zvětšuje, až nakonec vyplní veškerý prostor nesmírně intenzivní září.
„Johne? Johne!“ volala ho ta postava, která se rýsovala na světlém pozadí.
Nějaká astrální bytost, napadlo Kováře. Dobře živená bytost, dá se říci, že je to hodně tlustá... a podobná...
Do chřípí mu vnikla vůně eau du parfum Eternity.
Takže Andrea je tu taky. Stačila se pořádně vyžrat, jen co je pravda.
Přitom nemůže mít před ním velký náskok. Copak ženské hoří o tolik rychleji než chlapi?
Co mě to napadá za pitomosti, ulekl se.
„Pojď,“ slyšel Villefortovou, „už to není daleko. Vydrž. Hejbej nohama, chlape!“ Tak takhle to bylo v Iráku taky. Hejbej nohama, když utíkali přes pláň skrz oponu hořícího napalmu.
„No konečně!“ uslyšel Ljubu Bytewskou.
Rozkašlal se, až ho zabolelo na plicích a do očí mu vstoupily slzy.
Cítil, jak ho Villefortová buší malou, zato tvrdou pěstičkou mezi lopatky. Jestlipak lidi přijdou na to, že bušení do zad ještě nikdy nikoho nezbavilo kašle?
„Jmenuji se Bond, James Bond,“ uslyšel vedle sebe.
Agent 007 se představoval Ljubě Bytewské, šéfce oddělení pro krizové situace Divize pro potlačování interrealitního pašování.
„Netvrdím, že mě to těší, ale beru to na vědomí,“ pravila Bytewská nevlídně. „Samozřejmě o vás vím a znám vaši pověst. Naše Agentura neposkytuje svoje prostředky lidem od konkurence ráda a vůbec ne často, pane Bonde.“
„Věřte, že Její Veličenstvo vám za to bude vděčné,“ řekl Bond zdvořile.
Kovář se kolem sebe rozhlédl. Úzkost z něho spadla. Připadal si jako v té veršované pohádce, když kuřátku ztracenému a zase nalezenému říkali: „Vždyť jsi doma, za chalupou! Slyšíš? V stáji koně dupou!“ On měl daleko do kuřátka a ústřední komunikační sál Agentury, pohřbený - v zájmu maskování - pod obřím urychlovačem ve švýcarském objektu CERN, nepřipomínal stáj vůbec ničím. Přestal kašlat a zhluboka se nadechoval. Cítil spálenou rohovinu: v hořící chýši jim všem tak trochu doutnaly vlasy a řasy. Také oblečení bylo zralé na poslední fázi existence - navěšené na ostraze zelných políček.
„V pořádku?“ ptala se Bytewská starostlivě a dívala se střídavě na Kováře a Villefortovou. Bondovu přítomnost vnímala jako nutné zlo.
„Víte, my jsme se na té dovolené... trochu opalovali,“ krčil rameny Kovář a to neměl dělat, protože prohořelé sako mu prasklo na zádech.
„Opalování bez ochranného faktoru, ano ano, tak to končí,“ řekla Bytewská. „Takže jste byli na dovolené a opalovali jste se.“
„Jenom chvilku.“
„Já vám neradila, kam máte jet na dovolenou. Jenom jsem vám zakázala místo, kam nesmíte na dovolenou. Jestli pak si pamatujete, které to bylo?“
„Palestina,“ řekl Kovář a neuhnul očima. Palestina, Izrael. Měl na tenhle kus světa smůlu. Když tu byl naposled, rozřezali papeže motorovkou. „Šéfová, ale my byli jenom na maličkém okraji. Jen chvilku. Opravdu, jen jsme se tam trochu ohřáli.“
„Je to moc dobře, že jsem vám zakázala Palestinu. Moc dobře jsem udělala, že jsem přísný zákaz vydala.“
„Já...“
„Protože tím pádem, agente Kováři,“ zařvala tak prudce, že se lekl, a jak se lekl, sako povolilo a celá levá půlka se mu šustivě svezla k nohám. „Tím pádem jsem věděla, kde vás hledat!“
„Byla tu strašná bouře,“ přiblížila se Nikita, asistentka Ljuby Bytewské. „Fantomové pole se úplně zbláznilo. Takovou bouři jsme tu neměli už dlouho.“
„Uvažovali jsme o nasazení Military,“ řekla Bytewská, teď už zase klidně a vážně. „Podejte hlášení.“
Kovář se podíval na Bonda a na Villefortovou a spustil. Vylíčil pokus o únos, letecký souboj i průnik magicky vytvořeným portálem.
„Biskup Echevarria,“ přikývla Bytewská. „Velmi silný mág. Občas spolupracoval s Agenturou. Byl něco jako styčný důstojník mezi námi a Opus Dei.“ Pohlédla úkosem na Bonda. „Vím, jak vysoké prověření máte, proto před vámi hovořím otevřeně, ??? komandante!“
„Jsem v prověrkové komisi, která uděluje prověření americkým prezidentům, madame,“ pravil Bond skromně.
„Echevarria tam tedy zůstal.“
„Na několik kusů. Rozřezali ho motorovou pilou.“ Bytewská kývla na Nikitu a ta spustila pomocí dálkového ovladače velikou projekční plochu.
„Udělal to tento muž?“ A už tady byla zase ta tvář muže s modrýma očima, s nápadně vystouplými lícemi, na levé straně s tváří poznamenanou dvěma jizvami, jednou od ucha k bradě, druhou od koutku úst ke krku.
„Ano,“ řekl Kovář. „Ten rozřezal papeže a stejně pak naložil s Echevarriou.“
„Jestlipak víte, proč asi to udělal.“
„Z vrozené hravosti?“ nabídl Kovář vysvětlení.
„Jeho Svatost i biskup - prelát Opus Dei - jsou mágové prvního stupně. Jejich krev má neobyčejné účinky. Všechny neznáme, protože máme jen málo příležitostí k experimentům. Jedno ale víme stoprocentně, že tato krev slouží jako konzervační pečeť. Ano,“ přikývla, protože si všimla Bondova gesta, jímž nabídl k ohledání a politování ubohé trosky svých hodinek Omega Seamaster, „kdybyste do papežovy krve namočil svoje hodinky, věděl byste teď, kolik je

hodin.“
„Kolik je hodin nevím,“ řekl Bond, „ale vím, kdo je ten muž.“ Ukázal na zjizvenou tvář na plátně.
„Vyprávějte.“
„To je plukovník SS Otto Skorzeny, nejslavnější příslušník nacistických jednotek se zvláštním určením. Byl to Rakušan, jako mnoho prominentních nacistů. Narodil se v roce 1908. Studoval ve Vídni, ale víc než vědám se věnoval šermu. Ví se, že absolvoval přinejmenším patnáct soubojů na šavle.“
„Proto ty jizvy,“ poznamenala Bytewská.
„Právě tak???. K nacistům se přidal v roce 1931. Když vypukla válka, nepřijali ho k Luftwaffe, protože už byl moc starý, bylo mu víc než požadovaných třicet. Odešel tedy s Leibstandarte SS Adolf Hitler na východní frontu, kde byl raněn. Zde získal Železný kříž za statečnost.
V roce 1943 ho Adolf Hitler ustanovil velitelem komanda, které dostalo za úkol unést Benita Mussoliniho, který byl v té době v Itálii svržen po státním převratu a uvězněn. Úspěšná akce, která proběhla bez výstřelu, mu vynesla Rytířský kříž. V říjnu 1944 v Maďarsku zabránil Miklósi Horthymu otevřít frontu Rudé armádě. Tvrdilo se, že se pokusil unést generála Eisenhowera z jeho štábu v Paříži. Vyneslo mu to přízvisko ‚nejnebezpečnější muž Evropy‘, čehož si cenil víc než Dubových ratolestí, jež dostal ke svému rytířskému kříži. Na sklonku války ho Američané zajali, ale podařilo se mu v červenci 1948 uprchnout a usadil se ve Španělsku. Odtud organizoval tajnou společnost Odessa, která pomáhala nacistickým zločincům prchat do Latinské Ameriky. Zemřel v roce 1975.“
„Jak?“ chtěla vědět Villefortová.
„Nehoda za volantem,“ odtušil Bond suše.
„Aston Martin se dal opravit?“ chtěl vědět Kovář, kterému došlo, kdo asi seděl za volantem toho druhého auta.
„Zesílený předek,“ vysvětlil Bond.
„Tak tohohle člověka si vybral X-Hawk jako svoji pravou ruku,“ povzdechla si Bytewská.
„Biskup Maria Eschevarria hovořil o tom, že je třeba zachránit Ježíše Krista,“ ozval se Kovář. „X-Hawk se pokusí zabránit jeho ukřižování a propašuje ho do naší reality, aby ho tu ustanovil papežem, nástupcem zavražděného Benedikta XVI.“ Odmlčel se na chvilku. „Tak nám to řekl Eschevarria, nemám pravdu?“ obrátil se na Villefortovou.
„Specialista na únosy potentátů. Unesl Mussoliniho, zachránil rakouského prezidenta při nacistickém převratu, unesl Horthyho syna, nabízel se, že zachrání Hitlera z obleženého Berlína,“ připomněl Bond. „Počet nacistů, které propašoval do Argentiny a Bolívie, nikdo nespočítá.“
„Jestliže chce X-Hawk propašovat Krista,“ řekla Villefortová, „nemohl si vybrat lepšího muže.“ Kovář oddychoval z plných plic a v hlavě se mu rozjasňovalo. Začal se usmívat.
„Takže, madam...“ řekl s nadějí v hlase, „jdeme do toho? Nakopeme Skorzenému...“
„Uděláme mu novou jizvu,“ nabídla Villefortová rychle.
„Ne,“ řekla Bytewská přísně.
Kováře zalil ledový chlad. Jak to říkal ubohý biskup Echevarria? Vaše Agentura je prohnilá zradou, synu.
„Ale, madam Bytewská,“ ozvala se Nikita, „tohle přece...“ Střídavě hleděla na Kováře a Villefortovou v naději, že ji podpoří.
Mlčeli. Také Villefortová si připomněla biskupovo chmurné varování před zradou. Komtesa se na horlivou asistentku smutně usmála. Jednou pochopíš, děvenko, že život dovede být složitý a hlavně hnusný.
„Jděte se umýt a převléct. Nechci tady mít takové hastroše. Pro pana Bonda taky něco najdeme. Nevadilo by, kdybychom vám nabídli konfekci Aquascutum?“ Po agentově tváři přejel stín trýzně.
„Princ Charles si nedávno v soukromém hovoru stěžoval, že... No, je stav nouze, takže zatnu zuby.“
„Na co čekáte? Běžte! Nikito, postarejte se o ně.“
„Ano, madam,“ řekla asistentka plaše.
„Co budeme dělat,“ zašeptala Villefortová, když vyšli na chodbu.
„Já se osprchuju a těším se na čerstvé prádlo. Pak si zaskočím do kantýny,“ řekl Kovář.
„To nemyslíš vážně.“
„Co máme dělat?“ utrhl se na ni Kovář. „Mám si před ní kleknout? Mám ji ujišťovat, že jsme viděli Hawka na vlastní oči, že jsme byli u toho, když Skorzeny uřezal papeži hlavu, aby si omatlal pilu magickou krví? Že jsme doslova hořeli, jak jsme se pokusili zabránit tomu, čemu ona chce nechat volný průchod?“
„Nerad se míchám do debaty,“ ozval se zezadu Bond.
„Tak do toho, když už jsi začal.“
„Mockrát se mi stalo, že jsem si myslel, že se náš šéf, admirál M, zbláznil. Nebo mu změknul mozek. Nebo se nechal uplatit KGB. Vždycky jsem se mýlil. Ve všech těchhle případech se později ukázalo, že hraje hru za devaterým rohem.“
„Povídej,“ povzbudil ho Kovář.
„Jenže,“ nedala se Villefortová, „vy jste taky sám slyšel, co říkal biskup o zradě v Agentuře!“
„Vzácná přítelkyně, smím-li vás tak nazývat,“ usmál se na ni Bond, „kdyby paní Ljuba Bytewská byla součástí kruhu zrádců, co by pro ni bylo jednoduššího, než nás nechat Hawkovi napospas? Kdyby nebyla otevřela portál, zbyla by z nás hromádka popele. Jedna z vás, jedna z tebe, Johne, jedna ze mne - a jedna, ta tam teď leží, z biskupa Echevarrii. Jenže,“ naklonil se k nim a ztlumil hlas, „ona nás v tom nenechala. Zde přítomná slečna Nikita nám portál otevřela a my jsme vyvázli doslova z pece, doslova v hodině dvanácté. Pohřeb žehem zaživa se nekonal.“
„Dobrá,“ řekl Kovář. „Dejme tomu, že je v Agentuře zrada a Bytewská v ní nejede. Dejme tomu, že naše kremace zaživa byla součást toho plánu. To by ale potom Bytewská byla v pěkném průseru!“
„Bingo,“ usmál se Bond, „začíná ti to myslet. Stáváš se skutečným tajným agentem, učíš se uvažovat zvrhle.“
„Já bych to neměla poslouchat,“ šeptala Nikita. „To je hrozné. Taková hodná žena...“

„Madam Bytewská je hodná. Ne každý je tak hodný jako ona," vysvětlovala jí komtesa.
„Co jí můžou udělat?"
„Všechno," usmál se Bond.
„Tak jim to nesmíme dovolit!"
„Vidíte?" ukázal Bond na Nikitu. „My přemýšlíme zvrhle, ale tohle bystré děvče jediné myslí rozumně."
„Jestliže je Agentura prolezlá zradou," řekl Kovář, „pak je tohle místo smrtelně nebezpečné."
„Ano," řekl Bond. „Tak dál."
„Protože Agentura má prsty všude v téhle časové linii, ani pro nás, ani pro Bytewskou tady není bezpečný koutek nikde."
„Přihořívá, skoro hoří," radoval se Bond.
„Takže; Andreo, my musíme udělat totéž, co oni!"
„Nerozumím."
„Oni chtějí unést Krista do našeho světa a my uneseme Bytewskou do jejich světa. To, co umí Skorzeny, dovedeme taky. Dokonce líp."
„Jak to, líp? Copak ty jsi unesl Mussoliniho?"
„Nenechal jsem si zjizvit ksicht," řekl Kovář. „A teď rychle do sprchy. V ohořelém kvádru dělám únosy k smrti nerad!"
VELKÝ SKOK

„Teď už chápu," volal Kovář do vedlejší kóje na Bonda, „proč Jan Křtitel svého bratrance Ježíše Krista osprchoval, aby ho uvedl do nového života. Proč ho neposypal popelem? Proč kolem něho nezatančil magický taneček? Nic takového! Sprcha, to je správný vstup do jiné existence." S rozkoší se nechal zalévat prudkými proudy horké vody. Oblaka páry mu zakrývala výhled.
„Někdy to není zrovna ideální brána," slyšel Bonda. Hlas zněl nějak zvláštně.
„Cože?"
„Jen se sprchuj, příteli. Užij si to." Zase to znělo divně, možná ironicky. Že by se snad něco dělo, napadlo Kováře. Vystrčil ruku, a hned vzápětí ho na ní něco prudce zastudilo. Ozval se zvuk oceli křísnuté o ocel. Cuknul rukou. Zápěstí ho zabolelo. Pak následovalo další cuknutí a Kovář vyletěl ze sprchy a z oblak páry ven.
„Johne Francisi Kováři, jste zatčen," oznámil mu zakaboněný muž ve stejnokroji majora Military oddělení Agentury. Zleva i zprava ho drželi dva muži, další dvojice přiváděla Bonda. Oba agenti byli nazí.
Kovář měl na levém zápěstí ocelová pouta. Muži, kteří vedli Bonda, přivedli zajatce až ke Kovářovi a připoutali mu pravou ruku k poutu na Kovářově levičce.
Major měl až do té chvíle v obličeji jakési napětí, to z něho spadlo až teď, kdy oba nebezpeční protivníci byli, jak se domníval, zneškodněni.
„Jakým právem?" chtěl vědět Kovář.
„Právem jurisdikce Agentury."
„Pan Bond není zaměstnanec Agentury," řekl Kovář.
„Přestoupil nařízení a regule Agentury a je též v podezření, že se zúčastnil atentátu na papeže Benedikta XVI. Až do vyšetření případu bude tedy v ochranné vazbě a pak bude předán vyšetřovacím orgánům Britského království," řekl major. Námitka ho nepřekvapila, čekal ji a byl na ni připravený.
„Snad nám dovolíte, abychom se oblékli?" navrhl Kovář.
„Trochu ponížení patří k prvnímu stupni výslechu," ušklíbl se Bond. „Taky jste byl v Abu Ghraib na školení, majore? Dáte nám igelitový pytlík na hlavu? A bude se nám pošklebovat nějaká vaše seržantka?"
„Však vás humor přejde, Bonde," vrčel major. „Jdeme!"
Eskorta vedla oba nahé muže spoutané k sobě želízky po hlavní chodbě komplexu. V tuhle denní dobu tu bylo živo. Potkali mnoho mužů a žen z různých sekcí a oddělení. Všichni měli ve tváři výraz zděšení a taky soucitu, když zajatce uviděli. Kovář si uvědomil, že je u Agentury odepsaný. Když už nadřízení sáhli k takto veřejnému ponížení, nepředpokládají, že pro Johna Francise Kováře je nějaká cesta zpátky. A ta, která vede kupředu? Výslechy a pak odklizení, buď na nějaký interrealitní Vystrkov, nebo rovnou do pekla.
Je to zvláštní nestandardní postup, uvažoval Kovář. Normální by bylo, kdyby je oba od sebe oddělili a vyslýchali každého zvlášť. A co se stalo s Andreou de Villefort? Taky ji prohánějí nahou po chodbách? Villefortová se též šla osprchovat. Ještě jim stačila vesele za mávat ve dveřích dámského oddělení sprch.
Jestli jsem ji viděl naposled, uvažoval Kovář, tak je dobře, že ji vidím před očima veselou, usměvavou.
„Je to smutné," poznamenal major. „Všichni jsme vám věřili, Kováři. A vy jste takhle zklamal důvěru Agentury."
„Majore," řekl mu Kovář, „nesnažte mě přesvědčit, že opravdu každý, kdo se propůjčí k policajtské rutině, je kretén. Zatím se vám to daří překvapivě dobře. Mrzí mě to, protože jsem si Military divize vždycky vážil a byl by to pro mě šok, kdybych měl žít s poznáním, že ve svých řadách strpí blby!" Dovedl se při tom tvářit vážně, on, který byl s Military divizí od začátku na kordy!
„Nemusíte se tím trápit, Kováři. Nebudete žít natolik dlouho, aby vám to působilo nesnesitelná muka," vrčel major.
„A máš to," řekl Bond. „To je z toho, když se začneš bavit s chlápkem, kterého baví dělat v base bachaře."
„Vás to taky svrbí, že jste ještě na živu, Bonde! Nedělejte si iluze, že vás tady Secret Service zachrání. Máme dlouhé prsty a ten váš pan M..." Bylo vidět, že hodlá tlachat a naparovat se ještě dlouho.
Přerušila ho siréna.
Kovář si uvědomil, že právě míjejí dveře, které vedou na chodbu do velkého sálu s fantomovým polem. Červené pulzující majáky hlásily nejvyšší stupeň ohrožení.

„Co to sakra...“ zavrčel major.
„To je, prosím, poplach,“ řekl mu Kovář posměšně.
Major vytáhl armádní Colt M1911 a zamířil ho Kovářovi na spánek.
„Jestli si myslíte, že poplachu využijete, jste na moc velkém omylu, Kováři. Hlídejte pořádně i Bonda!“ houkl na svoje muže.
To už se na chodbě objevili první likvidátoři se stříbrnými nádržemi s antitenzní pěnou na zádech. Mířili zřejmě právě do těchto míst.
Někdo v centrále řídil tuhle operaci: muži měli na hlavách pojítka a poslouchali čísi rozkazy.
Major přitiskl Kováře ke stěně. Ústí hlavně tlačilo zajatce do spánku.
„Vytlačíte mi tam kolečko,“ řekl Kovář vyčítavě. „A je mi zima. Jsem rozpařený ze sprchy.“
„Postarám se, aby vám bylo horko, až tenhle cirkus přestane.“ Kovář se nemohl ani hnout. Na majorovi viděl nejvyšší stupeň nervozity. Uvědomoval si, že by tenhle horlivý pitomec mohl stisknout spoušť jen ze strachu a bezradnosti.
„Vypadá to moc dobře,“ cedil koutkem úst Bond. „Skoro se mi zdá, že...“
Po těch slovech se ozval výbuch a dveře kryjící chodbu do fantomového sálu se rozletěly pod tlakem rázové vlny.
Fialová záře fantomových koulí je na okamžik oslepila. Likvidátoři strhli ze zad hubice svých stříkaček. Vyvalila se z nich pěna, jenže fantomové koule se hrnuly chodbou příliš prudce.
Kovář zamžikal. Už se stačil zorientovat a měl dokonce dojem, že zahlédl mezi koulemi nějakou postavu.
Ovšem, byla to Nikita!
Připomněl si poslední Bondovu poznámku. Teď chápal její význam. Starý zkušený agent Jejího Veličenstva se nejednou dostal z nebezpečí díky „řízenému zmatku“ a teď si Kovář začal být jistý, že tahle vzpoura fantomového pole ???nejdřív vznikla v čilé hlavě kamarádky Nikity. Nebo spíš Bytewské?
Pěna oslepila majora Military divize. Kovář ještě stačil sledovat ruku třímající pistoli. Uhnul právě ve chvíli, kdy zcela dezorientovaný major stiskl spoušť. Horký proud plynů z náboje ráže.45 palce mu ožehl skráň. Bylo to doslova o vlas.
Ten blb to s usmrcením myslel zcela vážně!
Kovář si uvědomil, že ten člověk dostal instrukce - kdyby se vzpouzeli, zabij je. Třeba na chodbě ústředí Agentury.
To tedy věci došly takhle daleko?
Pak ovšem je v nebezpečí celá naše divize a přinejmenším oddělení řízené Ljubou Bytewskou. Jestliže si nějaký majůrek dovolí vystřelit na agenta Bytewské, a má k tomu posvěcení shůry, je to moc a moc špatné i se samotnou Bytewskou.
Zalitoval, že ztráceli čas ve sprchách.
Jakmile si usmysleli, že prchnou a vezmou Bytewskou s sebou, měli to udělat hned. Útěky se nemají odkládat.
Ale naproti tomu, pozdě bycha honit a je třeba hledat, kde nechal tesař díru.
Kovářovi táhla hlavou kompletní knížka přísloví a lidových poučení! Bond, jako by to vycítil, škubnul rukou.
„Podívej,“ houknul na něho.
A už tady byla Nikita. Vykukovala za velkou fantomovou koulí a divoce gestikulovala. Skočte! Skočte dovnitř!
Copak se dá do koule skočit?
No, Skorzeny a jeho chlapci si v Jeruzalémě počínali uvnitř koule docela zdatně. A nějak se dovnitř dostat museli.
Podíval se na Bonda ve stejnou chvíli, kdy se britský agent podíval na něho. A oba současně kývli, nadýchli se, vykřikli a... skočili.
Najednou vše ztichlo, neslyšeli jekot sirén a povykování likvidátorů. Ještě chvilku je viděli, mohli pozorovat oblaka pěny, viděli vojáky s napraženýma rukama, kteří čekali, kdy je pěna zavalí, vypadali jako Lákóon vzdorující mořskému hadovi, opravdu podobni sochám nehýbali se, protože se čas zastavil, nehýbala se ani Nikita, měla otevřená ústa, něco na ně naposledy křikla a už se možná nikdy nedozvědí co to bylo, snad nějaké varování nebo rada nebo zpráva, třeba na ně volala, co se stalo s Bytewskou a jak se daří Villefortové, celý tenhle svět se od nich vzdaloval, opět se ocitli v tunelu připomínajícím přechod do smrti, blížili se k jasnému bílému světlu...
A pak na ně dýchlo nesnesitelné vedro.
NAZí JSME PŘiŠLI NA SVĚT

Kovář s Bondem dopadli na kamenitou zem. Bylo to nečekané, nestačili zachovat rovnováhu a oba upadli na obličej.
Kovář se chránil pravou rukou, Bond levicí, takže se neporanili. Bylo to tak náhlé, že Kovář div nezalehnul jakéhosi ptáka podobného křepelce, který tam seděl na zemi.
Bylo to štěstí, že se nestačili připravit na seskok a nezůstali stát. Dopadli nedaleko skupiny mužů, o jejichž mírumilovnosti mohli mít oprávněné pochybnosti.
Muži byli čtyři a na první pohled v nich poznali římské vojáky. Nebylo třeba velkého důvtipu k pochopení, že jim Nikita, bezpochyby za cenu velkého osobního rizika, umožnila útěk zpátky do Palestiny doby Kristovy. Byli na tom stejně, nebo lépe či naopak hůře, než před tím?
Kovář se snažil změnit v placku a taky Bond skoro nedýchal.
Kdybych měl podle Robinsonova návodu sestavit listinu dobrého a špatného, začal bych tím dobrým. Žijeme, to je vůbec to nejdůležitější. Jsme v Palestině. Jestli je to dobře nebo špatně, to ukáže budoucnost. Nejsme tu sami, blízko nás jsou ozbrojení muži. To samo o sobě také není nic povzbuzujícího. Nejsou to ale Skorzeny a jeho esesáci a to je nesporný klad.
Tihle muži patrně patřili k desáté legii, založené císařem Augustem, která se účastnila válek, jež provázely zhroucení Římské republiky.
Byla to pěší hlídka. Mužům bylo horko, proto neměli na hlavách svoji cassis, přilbu chránící zátylek a tváře, nýbrž široký klobouk z palmových listů; přilbu si zavěsili na prsa, chráněná lorica segmentata, zbrojí z kovových pásů. U

pasu měli gladius hispaniensis, krátký meč, a v rukou třímali pilum, oštěp s dlouhou kovovou špicí, která dokázala prorazit protivníkův dřevěný štít. Jeden měl na zádech měch s pitím, jiný jeho druh vlekl vak s potravinami.
Chvilku si oba uprchlíci mysleli, že uniknou pozornosti těch lidí, jenže křik prchající křepelky připoutal jejich pozornost a muž, který šel první, zvedl varovně ruku.
Uprchlíci přitiskli obličeje k zemi a jen periferním viděním sledovali temné obrysy římských legionářů. Velitel oddílu se otočil, něco na svoje muže křikl a skupina znovu vykročila. Kovář opatrně vzhlédl a viděl, že Římané věnují pozornost křepelce, která letěla v nevelké výšce a opisovala široký kruh.
„Hodnej ptáček, tahle křepelka," poznamenal Kovář polohlasně. „Měli bychom jí koupit zobání."
„To není křepelka," řekl Bond. „To je orebice. Protože jsme v Palestině, mohla by to být orebice čukar."
„Jak to víš?" ptal se ho Kovář podezíravě. Jakživ o nějaké orebici neslyšel a napadlo ho, jestli si z něho agent 007 náhodou tak trochu nestřílí.
„Výcvik agentů sekce nula nula je intenzivní i extenzivní." Orebice se k nim vracela, a když se nad nimi ocitla, zakřičela. A ze vzdálenosti asi jednoho sta metrů vyletěla druhá a s velkým povykem se k nim blížila. Římané se zastavili a ohlédli se. Obě orebice začaly kroužit nad místem, kde Bond s Kovářem leželi.
„Zbláznily se?" vrčel Kovář.
Bond kolem sebe zašátral.
„Mám to."
„Co?"
„Vejce." Oba byli nazí, a tak Kováře nemohlo nenapadnout, zdali Bond nenabyl pochybností o své tělesné celistvosti.
„Tyhle orebice kladou vejce do dvou hnízd zahrabaných do země. Na jednom sedí samička, na druhém sameček. Je to v ptačí říši ojedinělý případ, kdy manželé mají oddělené ložnice."
„Jak tohle sakra víš?"
„Copak jsi nečetl Aristotela?" podivil se Band.
Jenže to už měli jiné starosti. Rozlícený kohoutek orebice se vrhnul dolů, přistál Kovářovi na zádech a začal ho urputně klovat do vyčnívajících hýždí, kdežto jeho družka, povzbuzena tímto příkladem, se spustila na agenta Jejího Veličenstva. Oba muži se snažili volnou rukou opeřence odehnat, ale tím jen zvyšovali jejich odhodlání proklovat se k mláďatům. Kovář zvedl hlavu a spatřil, jak k nim římská hlídka běží s napřaženými oštěpy.
„Raději bych kulku z pětačtyřicítky, než být propíchnutý tou špikovačkou," posteskl si Kovář.
„Vstáváme," pokynul Bond a oba vyskočili. „Tvař se přátelsky." Tohle šlo těžko, protože orebice se nespokojily s tím, že muži vyskočili! Útočily na ně dál a hnaly je Římanům vstříc.
„Přátelé!" volal na ně Bond čistou latinou. „Jste ozbrojeni. Zažeňte ty prožluklé opeřence, u samotného Jupitera vás prosím!"
„Že znáš orebici, to strávím. Ale tahle tvoje britonská latina se mi hnusí," vrčel Kovář, nedávný absolvent hypnokurzu klasické latiny.
Římané se netvářili nejchytřeji při pohledu na dva nahé muže svázané k sobě poutem, poskakující a povykující. Na to, aby obě orebi,ce odehnali, ale jejich inteligence stačila.
„Kdo jste?" „Poutníci zbloudilí v pustině." „Jak to, že jste nazí?" „Zbloudilí a oloupení, statečný vojáku." „A proč jste svázaní?" „Oloupili nás a svázali." Kovář skoro nerozuměl tomu, co Bond vykládal svou moderní latinou s britským přízvukem, nicméně usoudil, že věci neuškodí, když bude horlivě přikyvovat.
Vojáci si je prohlíželi s velkou nedůvěrou.
„Vy jste lupiči určení k přibití na kříž, jako že se desátník Flavius Renatus jmenuju," řekl velitel hlídky.
„To opravdu ne," bránil se Bond.
Desátník Renatus si je pochybovačně prohlížel.
„Vy nejste zdejší?" zeptal se.
„Všiml si, že nejsme obřezaní," podotkl Bond ke Kovářovi.
„A to je dobře, nebo špatně?"
„V židovské Palestině by to mohla být výhoda, která se ukáže jako nevýhoda, ledaže by se nevýhoda změnila ve výhodu," vysvětlil agent 007.
„To jsi mě uklidnil."
„Kdo jste?"
„Jsme z Británie," řekl Bond.
„Otočte se."
„Máme se otočit," překládal Bond. Oba poslechli.
„Lžete! Jak každý ví, Britové si malují prdele na modro. Vy je máte červené!"
„To je od těch ptačích zobáků, desátníku! Jinak bychom je měli modré, jak se na slušného Brita sluší!" Bond, jako správný Brit, také těžce nesl, že Julius Caesar ve svých Zápiscích charakterizoval obyvatele Británie jako národ, který si maluje zadnice na modro, a nejednou čelil urážkám Appeninců, že oni měli vysokou kulturu už v dobách, kdy si Angličané ještě malovali prdele na modro.
Úder ratištěm oštěpu připravil Bonda o hovornost.
„Já vám řeknu, kdo jste. Lupiči a zvědové a vrazi," děl desátník. Pak se otočil ke svým lidem: „Marku a Lucie, doběhnete do tábora pro posilu. A pozor," ukázal prstem na přilby, „vezměte si do tábora přilby. Víte, jaký je setník Tercius pes. Já s Corneliem tady zůstanu a budu střežit. Jsou to mimořádně nebezpeční zločinci! Řekněte, že jsme našli dva nahé zvědy!" „Poslyš," chtěl vědět Kovář, „jak dalece byla v antice rozšířená homosexualita?"
„Některá fakta je lepší neznat," řekl Bond.

Marek a Lucius odběhli a desátník Flavius s doprovodem Cornelia odvedli oba zajatce ke skupině fíkovníků, která poskytovala aspoň náznak chládku. Tam usedli, Cornelius sňal z ramene měch, desátník se napil, pak vrátil měch Corneliovi. Že by zajatci mohli mít také žízeň ho možná napadlo, ovšem to, že by jim dal napít, mu ani nepřišlo na mysl.
„To nevypadá dobře," podotkl Bond.
„Držte tam hubu tou svou britonskou hatmatilkou," okřikl je desátník.
„Něco ale vypadá dobře," řekl Kovář, nedbaje varování.
„Co?" chtěl vědět Bond.
„Maurbyho efekt nám rozežral pouta," řekl Kovář.
To už se desátník rozvzteklil, vyskočil a hnal se k nim s oštěpem napřaženým dřevem napřed. Nechtěl zajatce zabít, to by těžko vysvětloval svému setníkovi Terciovi. Ale pobavit se bitím spoutaných mužů, to bylo něco jiného.
Oba muži se podívali na ocelové pouto. To teď vypadalo, jako prve ty kdysi krásné Bondovy Omega Seamaster hodinky: hnědý bobtnavý strup.
Desátník s oštěpem už byl blízko. Muži cukli, bohužel Maurbyho efekt ještě nedokonal svoje dílo zkázy: technika nepatřičná pro aktuální dobu měla vzít za své, ale chtělo to čas. Nápřah, švih - a desátník mířil ratištěm na Bondovu hlavu.
Bond s Kovářem mu vyšli vstříc rukama s poutem.
Ozval se třesk a pouto prasklo.
Pak už to bylo prosté. Bond zachytil ratiště a přitáhl je k sobě. Desátník nečekal takový zvrat situace a Bond opravdu neměl velkou práci s tím, aby si útočníka přitáhl k sobě.
Pozdě měl desátník Flavius litovat, že nedbal příkazu setníka Tercia!
Kdyby měl na hlavě pořádnou římskou přilbu, úder Kovářova lokte by bolel leda tak Kováře. Takto inkasoval ránu do obličeje, a jak už byl Kovář zvyklý, tento úder zvaný empi měl charakteristickou ozvěnu v podobě křupnutí nosních kůstek.
Rána to byla tak prudká, že zbavila desátníka vědomí. Bond se chopil oštěpu a bez váhání jím praštil přes hlavu Cornelia.
Zadýchaní agenti stanuli nad bezvládnými legionáři.
„Kolik má taková desátá legie mužů?" chtěl vědět Kovář.
„Těžko říct, na plných stavech tak čtyři, pět tisíc. Máme před sebou práci, Johne."
„ Utíkat?"
„Převlékat se!" Bylo dobře, že Bond pobídl Kováře ke spěchu. A dvojnásob dobře, že ho přinutil si na hlavu natáhnout přilbu, už proto, jaký je setník Tercius pes. Ve zbroji a s přilbou na hlavách vypadali Kovář s Bondem velmi římsky a provazem spoutaní nazí zajatci u jejich nohou ničím nepřipomínali pýchu římského impéria. Netrvalo dlouho a obzor se zaplnil siluetami přicházejícího vojska. Ve středu oddílu byla skupina jezdců, kolem se hemžilo na dvacet pěšáků, všichni s přilbami na hlavách. Podle skvělé zbroje rozeznali setníka. Zamířili k němu a pozdravili ho římským pozdravem, který měl být o mnoho století později zesměšňován rčením „takhle vysoko skáče náš pes".
„Vzpouzeli se, tak dostali nakládačku," hlásil Bond. „Zavázali jsme jim oči. Byli opravdu hodně vzpurní." „Dobře jste si počínali," pochválil je centurion. „Budete odměněni."
Tak," obrátil se k vojákům, kteří ho doprovázeli, „popadněte je a postarejte se o to, aby neutekli. Jdeme do tábora!"
ŠkubnuI opratí, obrátil koně a zamířil tam, odkud přišli.
Bond s Kovářem se ocitli uprostřed oddílu.
„Odsud by nám nepomohl ani sám Kristus," poznamenal Bond.
„Kristus ano," řekl Kovář. „Ten přece uměl dělat zázraky. Jamesi, jsme přece ve Svaté zemi. Nemám tady svého geigera, takže nevím, kolikátého je, ale Kristus docela dobře možná ještě žije." „Záleží na tom, do jakého údobí nás portál vyplivnul," řekl Bond.
„Jestli před Kristovým ukřižováním, nebo až po něm."
„To bychom přišli ke křížku po funuse," poznamenal Kovář.
„O Kristovi se nežertuje." „To je fakt, o Kristovi jen dobré," řekl Kovář. „Protože, jestli tady někde je nebo není, budeme potřebovat jeho pomoc, až tihle mládenci zjistí, že jsme je oklamali." Pokračovali v pochodu. Muži, které viděli kolem sebe, nevypadali na nějaké změkčilé antické hodovníky. Svalnaté paže a nohy by slušely každému desetibojaři. Už samotným držením těla vyjadřovali sílu a pružnost. Se dvěma z nich se Kovář s Bondem úspěšně utkali. Využili momentu překvapení. Bitka s dvaceti či třiceti by byla bez šancí.
„Poslyš," řekl najednou Bond, „nezdá se ti, že tady ten chlapík po nás nějak pokukuje?" Kovář si toho taky všiml. Legionář kráčející před nimi se co chvíli ohlížel.
„To je tím, že jsme spolu nemluvili latinsky," řekl Bond. „Budeme teď raději zticha."
Pokračovali tedy mlčky. Zvědavý legionář po chvilce zmizel, ztratil se mezi ostatními. Nenechali se tím ukolébat a pokračovali dál mlčky, aby už neupoutali ničí pozornost.
Cesta netrvala dlouho. Kovář si domyslel, že hlídka, na kterou narazili, byla předsunutá hlídka tábora jedné setniny desáté legie, která dbala na pořádek v této části Judska. Teď nastane výslech zajatců a záměna vyjde rychle najevo.
„Nevypadá to dobře," porušil Kovář zásadu mlčení. „Vidíš? Ten zvědavec se ochomýtá kolem naháčů."
„Mlč," špitl Bond. „Jde k nám." A opravdu, muž se vracel, kráčel proti proudu pochodujících vojáků.
Ti, když spatřili stany tábora, zvolnili a ztratili obvyklou ostražitost.
Brzy budou takříkajíc doma, odloží zbroj, sednou si, napijí se. A pak se půjdou pobavit pohledem na mučení zajatců.
Muž dorazil až k nim.
„Kdo jste?" oslovil je přímo.

„Já jsem přece Cornelius...“ začal Bond.
Ticho“ okřikl ho muž a rozhlédl se. „Mluvili jste o Kristovi. Co víte o Kristovi“?
„Je to syn Boží,“ vyhrkl Bond. Pochopil, co vzbudilo mužovu pozornost - povídal si s Kovářem a třebaže muž nemohl rozumět hovoru vedenému v angličtině, Kristovo jméno zachytil.
Muž sklopil hlavu a udělal si na prsou zvláštní znamení, něco jako ležící osmičku.
Co to dělá?“ zeptal se Kovář.
„Znamení ryby. Řecky ichthys, podle lésús Christos Theú hyios Sótér,“ vysvětlil Bond.
Muž horlivě přikývl. „Ano ano Theú hyios Sótér Syn Boží a Spasitel. Zachránil mi ruku. Vidíte? Židé mi usekli ruku, on se dotkl pahýlu a ruka mi narostla.“ Nastavil paži. Bylo vidět, že na jednom místě má kulatou jizvu. Paže až k jizvě byla hnědá, hrubá, kdežto to, co bylo od jizvy dál až ke konečkům prstů, bylo hladké, dalo by se říci jemné.
Božská práce, napadlo Kováře a zmocnila se ho posvátná bázeň.
„Jste také následovníci?“
„Ano, jistě.“
„Musíte zmizet. Vy jste... svázali ty dva pitomce. A máte jejich zbroj.“
„Ano, bratře,“ řekl Bond.
„Naši na to brzy přijdou. Pojďte, zavedu vás ke koním. Musíte prchnout. Tady nemůžete zůstat. Na podvod se brzy přijde. Zabijí vás. My křesťané si musíme pomáhat!“
„Bůh ti žehnej, bratře,“ řekl James Bond.
„Tak pojďte.“ Vedl je římským ležením. Obdivovali pořádek, který tu vládl. Stany byly rozestavěny do velkého obdélníku s centrální uličkou. Tohle uspořádání se dalo kdykoli včlenit do většího celku, kdyby se celá legie dala na pochod a měla tábořit na jednom místě. Jejich průvodce, který, jak se ukázalo, se jmenoval prostě Bilbo, je zavedl až dozadu, kde v ohradě byli čerství koně.
„Bůh vás provázej,“ loučil se s nimi. „A až Ho potkáte, vyřiďte Mu moje pozdravení a díky.“
„Koho potkáme?“
„Ježíše Krista,“ řekl Bilbo udiveně, že se někdo může ptát na takovou samozřejmost.
Zamával jim a zmizel mezi stany.
Sotva se to stalo, uslyšeli výkřiky.
„Vypadá to, že to prasklo,“ řekl Kovář. „Musíme sebou hodit.“
Otevřeli ohradu a vybrali si koně. Bond volil bělouše, klisnu, Kovář se vyšvihl na hřebce, vraníka. Stačilo pobídnutí a zvířata vyrazila vpřed. Ostatní koně, bylo jich snad tucet, nemarnili čas a opustili ohradu také. Snad se chtěli proběhnout po širých judských pláních, aniž by je tížilo břemeno v podobě obrněného římského legionáře.
KDO JSI BEZ VINY

Bylo to obrovské štěstí, že se ostatní koně také rozhodli podniknout výlet. Hned za obzorem se rozprchli na všechny strany a zanechali po sobě celý vějíř stop v sypké půdě. Navíc, zvedl se ostrý vítr chamsín, který přinášel z pouští Arabského poloostrova jemný písek, zbarvující tuhé lístky sporých macchií dožluta. Jeli těsně vedle sebe a museli na sebe křičet do větru, aby se vůbec slyšeli.
„Jsme z toho venku!“ volal Kovář, nadšený tím, že se smrt zase jednou odkládá na neurčito.
„Jenže nemáme ponětí, kde Ježíše Krista hledat.“ „A už vůbec nemáme ponětí, co uděláme, až ho najdem.“
„Jak to myslíš?“ ptal se Bond.
Zabočili do skalní soutěsky, která je poněkud před chamsínem chránila. Dokonce dorazili k horskému potoku. Dovolili koním, aby se napili, sami seskočili a protáhli obolavělé nohy.
„Naše instrukce jsou jasné - nelézt do Palestiny. Do ničeho se neplést. Zůstat mimo,“ připomněl Kovář.
„Tvoje instrukce,“ pokrčil Bond rameny. „Já jsem na dovolené. Mně můj M nic nenařídil ani nezakázal. Jsem soukromý občan.“
„Jenže to neznamená, že nebudeš nic dělat. Co uděláš, až uvidíš partu římských hulvátů, jak přibíjí Krista na kříž?“
„Nic,“ řekl Bond.
„Nevěřím. Copak jsi jako dítě nevěřil na Ježíška? Copak ses netěšil na dárečky pod stromečkem?“
„U nás tenhle germánský zvyk nepěstujeme,“ pravil Bond zarputile.
„Nelži. Měl jsi rád Ježíška. Každý má rád Ježíška.“
„Na kříž přibili dospělého chlapa.“
„Který byl dřív Ježíšek.“
„Co to má ta vaše Agentura za sentimentální agenty? Já mám licenci na zabíjení. Ty máš licenci na fňukání,“ řekl Bond.
„To není fňukání. To je jasná logická úvaha. Tvrdíš, že při Ježíšově křižování nehneš prstem a budeš se dívat.“
„To tvrdím.“
„Proč tu tedy jsi?“
„Protože mě sem vyplivnul ten tvůj portál. A proč ty tu jseš, kromě toho, že jsi sem utekl?“
„Abych zabránil Ottovi Skorzenému...“
„V čem?“
„V záchraně Ježíše Krista.“
„Takže,“ zašklebil se Bond zlomyslně, „co uděláš, až přijdeme do Jeruzaléma...“
„Ten je daleko.“
„Ale my se tam dostaneme,“ trval na svém Bond. „Budeme tam, ty uvidíš, jak křižují Krista a najednou, kde se vzal tu se vzal, SS Obersturmbannführer Otto Skorzeny se svým železným křížem a dubovými ratolestmi, kleště v jedné ruce,

parabela v druhé ruce, bum a bum, postřílí Římany a sejme Krista z kříže, ještě dřív, než Syn Boží vydechne naposled. Co uděláš?“
„Musím mu zabránit v porušení kontinuity časové linie v téhle větvi reality,“ pravil Kovář zarputile, jako kdyby odříkával lekci na školení v přijímacím kurzu.
„Zabiješ Skorzenyho?“
„Ano.“
„A co potom? Co s Kristem? Řekneš Římanům, tak, chlapci, berte to jako pauzičku, přestávka skončila, takže si plivněte do dlaní a pusťte se do toho, podívejte, Matka Boží s Maří Magdalenou jsou z toho už celé vyjevené a pan Jidáš se strachuje, že bude muset vrátit peníze ?“
Kovář se mračil. „To je hloupá otázka,“ řekl potom.
„Nejsou hloupé otázky,“ opáčil Bond. „Jsou jen hloupé odpovědi a to, co jsi řekl, je hloupá odpověď na mou dobrou otázku. A ta dobrá otázka zní: zabráníš Římanům v ukřižování Krista, nebo nezabráníš?“
„Nejdřív musíme Krista najít.“
„S tebou je ale řeč. To je vidět, že jsi Čech. Slovan. On nechce porušit kontinuum, což by porušil, kdyby sundal Krista z kříže, ale nechce ho nechat ukřižovat, protože má rád Ježíška.“
„Víš co? Nebudeme se o tom bavit. Jsme zalezlí v horách. Krista jsme neviděli. Možná ani neuvidíme. Možná, že Kristus už je po smrti. Možná, že se nenarodil. Nevíme, kde v tom kontinuu jsme. Co si budeme lámat hlavu?“
„Dobře. Já jsem na dovolené. Ty jsi ve službě.“
„Nejsem,“ řekl Kovář zarputile. „Jsem na útěku.“
„Na služebním útěku.“
„Ne...“
„Slovane, chceš, abychom tu zapadali v chamsínu pískem, protože si nedovedeš ujasnit pojmy? Jestli jsi na útěku, namíříme si to k moři a budeme se koupat a sbalíme tam holky a obstaráme si víno. Jestli jsi služebně, jedeme najít Krista a já jako turista se budu dívat na profesionála při práci.“
„Nepřipomínej profesionály při práci, víš, jak to skončilo, masakrem v Jeruzalémě!“
„Tak co: moře nebo Kristus? Holky nebo rvačka s Římany?“ „Rvačka s Římany,“ řekl Kovář.
„Dobrá,“ na to Bond. „Jak chceš. Já si už zvykl, že se moje dovolená vždycky nějak zvrhne. Ale konec konců, v Jeruzalémě jsou taky holky a víno, nebo snad ne?“
Pak nasedli na koně a pokračovali volným krokem podél potoka skalnatým údolím po klikaté cestě mezi trsy pouštní trávy dosahující výšky dvou metrů, s konečky ostrými jak ostny dikobraza.
Urazili asi dvě stě metrů, když se Kovář zastavil.
„Co tu očumuješ?“ divil se Bond. „Nebudeš okukovat každou hromádku velbloudího trusu.“ Kovář nedbal a seskočil. Sklonil se ke kupičce a probíral ji konečky prstů.
„Fujtajbl, ty taky vezmeš všechno do ruky!“ Kovář odstranil vrstvičku rzi a odhalil dřevěnou tyčku, připomínající násadu od kladívka.
„Někdo se v tom vrtal před tebou,“ podotkl Bond s úšklebkem. „Na rozdíl od tebe měl tolik vkusu a rozumu, že to dělal klackem.“
„Tohle není trus,“ řekl Kovář tiše. „To je ruční granát typ 24, standardní výzbroj Wehrmachtu. Poškozený Maurbyho efektem.“
„Shit,“ pravil Bond vhodně.
„Bohužel ne. Tady někde,“ podíval se kupředu, do ohbí údolí, „se potulují Skorzenyho mládenci.“
„A taky Skorzeny,“ připustil Bond. Chtě nechtě musel uznat, že Kovář má taky někdy pravdu.
„Má to jednu světlou stránku,“ řekl Kovář po chvilce přemýšlení.
„To bych rád věděl, jakou.“
„Je lepší, když si pleteme jejich granáty s velbloudím lejnem, než kdyby nám vybuchovaly za zadkem. No a vzhledem k tomu, že jsme prvotřídně vybavení a vyzbrojení římští legionáři, máme docela slušnou převahu nad Skorzenyho partou, kterou tak pěkně odzbrojil Maurbyho efekt.“ „Jenže jich je dvanáct.“
„Jenže my máme meče a oštěpy. Kolik esesmanů se ti podaří napíchnout na tohle pěkné pilum?“
„Záleží na tom, jestli budou držet. Tak pojď, ty jeden legionáři Kovarusi!“
Postupovali teď mnohem obezřetněji. Potok skotačil po kamenech a to je trochu znervózňovalo. V zurčení vody by mohli přeslechnout šramot. Několikrát je vylekal podezřelý pohyb, ale pokaždé se ukázalo, že to jsou jenom ovce awassi, nápadné tlustým ocasem. Podobně jako hrb velblouda slouží tento ocas jako zásobárna, takže berani vlečou až dvanáctikilový náklad, ovce ho mají poloviční. Občas zahlédli i kozy mamber, plemeno syrské kozy s dlouhýma ušima, mohutnými rohy a hrubší barevnou vlnou.
„Vidíš?“ upozornil Bond. „Jsme blízko vesnice. Kozy jsou oškubané.“
„Třeba lezly skrz křoví!“
„Ne,“ trval na svém Bond. „Kozy mamber se nestříhají, jejich majitelé jim srst škubají.“
„To máš taky ze školení tajné služby?“ divil se Kovář.
„Jak vidíš, je mi k užitku. Protože vím, že kozy mamber se škubou, místo aby se stříhaly, vím, že je blízko vesnice, takže...“
„Ticho, Bondusi!“ Na hřebeni kopce se objevil hubený chlapec s klackem v ruce, nepochybně pasáček oškubaných koz.
Bondus jen pokrčil rameny. Vidíš? Co jsem říkal? Vesnice je nedaleko.
Sesedli a koně pustili. Usoudili, že jim prospěje nenápadnost. Šli tedy dál pěšky a svoje oštěpy svírali o něco pevněji.

Byli ve střehu a oba naráz svou zbraň namířili, když jim znenadání do cesty vyskočil ze stínu muž zahalený do špinavého burnusu. Zahlédli divoké oči a vlající vous a pak ten člověk už jen prchal, až se mu za patami vířil prach, který byl v těchto místech podivuhodně jemný, podobný šedému pudru.
„Lekl se nás," poznamenal Kovář. „Myslí si, že jsme římská hlídka."
„To znamená, že bychom měli spíš přidat do kroku, abychom do vesnice dorazili dřív, než zburcuje domobranu."
Spěchali tedy skoro tak rychle, jako vyděšený vesničan. Nemuseli chvátat dlouho. Údolí se stáčelo vlevo a za posledním ohbím se otevřelo do široké planiny poseté sporými keříky myrhy, kde ve stínu datlových palem támar a statných fíkovníků s košatými korunami a víc než desetimetrovými kmeny lenošila vesnička sestávající z dvaceti, nejvíc třiceti bílých domků s plochou střechou. Slyšeli křik a na kraji vesnice zahlédli hemžení mužů v burnusech. Vypadalo to, že se ti lidé něčím zaměstnávají, že jednají ve spěchu, jako když hospodář sklízí snopy před blížící se bouřkou.
„Oni něco tahají," mhouřil Bond oči do prudkého slunce. „Kovarusi, ať mě Jupiter... Oni tahají mrtvoly!"
„Skorzeny masakruje vesničany doby biblické!" zvolal Kovář. „Nevím, jak se zachovám, až budu stát pod křížem, ale tyhle lidi proste zachránit musíme!" Brzy měl přijít na to, jak zásadně se mýlil...
Nebylo koho zachraňovat. Mrtvým mužům, kteří tu leželi nazí a jejichž strašné rány už mizely pod tlustou vrstvou much, nemohli pomoci a těm chlapíkům s tupými obličeji a krvavýma rukama mohli pomoci jen tak, že by jim píchli s mrtvolami. Což by nebylo snadné, protože chlapi se koukali ztratit.
„Je jich jedenáct," konstatoval Bond. „Mohli by dát dohromady fotbalový tým."
„Jedenáct?" zpozorněl Kovář. Naklonil se nad jednou mrtvolou a otočil jí ruku tak, aby viděl vnitřní stranu lokte. Mezi krvavými šrámy na ní byly jasně vidět runy SS.
„Tak mám pocit, že nám ti bibličtí vesničané zjednodušili život a zbavili nás velké starosti," řekl Bond.
„Ne úplně. Je jich jen jedenáct. Kdepak je asi ten dvanáctý?" Zamířili do vesnice, v patách mužům, kteří spěchali tak horlivě, že se to nápadně podobalo útěku. Postupovali křivolakou uličkou, nasycenou zápachem tak strašlivým, že museli dýchat ústy, aby se jim nezvedl žaludek, až se dostali na volné prostranství. Dvanáctého esesmana nalezli zde, připoutaného ke kmeni prastarého olivovníku s rozložitým kmenem a korunou. Prostranství kolem olivovníku bylo pokryté kameny, nad nimiž se vznášela mračna much.
Při pohledu na ně oba agenti pochopili, od čeho pocházely ty děsivé rány, jež připravily esesmany o život.
Muži byli ukamenováni a ten dvanáctý od toho neměl daleko. Kovář se na něho pozorně podíval.
Nebylo pochyb, byl to on, muž s dvojí jizvou na levé tváři, Obersturmbannführer Leibstandarte SS Adolf Hitler, nositel rytířského kříže s dubovými ratolestmi za opakované prokázání odvahy a jednání nad rámec povinnosti, Otto Skorzeny, nyní na prahu smrti, s rozbitou hrudí a pobitými údy. Hlavu měl více méně v pořádku, tu si zřejmě jeho kolektivní kati šetřili na poslední salvu vražedného kamení.
Rozhlédli se kolem sebe.
Ze stínu uliček vykukovaly vyděšené tváře. Nakonec se z chumlu vyloupl stařec v šedé říze s mohutným řetězem, na němž mu visela veliká Davidova hvězda. Zamířil k nim a když byl na tři metry, zastavil se a váhavě zvedl ruku k římskému pozdravu. Bond pozdrav opětoval, Kovář se k němu nedokázal přinutit, takže jen rozpačitě zasalutoval, pak si uvědomil, že je to nesmysl a změnil směr a podrbal se ukazovákem na nose. Úkosem hleděl na připoutaného Skorzenyho.
„Pánové legionáři," řekl muž docela obstojnou latinou, „jsem starší této starodávné vsi Azar Gadda, dcery to vznešeného města Hebronu, naší matky, nad níž bdí a ochrannou ruku drží Bůh, náš Hospodin, jehož sláva nechť je velebena na věky věků."
„Amen," řekl Kovář.
„Radši mlč a nech to na mě," šeptl mu Bond. Pak se obrátil ke stařešinovi vesnice.
„Proč jste zabili ty muže? Mluv, chlape! Hrdelní soudní moc náleží Římu!" Zuřivě zahrozil oštěpem. Muž se zalomil v pase.
„Aj, vaj, aj, vaj," bědoval, „veliký hněv, statečný pane legionáři. Veliký hněv vyvolali."
„Vyvoláš můj veliký hněv, když nevysypeš, co provedli."
„Nadali nám židovských sviní, pane legionáři. A poplivali hvězdu Davidovu!" Stařík zvedl svoji ozdobu do výše očí.
„Posvátné znamení kmene Izraele zhanobili tito padouši, nechť je do pekel odnese Pokušitel, nepřítel Židovstva!"
„Skorzeny a jeho esesáci narazili na první Židy a neuvědomili si, že je rozdíl mezi Osvětimí roku 1943 a Azar Gadda roku třicet tři," poznamenal Kovář.
„Římská moc netrpí urážky náboženství a národa," řekl Bond přísně.
„Netrpí, netrpí, aj, vaj, ani my netrpíme a nesneseme, pane! Veliký byl hněv našich mužů a oni se rvali, Gedeona, syna Ménmanova, syna Jasubi Lechem, syna Hosiášova, který byl synem..."
„Co se stalo s Gedeonem?"
„Zabili ho, pane, a také Neriáše, syna Sechaniova, který byl synem..."
„Zabili i někoho, kdo nebyl ničí syn?"
„To ne, pane," řekl stařec vylekaně.
„Aspoň že tak!" zahřměl Bond. Pak se obrátil ke Kovářovi. „Tak co?" Ohlédli se po Skorzenym.
Ten otevřel oči a zadíval se na ně s dychtivou nadějí ve zmučeném obličeji.
„Ty jsi chtěl pomoci Ježíškovi," řekl Kovář Bondovi, „ale ne esesákovi, který přišel zničit rovnováhu mezi světy a první, co udělal na palestinské půdě, bylo to, že poplival Davidovu hvězdu."
Vesničané pomaličku vylézali z úkrytů. Nabyli dojmu, že se páni legionáři nehněvají a doufali, že je nechají dokončit započaté dílo.
„Ukamenování je hnusná věc."

„Plynová komora taky.“
„Skorzeny nesloužil v žádném koncentráku. Bojoval na frontě.“
„V řadách es es.“
„Bojoval proti anglickým vojákům, příteli Kováři, v době, kdy se čeští vojáci váleli doma, protože se vzdali!“
„Když je jejich angličtí spojenci vydali Hitlerovi na pospas! A ne všichni Češi se váleli. Někteří létali ve stíhačkách a když byli sestřeleni a Němci je chytili, buď je hned zabili, nebo šoupli do koncentráku hlídaného takovými esesáky, jako je tenhle.“
Stařík povysunul obočí. Oba legionáři se pustili do hádky v jazyce, kterému nerozuměl. Obyvatelé Azar Gadda se už ozbrojili kameny a uvolňovali si ramena, aby měli prudkou a přesnou ránu. Skorzenyho obličej opět poznamenal děs.
„Nemůže nám ublížit. Je sám, odzbrojený a poraněný.“
„Bohužel ne mrtvý. To se, doufám, brzy změní,“ řekl Kovář tvrdě. „Jamesi, to je chlap, který utloukl papeže před oltářem a pak ho rozřezal motorovou pilou! Copak tohle není spravedlivý trest?“
Bond chvilku přemýšlel a pak vykročil ke Skorzenymu. Ten se na něho zadíval s novou nadějí.
„Otto,“ oslovil ho německy, „víš, kdo jsme?“ Skorzeny neodpověděl a pak se mu na obličeji rozzářilo pochopení.
„Vy jste ti z Agentury!“
„Co víš o Agentuře?“ Skorzeny sevřel rty.
„Nebav se s ním. Ustup, nebo taky dostaneš kamenem,“ varoval ho Kovář.
„Co chce Xaverius Hawk udělat?“ Žádná odpověď.
„Otto,“ řekl Bond, „nabízím ti obchod. Tvůj život za informace o Xaveriovi Hawkovi a jeho plánech.“
„Tak tomu říkám profesionál při práci,“ řekl Kovář. „Tomu rozumím.“
„Neznám žádného Xaveria Hawka,“ nechal se slyšet Skorzeny.
„Otto, uvědom si, v jaké jsi situaci. Stačí, abych pohnul rukou, a poletí první kámen. Máš rozbitou hubu. To nic není proti tomu, co přijde. Vyrazí ti oči a zuby. Pořád ale budeš žít. Ti mládenci dovedou házet kamenem. Celý život to dělají. Budou házet tak, aby tvoje utrpení bylo co nejdelší. Jak vidím, zatím ti ušetřili ptáka, mířili jen na hrudník a nohy a ruce. Teď přijdou na řadu koule. Bude to strašně bolet.
Spolykáš vlastní zuby a to, co ti poteče z očních důlků, to nebudou jenom slzy. Bude to krev a samy oči. Po tečou ti do rozmlácených úst. Tohle se stane za chvilku, za minutu, za dvě. Stojí ti nějaký Xaverius Hawk za to?“ Skorzeny chvilku mlčel a pak řekl:
„Smradlavý Angličane, zparchantělá židobolševická svině, ty nevíš, co je to čest muže SS, který přijal dubové ratolesti z rukou samotného Vůdce! Xaverius Hawk zvítězí. A víš, co mi slíbil? Co udělá hned po svém vítězství? Znásilní vaši královnu Alžbětu II. A při tom nezůstane. Její slavnou sbírkou známek si vytapetuje hajzl!“
„Tak to vidíš,“ řekl Kovář s uspokojením Bondovi. „Máš to. S tímhle materiálem máme spolupracovat? S ním jsi se chtěl paktovat? S takovou esesáckou ventrou? Byl jsi blázen, Jamesi. V té vaší špiónské škole vás sice učili latinsky a víš, kolik váží ocas ovce awassi, ale věř mi, že my Češi máme s Němci větší zkušenosti.
Bratři Rusové říkají: Němec opici vymyslel.
Takže buď rád, že se o tohohle padoucha postarají stateční občané Azar Gadda. A teď ustup,“ řekl kamarádsky, „nebo taky koupíš jednu kamenem.“
„Snažil jsem se pomoct,“ povzdechl Bond. „No, každý obchod nevyjde. Mimochodem, víš, co nás ještě učili ve špiónské škole? Smlouva s nepřítelem je neplatná ještě dřív, než se uzavře. Až by mi vyžvanil, co ví o X-Hawkovi, dal bych pokyn a oni by ho ukamenovali.“
„Páni!“ vydechl Kovář. „Tak tomuhle říkám profesionalita.“
„Tak dobře,“ řekl Bond. „Ať to máme z krku. Pane starosto...“ obrátil se ke starci.
„Ano, pane?“ ptal se vůdce azargaddské komunity.
Bond se podíval na Kováře. Přece jen mu bylo trapné dát pokyn k tomu, aby tihle lidé ukamenovali člověka. Kovář ale pokrčil rameny. Nebylo by slušné těm dobrým lidem kazit zábavu. Chtějí kamenovat, tak ať si kamenují. Je to zdravý pohyb na zdravém vzduchu a bystří oko i ruku.
„Vím, kde je Ježíš,“ ozvalo se najednou od olivovníku.
Kovář trhnul hlavou. Bond si té poznámky nevšiml.
„Ten muž je skutečně výjimečný padouch,“ řekl starostovi. Vzdychl a chystal se vyříknout ta slova: kamenování je pro něho až moc milosrdný konec.
„Počkej, Jamesi,“ přerušil ho Kovář. Bond zavřel ústa a překvapeně se na něho podíval.
„Co je?“
„Pan Skorzeny má pro nás nějaké sdělení. Co jste chtěl říct, pane plukovníku?“ Skorzeny se ušklíbl a oslovil Kováře.
„Vím, kde je Ježíš Kristus. Sami ho nenajdete. Máte v patách vojáky desáté legie, předpokládám. V terénu se nevyznáte. Nemáte žádnou přípravu. Jste tu ztracení. Já vás k Ježíšovi zavedu. Když mě ovšem necháte odvázat od toho svinského stromu.“
„To zní jako zajímavá nabídka. Slyšel jsi, Jamesi?“
„Já slyšel, že ses zbláznil.“
„Počkej, on nabízí, že nás zavede k Ježíšovi. Jak jinak se k němu dostaneme?“
„Poptáme se. Ježíš Kristus je velký muž. Spasitel. Chodí po Judeji a Samaří a káže zástupům. Živí zástupy. Uzdravuje nemocné. Tady ho zná každý. Hej, ty, jak se jmenuješ?“ obrátil se ke starci.
„Jsem Safan, syn Azaliášův, to byl syn Saafův, jenž byl synem Johedaiovým z kmene Kálefova, který pocházel..“
„Safane, pověz mi, kde prodlévá Ježíš Kristus?“
„Kdo, pane?“

„Ten, koho hledáme. Jmenuje se Ježíš Kristus. Je to Mesiáš, je to Spasitel.“
„Nerouhej se, pane! Mesiáš jednou přijde, spasí nás, čekáme na něho, Pomazaného, zrozeného, aby nevládl zbraněmi a mocí, nýbrž spravedlností...“
„No to je on, Mesiáš. Toho myslím. Hledáme ho. Už přišel a je tady někde. Měl by být nedaleko, v Judeji. Káže slovo Boží. Koná zázraky.“ Stařec Safan jako by povyrostl. Pomaličku ustupoval, jako by se díval na samotného ďábla.
„Tento muž,“ ukázal na připoutaného Skorzenyho, „ten poplil hvězdu Davidovu a nadal nám židovských sviní. Ale tvůj zločin je horší, pane. Ty se rouháš! Tvoje slova o tom, že Mesiáš už přišel, jsou urážkou Toho, Který Přijde! Rozzlobil jsi Hospodina! A tvůj zákon, zákon tvého císaře, kterého jsme slíbili poslouchat, ti zapovídá urážet našeho Boha a nám dává právo pomstít. Mužové, tito dva přišli urážet Hospodina. Zaslouží smrt!“
„Smrt! Smrt!“
„Já to tak nemyslel, Safane. Promiň...“ volal Bond zděšeně, když viděl, že se azargaddští chystají ke kamenování, tentokrát jiným směrem. Jejich odhodlání ho vyvedlo z míry. Byli ozbrojeni jen kameny a přesto se chystali vrhnout na dva těžce vyzbrojené legionáře. V takové přesile by patrně dva vojáky zmohli, ovšem za cenu velkých ztrát. Nebáli se jich. Věřili, že za nimi stojí Bůh, a to jim dávalo sílu.
„Aspoň vyzkoušíme odolnost římské zbroje,“ řekl Kovář. Měl podobné pocity jako agent 007, s tak velkým odhodláním a pohrdáním smrtí se setkal snad jen u terakotových válečníků oživených šémem rabbiho Löwa. „Přichystej si scutum,“ doporučil a sám také přesunul ten velký obdélníkový štít, který mu až dosud kryl záda, dopředu.
„A ty se nesměj, dobytku!“ Poslední slova platila Skorzenému, který se zvolna propadal do hysterického smíchu. Svíjel se a hýkal a třásl se a z důlků mu zatím netryskaly rozbité oči, tekly mu z nich docela obyčejné slzy. Bond už stačil přestěhovat štít dopředu, když přiletěl první kámen. Také Kovář se kryl, jak mohl. Muži mířili na vše, co zahlédli nekrytého, a nejednou se trefili, tu do lokte, tu do holeně. Oba kamenovaní se pomalu sunuli k olivovníku. Jednoho i druhého napadlo, že když Skorzenyho uvolní od stromu, vesničané budou mít tři cíle a ne dva.
Kovářův krátký meč gladius byl naštěstí dost ostrý, aby Skorzenyho odsekl už na třetí pokus. Skorzeny se nejdřív schoulil ke Kovářovi za štít, pak si od něho vzal kopí a rozběhl se vesničanům naproti. To byl překvapivý zvrat: zkrvavený muž s divokým řevem zaútočil na přesilu ozbrojenou kameny. Oba agenti pochopili, že Vůdce neobdařil Rytířským křížem s dubovými ratolestmi nějakého moučku.
Nechtěli se nechat esesmanem zahanbit a následovali jeho příkladu.
Tloukli mečem naplocho, aby nikoho neporanili. Skorzeny, ten poranit chtěl a taky se mu to nejednou povedlo a málo platné, jeho metoda byla účinnější. Nejspíš právě díky tomu se azargaddští rozprchli. Skorzeny, zadýchaný, přeskočil nízkou zídku u jednoho z domků, serval tam z tyče lněné roucho sádin a natáhnul je na sebe. Sebral i nějaké sandály, které se tam povalovaly, a připoutal si je k holením koženými řemínky.
„Tak, jdeme!“ houkl na Bonda s Kovářem.
„Cože? Kdo tady velí?! Odsekl mu Kovář vztekle. Skorzeny jen zkřivil svoji zjizvenou tvář.
„To je přece jasné, kdo tu velí. Velí tady nutnost a ta nám říká, že musíme jít za Kristem!“ Mávl rukou jako někdo, kdo si je jist svou věcí. „Jde se tudy. A jestli chcete zůstat v Azar Gaddu, Bůh s vámi, kammeraden!!“
PAT A MAT

Nebyla to radostná cesta, z mnoha důvodů. Bond s Kovářem netušili, kam je Skorzeny vede. Pokořovalo je pomyšlení, že mu jsou vydáni na milost a nemilost. Měli jedinou starost, aby jim neutekl. Za žádnou cenu nechtěli připustit, aby našel Krista jako první. Navíc, museli připustit, že jeho znalosti života v poli jsou obrovské. Tento muž vymetl všechna důležitá bojiště druhé světové války. Snad jen čert a pak už jen Xaverius Hawk věděli, odkud se tenhle pekelný zmetek vzal.
Hawk ho musel vyloupnout z některého z paralelních světů, protože v mateřském Kovářově a Bondově světě byl Skorzeny už třicet let po smrti. Jak daleko na časové ose od světové války se Skorzeny v tomto světě ocitl? Vypadalo to, že jeho bojové návyky jsou pořád čerstvé.
Také jeho tvář patřila muži na prahu středních let, takže asi měl válku čerstvě za sebou. Takže, když jim vesnice zmizela za obzorem a oni měli před sebou bezútěšnou pláň porostlou řídkými keříky myrrhy, byl to Skorzeny, kdo jako první zaslechl dusot koní a byl to on, kdo rychle zorganizoval léčku.
„To je římská jízda,“ řekl. „Angličane, ty zalehneš do téhle úžlabiny, a ty, Bémáku, se schováš za tenhle kámen. Já na sebe přilákám jejich pozornost.“ A bylo mu úplně jedno, jak se bude Kovář tvářit na toho „Bémáka“.
Hlídka byla čtyřčlenná. Muži v sedle patřili k elitě desáté legie, ovšem proti teroristovi vycvičenému v řadách SS Leibstandarte Adolf Hitler, proti agentovi 007 a proti Johnovi Francisovi Kovářovi měli tolik šancí jako pověstná sněhová koule v pekle. Jízdní se zastavili u shrbeného vesničana zahaleného do umolousaného sádinu a velmi se divili, když se všichni čtyři, takřka naráz, váleli v jedné, dvou vteřinách na zemi.
„Nezabíjej je!“ křikl Kovář na Skorzenyho, ale ten se jen usmál a probodl ukořistěným mečem hrdla dvěma mužům, které osobně strhl ze sedel. Bond a Kovář své zajatce nechali žít, jen je svázali a odvlekli do stínu myrrhy.
Skorzeny se jim smál.
„Jste zbabělci a máte tvarohové srdce. Mrtvý nepřítel, dobrý nepřítel.“ „Nechci před Krista předstoupit s krvavýma rukama. Už proto ne, že by to na mě poznal.“ Skorzeny se podíval na svoje ruce a otřel si je o sádin.
„Tak, a mám je taky čisté.“
„Nepřevlékneš se? Nevezmeš si zbroj?“ zeptal se Bond.
Esesman se ušklíbl.
„Jsem civilista. To vy jste se převlékli do cizí uniformy. Odporuje to mezinárodním úmluvám, to se dělá, Angličane?“
„Dělá,“ řekl Bond. „Tvoje Operace Griffon je pořád ještě v paměti.“ Skorzeny se smál a Kovář chtěl vědět, co to bylo.

Bond mu vyprávěl o jedné epizodě bitvy v Ardenách na konci světové války. Skorzeny dal dohromady dva tucty anglicky mluvících hrdlořezů, nasadil je do ukořistěných amerických džípů a s pomocí tanků Panther maskovaných jako samochodky M-10 je 16. prosince 1944 vyslal skrz bojové linie do amerického týlu, kde měnili směrové tabulky na křižovatkách a rozsévali zmatek. Někteří byli zajati a namluvili svým jímatelům, že mají namířeno do Paříže, aby tam našli a zabili generála Dwighta D. Eisenhowera. Po válce, když byl zajat sám Skorzeny, Spojenci ho za to chtěli pověsit. Nestalo se tak, protože při soudu svědčil britský Wing Commander Yeo-Thomas ze Special Operations Executive; že Angličané dělali totéž v modrém, přesněji řečeno, totéž v polní šedi, protože i oni převlékali svoje commandos do německých uniforem.
„Vy dva si na sebe můžete obléct co chcete. I v tomhle římském brnění vypadáte jako Max und Moritz.“
„Cože? Jak že vypadáme?“ podivil se Kovář.
„Max und Moritz, to jsou dvě figurky ze seriálu Wilhelma Busche. Každý německý synek se směje jejim povedeným kouskům, jinak jde klečet do kouta na hrách,“ ušklíbl se Bond.
„Na Max und Moritze mi nesahej, Angličane!“ řekl plukovník SS nevrle.
„Aha, řekl Kovář. „Takže Max und Moritz jsou něco jako náš Pat a Mat?“ Teď se zase divil Bond a Kovář mu musel vysvětlit, že Pat a Mat jsou dva nešikové ze seriálu loutkových grotesek.
„Pat a Mat,“ posmíval se Skorzeny. „To se mi líbí. Když se na vás podívám, dovedu si toho Pata a Mata představit.“
Vsedli na koně, čtvrtého vzali do zálohy pro případ, že by si některé z jejich zvířat na kamenité cestě necestě udělalo něco s nohou.
Bond s Kovářem vzali Skorzenyho mezi sebe a dali mu najevo, že jsou třeba Pat a Mat, ale zase ne tak velcí nešikové, aby mu nestačili poslat hrot oštěpu mezi lopatky, kdyby se pokusil utéct.
„Já vám utíkat nebudu, hoši,“ smál se jim. „Já vás potřebuju.“ Slunce stoupalo k obloze a Bond s Kovářem si moc rádi sundali přilby. Svoje štíty si vysunuli tak vysoko, jak jen to šlo, aby jim vytvořily aspoň trochu stínu.
Po několika hodinách se nudná pláň začala měnit, objevily se vršky a prolákliny, přibývalo olivovníků a k sobě schoulených fíkovníků.
Na jednom z kopečků se Skorzeny zastavil.
„Tohle je Baal-Perazim,“ řekl a ukázal před sebe. Na jeho zjizveném obličeji bylo vidět jisté pohnutí.
„Pat a Mat jistě nevědí, co to je.“
„Pat a Mat nevědí, ale já ano,“ ušklíbl se Bond. „Dnes se to jmenuje Sheikh Bodr, nemám pravdu?“ Skorzeny přikývl.
„Ano,“ řekl. „Tady svedla židovská pakáž bitvu se statečnými árijskými bojovníky a jeden zbabělý židák použil nedovolenou zbraň a zabil jim velitele. Touhle typicky židovskou sviňárnou vyhráli židáci bitvu.“
„Tady zabil David Goliáše?“ pochopil Kovář a Bond přisvědčil.
„Ano, tady Židé svedli vítěznou bitvu s Filištínskými a David zabil prakem obra Goliáše. S tímhle místem se také spojují legendy související s potopou světa. Je možné, že kdysi v dávnověku se tu odehrálo ničivé zemětřesení a že až sem dosáhla vlna tsunami. Na východ od nás je Refajimské údolí. Tudy vede důležitá obchodní stezka z Jeruzaléma přes Betlém do Hebronu.“
„Jedeme do Jeruzaléma!“ upřel Kovář oči na Skorzenyho.
„Jste Pat a Mat,“ pokrčil Skorzeny rameny.
„Kde jinde by měl Kristus být pár dní před ukřižováním než v Jeruzalémě?“ Uchechtl se, když viděl, jak se Kovář tváří.
„Z toho si nic nedělej, Bémáku. Vy Slovani jste méněcenná rasa. Musíš se s tím smířit. Pomaleji vám to myslí, pokud vůbec. Že na to nepřišel Angličan, to mě překvapuje. Asi je to tím, že moc piješ martini s vodkou. Protřepané, nemíchané. Ale pozor, mládenci. Pořád mě potřebujete. Kristus je v Jeruzalémě, jenže Jeruzalém je velké město a vy nevíte, kde ho najít. Tohle tajemství vím jenom já. Slyšeli jste, že o Kristovi nikdo neví. Vy mě prostě potřebujete.“
Bond sevřel rty a přitáhl koni uzdu.
„Tak jedem,“ řekl Kovář stroze.
Po dalších dvou hodinách jízdy se dostali na cestu do Betléma. Tady už bylo živo, pasáci vedli stáda ovcí, táhly tudy karavany velbloudů obtížených pytli s datlemi a fíky, hrubé káry tažené volky vezly stavební dříví.
„Svažte mě,“ řekl najednou Skorzeny. „No, nekoukejte jako Pat a Mat. Jste vojáci a já jsem civil. Sám se do města nedostanu. Ale vy se taky do města nedostanete. U brány je římská hlídka a bude chtít vědět, kdo vás poslal a kam. Já budu vaše propustka. Polapený lupič a vedete mě do Antoniovy pevnosti. Jste schopní si to zapamatovat?“
„Pamatuju si každé tvoje slovo, esesáku,“ řekl Kovář. „A těším se, že je vybiju a nacpu ti je do chřtánu, jedno po druhém.“
Skorzeny se smál. „To se načekáš, Bémáku! Já jsem vždycky o krok napřed. Když ne o deset. Tak jedem, Pate a Mate!“
Nastavil ruce pro pouta a dával pozor, aby mu je neutáhli moc pevně. Bond se pokusil přitlačit, jenže esesman protestoval. Takže nakonec Bond vyvedl jemně nakašírovaný uzel a mohli pokračovat v cestě. Mlčky, v prachmizerné náladě. Naštěstí to netrvalo dlouho. Cesta je zavedla na vrchol terénní vlny, a když tam stanuli, otevřel se před nimi výhled na kopcovitou krajinu a město. Bond i Kovář už v Jeruzalémě byli, Kovář dokonce několikrát, ovšem to, co před sebou spatřili, jen málo připomínalo hustě obydlenou civilizovanou krajinu současného Jeruzaléma.
Najednou měl pocit, že to tady všechno důvěrně zná. Kdysi v mládí četl bibli, čistě ze zájmu nevěrce o to, proč se lidi o ten spisek tak zajímají a proč byli ochotni se po staletí vraždit jenom proto, že existovaly různé překlady a výklady. Teď, pod vlivem té bájné krajiny, se mu vybavovaly v mysli celé pasáže, o kterých netušil, že mu vězí v paměti. Vjížděli do Jeruzaléma a on měl pocit, že se propadají do biblického příběhu a stávají se jeho součástí.
Město leží na jižní straně skupiny pahorků, ze tří stran chráněné hlubokými údolími. Dnešní návštěvník si jejich existenci neuvědomuje, ale v době, v níž se Kovář s Bondem a Skorzenym ocitli, údolí tvořila přirozenou obranu města. Nejnápadnější z vrchů byla hora Sion v popředí a hora chrámová s obrovským Šalamounovým chrámem v pozadí.

Právě tento chrám poutal oči příchozích nejvíc. Kovář si vzpomněl na šerednou kamennou krabici na vrchu Vítkově v Praze, právě tento styl architektury mu Šalamounův chrám připomněl nejvíce. Chrám byl vybudován jako model přenosného oltáře, které s sebou Židé vlekli při útěku z Egypta, kdy je Mojžíš vedl zpátky do Země zaslíbené. Nápadné byly dva obrovské zlaté sloupy vroubící obrovskou šarlatovou bránu.
Nemohli se ale zastavit a okounět, museli pokračovat v cestě. Ta je zavedla do údolí a pak podél vysokého akvaduktu k Jaffské bráně.
A tady se prokázala Skorzenyho prozíravost.
Bond s Kovářem byli překvapeni, jak silně a efektivně je brána střežena. Neméně než deset vojáků prohledávalo náklad na velbloudech, obsah vozů, ba dokonce pročesávalo rouno beranů a ovcí. Bylo patrné, že každý, kdo chtěl do města vstoupit, musel mít velmi dobré vysvětlení, co zde pohledává.
Skorzeny byl tím vysvětlením.
Popadli ho pevně za paže a svírali z obou stran. Sám velitel brány se přišel podívat, kdo přichází a koho vede.
„Nejhorší loupežník Gihonských hor," vysvětloval Bond svou osobitou latinou. „Znásilňoval ženy a dětem rozbíjel hlavičky. Šest mužů zabil, než se ho podařilo chytit!"
„Vypadá nebezpečně," řekl velitel hlídky uznale. „Nepotřebujete posilu? Jste jen dva a vypadáte unaveně."
„Když už nám neutekl do teď, neuteče nám, až ho povedeme ulicemi města."
„Tak dobrá," souhlasil velitel. „Jeďte, a Mars s vámi."
„I s tebou, příteli," řekl Bond a pobídl koně.
Projeli bránou a ocitli se v místech, kde nyní je hranice mezi křesťanskou a arménskou čtvrtÍ. Obklopil je dráždivý pach antického města. Hniloba i silně kořeněné voňavky, pálení masa a opojný opar z vína.
Křik, zpěv, vřeštění děcek, hýkání oslů.
„Líbí se vám tu?" zeptal se Skorzeny.
„Vypadá to tu zajímavě," řekl Kovář.
„Tak si to užijte, vy pitomci," řekl Skorzeny.
Najednou měl ruce volné. Sehnul se bleskurychle na jednu a hned na druhou stranu, zachytil rukou nohu Bondovi a současně zaháknul svou nohou nohu Kovářovi, následovalo škubnutí a oba falešní legionáři letěli za výbuchu smíchu na zem. Sotva opustili hřbety koní, Skorzeny pobídl svého oře a všechna čtyři zvířata, Skorzenyho kůň, Bondův opuštěný bělouš, Kovářův vraník a čtvrtý kůň záložní, se rozběhla vpřed.
Bond s Kovářem seděli na zemi, celí tumpachovÍ. Kolem se udělal hustý kruh smějících se lidí.
Byli to Židé a měli náramnou radost z pokoření dvou nenáviděných římských okupantů. Smích, ale také plivance. I kámen zazvonil o štít.
„Jak to říkal? Pat a Mat?" ptal se Bond.
Kovář smutně přikývl.
„Pat a Mat. Napálil nás. Dostali jsme ho dovnitř a už nás nepotřebuje. Jamesi, už jsi někdy nějakou misi takhle strašně zpackal?"
„Ne," přiznal agent 007. „Ale já jsem na dovolené. Jsem turista. Nemusím podat hlášenÍ."
„Já taky nejsem na misi. Jsem na útěku a pravděpodobně bez zaměstnání. Taky nebudu muset podávat Bytewské hlášení."
„Takže se vlastně nic nestalo," řekl Bond.
„Možná ale, že se něco stane," řekl Kovář.
Nálada davu se měnila. Ubývalo smíchu a do popředí se tlačili mladíci divokého vzhledu. Když viděli dva pokořené římské legionáře, napadlo je, že by si mohli přisolit. Nálada silně připomínala tu, jakou zažili v Azar Gaddu.
„Nemůžeme si dovolit skandál" houkl Bond. „Přišla by hlídka a sebrala by nás. To by ještě tak scházelo, zůstat někde v jeruzalémské šatlavě a zatím by Skorzeny odvlekl Ježíše Krista!"
„Obávám se," řekl Kovář, „že skandál už nastal." Kde se vzaly tu se vzaly v rukou mládenců silné hole a první rány dopadly na nešťastného Pata a Mata.
Už to vypadalo, že budou muset tasit meč, když tu se davem prodral vousatý kudrnatý muž s výrazným zahnutým nosem.
„Zanechte násilí, lidé!" vykřikl. Postavil se k legionářům zády, davu čelem a roztáhl paže ve varovném gestu. „Miluj svého bližního jako sám sebe. Copak nevíte, že většího přikázání nad toto není krom onoho, že Hospodin, Bůh náš, jest jediný pán a jeho, Boha našeho, milujme z celého svého srdce a celé své duše? A tuto lásku k Bohu přeneste, mužové, i na ty, které rozum káže nenáviděti. Ale i oni jsou Jeho synové, Jeho stvoření, a protože od Něho pocházejí, jsou hodni lásky a ošetření."
Dav ztichnuI, ustupoval. Zmizely hole, objevily se první omluvné úsměvy. Jeden z útočníků dokonce přistoupil k sedícímu Kovářovi a podal mu ruku. Pod vlivem toho muže se lidé měnili, jako kdyby v nich tály nějaké ledy. Na některých bylo vidět, že jim jsou teď trapné výlevy nenávisti, jichž se dopustili. Aby smazali nepříjemnou vzpomínku, usmívali se a podávali si vzájemně ruce.
„Vstaň, příteli," řekl Kovářovi ten, který mu podal ruku. Další jeho druh ho napodobil a s pomocí třetího pomohl vstát Bondovi, pak Bonda objal a políbil. Polibek dostal i Kovář a přijal ho bez velkého nadšenÍ.
„Doufám, že ty výlevy lásky budou mít nějaké meze," zabručel k Bondovi Kovář.
Vousatý muž se na tu scénu smíření díval s laskavým úsměvem.
„Děkujeme ti, příteli," oslovil ho Bond.
„Konal jsem jen to, co mi konati přikázáno tím, jehož pokorným služebníkem jsem. Nemluvte už o tom. Ale počkat, jak vidím, jste uprášení, uondaní. A jistě i žízniví a hladovÍ."

Oba muži se na sebe podívali a teprve teď si uvědomili že na tomto světě ještě nevzali jediné sousto do úst. Jako na povel je popadl ukrutný hlad. Jejich zachránce se na ně díval s úsměvem.
„Už se připozdívá. Víte co? Když jste tak hladoví, pojďte se mnou na večeři. Jaký by to mělo smysl, zachránit vás před těmi hrubiány kdybyste měli umřít hladem?“
NA KŘIVOLAKÉ STEZCE

Jejich průvodce se ve městě velmi dobře vyznal. Razil jim cestu houstnoucími davy poutníků. Svátky pesach byly v plném proudu a městské zdi takříkajíc praskaly ve švech. Všude vládla radostná nálada.
Židé oslavovali odchod z egyptského otroctví a snad z každého domu se linula vůně opékaného skopového a jehněčího.
„Nejsem velký přítel skopového,“ vykládal Bond. „Je to pokrm velmi náročný na správnou volbu vína. To je nutné, aby se odboural efekt loje, a toho je ve skopovém hojnost. Z toho vyplývá, že víno by mělo být spíše povahy kyselejší, protože kyselina vinná rozpouští tuky a efekt je příznivější. Z toho plyne, že ke skopovému se hodí spíše plná, výrazná vína. Doporučil bych suchá a výrazně chutnající, případně láhvově zralá červená vína odrůd Frankovka, Rulandské modré, Svatovavřinecké, Merlot, Cabernet Sauvignon. Ta se dobře snoubí s hovězí pečení, steaky a právě se skopovým, a samozřejmě též se zvěřinou.“
„Nechtěl bys obrátit list?“ poprosil ho Kovář. „Šilhám hlady.“
Zapadající slunce zlatilo střechu sněhobílého Herodova královského paláce. Na Jeruzalém brzy padne tma. V okenních otvorech se už objevovala mihotavá světla svíček. Židé pořádají v první dny svátku pesach slavnostní sederové večeře. Jsou velmi složité, mají čtrnáct částí: kadeš, llrchac, karpas, jachac, magid, rochca, moci, maca, maror, korech, šlllchan orech, cafun, barech a halel-nirca. Beránek zde nesmí chybět, jako připomenutí beránka, kterého obětovali Židé v Egyptě před desátou, poslední egyptskou ránou.
„Oni se cpou a my tu pokračujeme v pochodovém cvičení,“ hudral Kovář.
„Nebylo by nejlepší se na toho chlapíka vykašlat a zapadnout někam do hospody?“
„Nemáme peníze,“ řekl Bond trpce. On, majitel sbírky zlatých a platinových platebních karet všech renomovaných bank světa, zvyklý roztáčet v kasinech Monte Carla, Prahy a Las Vegas milionové sázky, neměl jedinou drachmu, aby si dal v některé z jeruzalémských hospod obyčejný šoulet. Kovář více méně ze zvyku zašátral v místech, kde někdy nosíval ledvinku s doklady, a nahmatal váček.
„Co máš?“ podivil se Bond.
„Váček s penězi. Podívejme,“ řekl Kovář, „stříbrné drachmy.“
„Kolik?“
„No, takových třicet.“
„To by snad stačilo na pořádnou večeři.“
Jejich průvodce vycítil, že zvolnili, a když se zastavili, otočil se.
„Copak to tam máte?“ „Máme třicet stříbrných,“ řekl Bond. „Mohli bychom pozvat na večeři tebe, jako výraz vděku za pomoc v ošklivé chvíli!“ „Jste velmi laskaví,“ řekl muž. „Rád bych vaše pozvání přijal, ale nerad bych odmítl pozvání, kterého se mi dostalo. Pojďte se mnou, už to není daleko, tam za rohem!“ Kráčeli houstnoucím šerem po pohodlných širokých schodech strmě stoupající uličkou.
„Jestli to nebude za rohem,“ pravil Bond, „vzdávám to, prchám a jdu do nejbližšího hostince.“
„Platí. Ten člověk se mi přestává líbit. Ještě, aby nás zavedl do léčky!“ Muž se zastavil. u klenuté brány vedoucí do dvora, pokynul a zamířil k vnějšímu schodišti, jež vedlo do prvního patra výstavného domu.
Z oken se linula zář svíček a hlavně - vůně vína.
Bond se zastavil a zavětřil.
„Cítím ve vzduchu jen chleba.“
„Oni tam jistě budou mít taky pečeni.“
„Cítím chleba!“
„Ale taky víno.“
„Po dnešku bych nerad večeřel víno a chleba,“ pravil Bond zarputile.
„Pojďte, přátelé, tohle je poslední příležitost k večeři. Zanedlouho přestane být bezpečno chodit po ulici, i pro vás, ve vaší zbroji,“ dodal s narážkou na jejich římské brnění legionářů desátého sboru.
Vystoupali tedy za ním po schodech. Muž vešel do rozlehlé místnosti a Bond s Kovářem nakoukli dovnitř.
Bond couvnul.
To se mi nechce líbit,“ zavrčel.
Kovář obhlédl místnost. Byla rozlehlá, s nízkým stolem, kolem něhož byly rozhozeny bohatě zdobené matrace a podušky. Na nich polehávali muži různého věku a zřejmě různého společenského zařazení a významu.
„Žádná žena,“ namítal Bond poněkud znechucen. „Co je tohle za spolek?“
„Začínám něco tušit,“ řekl Kovář temně.
Jejich průvodce rychle kráčel k muži, který poloseděl, pololežel uprostřed, naklonil se nad ním a políbil ho.
„Vidíš?“ řekl Bond pohoršeně. „On ho líbá! Tak v takovém gay klubu nemusím být. Johne, ocitli jsme se v antice, a antický svět, ten se přece hemžil...“
„Počkej, neukvapuj se,“ řekl Kovář.
Za chvilku ale i on zapochyboval, zdali udělali dobře, že s vousatým mužem šli.
Jejich příchod vzbudil pozornost, úžas, obavy a taky zuřivost. Dva muži vyskočili s meči v rukou a hnali se ke vchodu.
Bond s Kovářem se přesunuli na stranu. Zatím jen pevněji sevřeli svoje oštěpy a nechali meče vězet v pochvách.

Neradi by se pustili do bitky s těmito lidmi.
Muž, kterého jejich průvodce políbil, zvolna vstal.
Byl to vážný člověk, štíhlé atletické postavy. Kučeravé hnědé vlasy mu splývaly na ramena a tvář mu zdobil krátce střižený vous. Oči měl velké, tmavé, ale podivuhodně laskavé. Tmavoocí lidé někdy budí svýma výraznýma očima strach, kdežto v očích tohoto člověka seděla láska a také moudrost, nečekaná u muže, kterého Kovář odhadoval na nějakých třicet, pětatřicet let.
Ledaže by to byl...
To už se k nim vracel jejich průvodce, křikem nabádal své druhy ke klidu a mával oběma rukama.
„Musíte jim prominout," řekl zajíkavě Bondovi a Kovářovi, „vyděsilo je, že k jejich večeři přišli dva římští legionáři."
„Chápu," řekl Bond. „Však jsem nabízel, že se půjdeme najíst někam do hostince!"
„Ale vy dva... vy přece nejste římští legionáři."
„My?" Muž se usmíval.
Vrtěl hlavou.
„Poznal jsem to hned. Ano, přátelé," obrátil se k rozezleným druhům, „toto nejsou římští legionáři."
„Kdo to tedy je?" křičel nejhlasitější muž, ozbrojený mečem. „To jsou velbloudáři? Nosiči vody? Ty oštěpy a meče mají pro obveselení malých dětí?"
„Nekřič, Petře," řekl mu ten muž.
„Jak bych neměl křičet? Pán nám právě oznámil, že jeden z nás ho zradí. Že zemře, aby nás vykoupil. Že tohle je naše poslední večeře. A hned na to přijdeš ty, líbáš ho a přivedeš hlídku. Co to má ten chlap u pasu?" ukázal na Kovářův měšec.
„To nic není," řekl Kovář.
„Jen to ukaž, vojáku!" Kovář mu podal váček.
„To jsou peníze, abychom si koupili večeři," řekl rozlícenému Petrovi.
„Za třicet stříbrných? To by byla večeře, že bys prasknul a ten tvůj kamarád taky! Ne! To je třicet stříbrných zrady!"
„Vidíš, Jidáši," řekl Kovář smutně vousatému průvodci, „my ti nabídli, že půjdeme jinam."
„Ty mě znáš jménem?" „V některých kruzích jsi docela známá osoba." Jidáš zamával rukama a oslovil své druhy: „Říkám vám, že to nejsou vojáci. Přišli z jiného světa, aby našeho Pána zachránili." To už přicházel ten, jehož nazýval Pánem. Kráčel zvolna, s vážnou tváří, oči střídavě upřené na Bonda a na Kováře.
Cítili, že se dostávají do jeho magického vlivu.
Ne, ani jeden, ani druhý nedokáže Jemu lhát.
„Je to pravda, co bratr Jidáš říká?"
„Ano, Pane," hlesl Kovář. „Jsi ve velkém nebezpečí."
„Já vím," řekl Kristus. „Chtějí mě ukřižovat."
„Tihle dva tě chtějí ukřižovat," ukazoval na ně Petr.
„Jsou z jiného světa."
„Jak, z jiného světa?"
„Jsou to... jsou to andělé," řekl Jidáš. „Poznal jsem to na první pohled. Andělé, kteří na sebe vzali výstroj římského legionáře."
Kristus zbavil Bonda i Kováře daru slova. Stáli tu a nedokázali pohnout prstem.
„Andělé! To že jsou andělé. Slyšeli jste toho blázna, bratři? On říká, že ti dva jsou andělé!" volal Petr. Nakazil ostatní svým burácivým smíchem. To už byli všichni na nohou a smáli se a zajíkali se a svíjeli se.
Jenom Ježíš Kristus zůstal vážný a nepřestával oba muže z jiného světa pozorovat.
Petr přistoupil ke Kovářovi a začal z něho strhávat zbroj. Odhodil štít do kouta, rozepnul mu opasek, sebral mu kopí a to letělo do druhého kouta. Ani spony zbroje nedržely dlouho.
Za chvíli tu Kovář stál před Ježíšem a před jeho apoštoly, jak už mu bylo jasné, nahý jako palec.
Petr posměšně ukazoval prstem na Kovářovo přirození.
„Vidíte? Tohle je prý anděl. To je chlap! Andělé nemají pohlaví. Chceš snad tvrdit, že tenhle muž nemá pohlaví?"
„To by byla opovážlivost," řekl Jidáš ve strašných rozpacích a úžasu.
„Dokonce ani není obřezaný. Ten muž není Žid!" Otočil se k ostatním apoštolům a hřímal: „Co tomu říkáš, Jakube, jaký je tvůj názor, Jene? Myslím, že stejný, jako můj. Ten člověk není obřezaný, protože je to římský legionář, kterého sem přivedl Jidáš za mizerných třicet stříbrných!"
„Máš pravdu, Petře," řekl sličný mladý muž, apoštol Jan. „Myslím, že by bylo dobré je zabít."
„Ano, ano!" křičeli ostatní. „Zabijeme je!" Jenže, když takto křičeli, nepřestávali hledět na Ježíše. Žádný se neodvážil ničeho většího než pouhého křiku, dokud On nerozhodne.
„Přišli mě zachránit," řekl hlubokým vlídným hlasem. „Přišli z jiného světa."
„Je to ale muž!" namítal Petr. „Ten druhý jistě taky."
„Jsou to muži z jiného světa," řekl Pán.
„Kdo to je? A z jakého světa?"
„Nevím," připustil Ježíš. „Jenom můj otec je vševědoucí. Opusťte nás na chvíli, bratři. Jene, dej bratrovi nějaký oděv, aby zakryl nahotu. Pak si s nimi promluvím." Apoštoly opustila bojovnost a dokonce se zdálo, že někteří cítí cosi jako hanbu. I Petr zasunul meč do pochvy, a když apoštol Jan přinesl Kovářovi bílou řízu, pomáhal mu ji slušivě nařasit.
„Odpustíš, pane?" zeptal se pak Kováře.
„Jistě, bratře," vydechl Kovář.
Bylo vidět, že se statnému rybáři ulevilo, už neměl svá mohutná ramena tak naježená a v očích mu třpytla radostná

jiskra. Potřásl hlavou a pak už pobízel ostatní ke spěchu.
„Jste hladoví," oslovil oba Ježíš, když s nimi osaměl. Obrátil se ke stolu a z ošatky vzal okrouhlý chléb. „Toto jest mé tělo, které se za vás vydává. Toto čiňte na mou památku," pravil, lámaje chleba a vkládaje jim ho do úst. Polykali ho v jakémsi okouzlení. Cítili, že ho nemusí žvýkat, že chléb se jim rozplývá v ústech a že obnovuje jejich síly tělesné i duševní tak, jak to ještě nikdy po požití žádného pokrmu nepoznali. Pak Ježíš vzal stříbrný pohár plný vína.
„Tento kalich je nová smlouva zpečetěná mou krví, která se za vás prolévá." Napili se a pocit nasycení se znásobil, byl posílen radostí, ba štěstím, že mohou s Ním pobývat v jedné místnosti a jako první s ním sdílet zázrak proměny chleba a vína.
Slyšeli apoštoly venku lomozit. Ježíš počkal, až Kovář s Bondem polknou sousta a požijí vína, pak zase pohár odložil a pokynul jim, aby s ním usedli.
„Vyprávějte," vybídl je.
„Jsi ve dvojím nebezpečí, Pane," řekl Kovář. „Farizejové jsou zneklidněni Tvým pastýřským působením a naléhají na Římany, aby tě zabili na kříži. Chtějí tě vystavit nesmírnému utrpení."
„Vím to," přisvědčil Ježíš. „Vím to a očekávám to. Sdělil jsem svým učedníkům, že toto je poslední večeře s nimi a že jsem toužil požít s nimi obětního beránka ještě dřív, než budu trpět. Ale nebudu ho jíst, dokud nedojde k naplnění v království Božím."
„Ano," řekl Kovář. „To je nebezpečí, kterému je Ti souzeno čelit a pro něž jsi byl zrozen panenskou matkou."
Slova mu plynula z úst, aniž o nich přemýšlel. Víno mu kolovalo v žilách smíšeno s krví a pomáhalo mu ujasnit si tuto spletitou situaci.
„Jenže je tu druhé nebezpečí, Pane."
„Poslouchám."
„Je tu síla zla. Ztělesnění satana. Muž, který má jméno Xaverius Hawk."
„Neslyšel jsem o něm."
„I on je z jiného světa. Mág nejvyššího stupně magických schopností."
„Propůjčených satanem," předpokládal Ježíš.
„Nejspíš. Ten má pomocníka, který není mág. Je to bojovník, stejně jako můj přítel," ukázal na agenta 007.
„Bond, James Bond," představil se agent Ježíšovi.
„Říkáš, že je to bojovník? Kdo mečem zachází, ten mečem schází," řekl Ježíš varovně.
„Chrání ho magická síla Xaveria Hawka. Snažili jsme se, aby sešel z tohoto světa, ale lstí a odvahou nám unikl a je teď někde tady."
„A co má v úmyslu ten člověk, jaké je jeho jméno?"
„Je to Otto z rodu Skorzenyho," řekl Kovář a Ježíš pokývl hlavou.
„Budu si pamatovat to jméno a připomenu si ho v den Posledního soudu, až přede mnou tento muž stane. Budu mimořádně bedlivě vážit jeho skutky! Vyprávěj, bratře."
„Chce zabránit tomu, abys byl ukřižován. Chce tě unést do jiného světa. Chce, abys nahradil muže, věrného služebníka Tvého Otce a zde, v znesvěceném chrámu, abys začal sloužit silám zla."
„Ohavný úmysl."
„S pomocí Xaveria Hawka se mu může skutek podařit. A v tom je náš strašný úděl, můj a mého přítele Bonda. My tě milujeme, Pane! Nepřejeme si, abys zemřel v mukách, a přitom víme, že je to tvůj úděl a že v mukách zemřít musíš, protože tak rozhodl On, Tvůj otec, už na úsvitu věků!"
Ježíš mlčky přemýšlel. Zadíval se někam do dálky, hleděl skrze zdi domu, který bude stát ještě tisíce let na hoře Sion, hleděl do tmy, jež se rozprostřela nad Jeruzalémem a nad celou Svatou zemí, a snad hleděl až tam, kde dlí Jeho otec. Snad byl na poradě s Ním.
Potom řekl: „Upokoj se, synu. Co státi se má, stane se. Věř a důvěřuj a uvidíš, že cesta dobra, byť křivolaká, je správná. Bratře Bonde," obrátil se Ježíš k agentovi 007, „jdi a zavolej mé učedníky. Noc pokročila a mnohé úkoly nás čekají."
Bond, na rozdíl od Kováře oblečený pořád ještě do římské zbroje, šel ke vchodu a zavolal na lomozící apoštoly, že si jich Pán žádá. A oni přišli a Pán dále chleba lámal a vkládal jim ho do úst a oni pili ze svatého kalichu víno a to se zázrakem měnilo v jeho krev a Kovář na to hleděl a v duši měl klid, protože si byl jistý, že ho Pán vede po nedohledně křivolaké cestě, strmé a hranivé, avšak správné, protože On ji stanovil. A byl si jist, že až přijde hodina střetnutí, bude konat správně, protože On v něm bude konati, amen.
NARUŠENÁ POHODA

Večeře se protáhla. Ježíšova vlídná přítomnost smazala vzpomínky na nepříjemnou hádku s oběma cizinci, kteří se v doprovodu Jidáše ke skupině přidali. Hodující apoštolové zapomněli i na Pánova slova o nadcházejícím utrpení, o loučení a následném setkání. Pán někdy hovořil tak, že nebylo možno Jeho slova hned napoprvé pochopit, a tak si apoštolové myslili, že i tato promluva patří mezi ta podobenství, která vy jeví svoji podstatu teprve časem.
Někdy kolem půlnoci vypršel čas, dokdy měli večeřadlo najaté od otce mladého Ježíšova učedníka Marka. Pán je vybídl k odchodu. Ježíš sešel se schodů první a rozloučil se na dvoře s pánem domu. Měsíc jasně svítil, takže dobře viděli na široké schodiště, směřující jižním směrem, kolem hrobky královské Herodovy rodiny.
Apoštolové věděli, že má Ježíš namířeno k Olivové hoře, k velké jeskyni, v níž už několikrát společně přespávali. Zlatá brána u Šalamounova chrámu, kudy vedla nejkratší cesta na Olivovou horu, však byla v tuto dobu zavřená, právě tak jako sousední Ovčí brána. Údolní brána, vedoucí do údolí Hinómovců, bývá ve sváteční noci otevřená. Od Olivové hory je bude dělit tři čtvrti hodinka pohodlné chůze.
James Bond s Johnem Francisem Kovářem uzavírali průvod apoštolů, vedený Ježíšem Kristem.

„Vypadá to dobře," řekl Bondovi Kovář. „Ježíš ví, co dělá. Varovali jsme ho dostatečně. Nezdá se mi, že je zneklidněný." Rozhlédl se kolem sebe. Za zády se jim tyčily temné hradby Davidova města. Tu a tam na nich hořely strážní ohně. Z dálky slyšeli zpěv. Ve vzduchu byla cítit pryskyřice myrrhy.
„Už víš, jak se zachovat, kdyby se věci zvrtly k horšímu?" zeptal se Bond. „Podle Písma zatkli Ježíše na Olivové hoře. Co když se to stane před našima očima?"
„O tom jsme se už bavili. Říkal jsi, že neuděláš nic. Že jsi na dovolené a že ti do toho nic není."
Chvilku kráčeli mlčky a naslouchali kročejům mužů před nimi. Uvědomovali si, že v té směsici zvuků slyší i Jeho kroky. Ježíš jde vstříc svému osudu.
„Od tebe jsem se taky moc nedozvěděl," řekl po chvilce Bond. „Řekl jsi, že chceš zabránit porušení časové kontinuity v téhle větvi reality. Že zabiješ Skorzenyho. A pak jsi slíbil nějakou rvačku s Římany a taky jsi mi řekl, že kladu blbé otázky. Tak já ti ji položím znovu. Co uděláš, když se přihrne parta Římanů se zatykačem na Krista?"
„A co ty uděláš?"
„Já se ptal první," řekl Bond. „Krista chce zachránit Skorzeny. Zachránit před smrtí na kříži."
„Jenom aby ho vystavil potupě otroctví Xaveriovi Hawkovi. Taková je volba, Jamesi. Já nemůžu připustit, aby se to stalo. To s tou kontinuitou bylo možná moc bombastické prohlášení. Ale byla to pravda. Historie musí proběhnout tak, jak má. Zvlášť takhle důležitá historie. Kdyby Krista nepřibili na kříž, vzniklo by křesťanství? Jak by mohlo vzniknout! Co by bylo s evropskou civilizací? Kdo by objevil Ameriku? Jak by vypadal svět, kdyby toho člověka vpředu neumučili a kdyby jeho učedníci neroznesli svědectví o tom do světa?" Zase chvilka mlčení.
Teď minuli starý rybník v místech zvaných Birketel - Hamra a dál kráčeli po cestě na břehu potoka Kidron. Do zahrady Getsemanské jim zbývalo nějakých dvacet minut chůze.
„Johne Francisi Kováři," řekl James Bond obřadně, „já už se nazachraňoval euroatlantickou civilizaci tolikrát, že mám celé slavné euroatlantické civilizace plné zuby a mohu tedy říci, že mi ta civilizace může políbit prdel. Poznal jsem mnoho lidí, ale nikdo nebyl ani zdaleka taková postava, jako Ježíš Kristus."
„Ještě aby tak!" zabručel Kovář.
„Požil jsem jeho tělo a jeho krev. Mám ho rád. Miluju ho. A udělám všechno proto, abych ho zachránil před potupnou a krutou smrtí. Viděl jsi Mela Gibsona ve filmu Umučení Krista? Viděl jsi tu hrůzu? Přeješ ji tomu úžasnému člověku?"
„On ale žil jen proto, aby zemřel tak, jak zemřít má."
„Kdo rozhodl, že má zemřít? Hospodin, jeho Otec, a nakonec i on sám, protože Otec, Syn a Duch svatý tvoří trojjedinou bytost," odpověděl Kovář.
„Jestliže Ježíš je součást trojjediné bytosti a On mi umožní Ho zachránit, bude to Jeho vůle, a jelikož jde o jednu bytost, pak to bude vůle všech tří. Bůh i Duch svatý rozhodnou, že v téhle časové linii Ježíš na kříži nezemře. Johne, kolik je paralelních světů?"
„Taková otázka nemá smysl. Víš přece, že nekonečné množství."
„Co tedy záleží, že v téhle jedné linii jednoho paralelního světa Ježíš umučen nebude, protože mu v tom zabrání James Bond?"
„Spolu s plukovníkem SS Ottou Skorzenym?"
„Proti Skorzenymu, u řekl Bond neústupně.
„Pak ale taky proti mně," řekl Kovář pevně.
„Jak to? Copak si už nepamatuješ, jak jsi miloval Ježíška?" opakoval posměšně Kovářova slova.
„Právě proto, že si na to pamatuju. Když Mu zabráníš naplnit osud, z Vykupitele uděláš potulného kazatele, jakých je všude dvanáct do tuctu. Příliš Ho miluju, než abych zapříčinil jeho zkázu. Ježíš musí zemřít, aby žil."
„Ježíš nezemře, pokud ho budu moci zachránit."
Poodstoupili od sebe. Šli dál, ale měřili si jeden druhého. Kovářovi najednou Bond v jeho zbroji římského legionáře připadal vzdálený, nepřátelský. Byl rád, že zapředli tento hovor. Ujasnil si, kde stojí a co chce dělat.
Nikdo nemá právo zasáhnout do Jeho života.
Nikdo, ani James Bond. Ten má licenci na zabíjení, ale nemá licenci na změnu chodu světa.
Mám holé ruce, uvažoval Kovář, a proti mně stojí dva nejzkušenější bojovníci tajné války, James Bond a Otto Skorzeny.
Ovšem za mnou stojí Ježíš Kristus. Takže to nebude zas tak moc nevyrovnaný boj.
Jeden z apoštolů, byl to Jidáš, se po nich ohlédl, zvolnil a počkal, až se k němu připojí.
„Kde se touláte? Měsíc sice hezky svítí, ale mezi olivovníky se člověk snadno ztratí. Krásná noc, viďte? Plná klidu a míru. A lásky. Všude tam, kam přijde Pán, zavládne porozumění." Ve svitu měsíce oběma agentům zasvitla bělma, jak na sebe pohlédli.
Ne, mezi nimi zrovna moc smíru nevládne.
„Kéž to tak zůstane," odpověděl Bond, protože Kovář se neměl k řeči.
„Je to i v tvém zájmu."
„Proč?" chtěl vědět Jidáš.
„Jsou určitá... proroctví," řekl Bond opatrně. Kovář se zasmušil. Není správné zasvěcovat lidi z jiných světů do výhledů v budoucnosti. Jenže Bond se zřejmě rozhodl nedbat na zákony udržení časové následnosti, už proto, že nebyl v Agentuře na výplatní pásce.
Já možná budu muset proti němu zasáhnout dřív, než jsem tušil, pomyslil se.
„O Ježíšovi?"
„O Ježíšovi a Jidášovi."
„Opravdu?" podivil se apoštol. „A copak o mě říkají tato proroctví?"

„Že jsi zradil. Že jsi se spojil s veleknězem Kaifášem, zetěm Annášovým. A jemu že jsi vydal Krista. Prodal ho za třicet stříbrných, když byl Ježíš v nejvyšším zoufalství. Když v hrůze potil krvavý pot.“
„Za třicet stříbrných,“ opakoval zdrcený Jidáš. „Vždyť vy jste mi nabízeli třicet stříbrných. Ty máš těch třicet stříbrných!“ ukázal na Kováře.
„Ne, já je mám. Vzal jsem váček s třiceti stříbrnými ze zbroje, která zůstala v domě, kde jsme byli na večeři,“ zacinkal Bond mincemi.
„Nechtěl jsem zůstat bez peněz.“
„To ale je... léčka!“
„Uklidni se, příteli,“ chlácholil ho Bond.
„Jak mohu zůstat klidný, když mě obviňujete, že bych byl schopný zradit našeho Pána? Já, nejvěrnější Jeho služebník!“
„Neobviňuj u tě, příteli Jidáši. Jen jsem se zmínil o jakémsi proroctví.“
„To je urážka, ta největší, jakou jsi mohl vyslovit. Žádné proroctví nemohlo zpochybnit moji věrnost Ježíšovi. Raději zemřu na kříži, než abych ho zradil. A za peníze. Já! Proč myslíš, že právě mne Pán ustanovil pokladníkem naší skupiny? Protože mi nejvíce důvěřuje. Nikdo jiný nemá právo ho políbit. Viděli jste sami, s jakou laskavostí moje políbení přijal. Jidášův polibek, to je mezi apoštoly okřídlené slovo.Je to vyznání bratrské vroucnosti a krajní oddanosti. Ostatní ml závidí toto privilegium. A teď přijdete vy... A hovoříte o něčem tak odporném, jako je krvavý pot. Ježíš by se nikdy nemohl krvavě potit.“ Jidáš byl zhnusen. Bond si v něm udělal toho nejhoršího nepřítele.
„Co ty si myslíš?“ obrátil se na Kováře? „Myslím, že všichni jdeme vstříc osudu. A je-li ti souzena, zrada, tak kráčíš k zradě,“ řekl Kovář, pevně rozhodnutý neporušit zásady běhu událostí.
Jidáš mlčel.
„Dej mi ty peníze,“ řekl Bondovi.
„Třicet stříbrných?“
„Ano. Dej mi je. Ukážu je našemu pánovi, aby viděl, co odporného jste přichystali. Pánovi se hnusí peníze. Nikdy se nešpiní dotykem s nimi. Když k němu přišli výběrčí chrámové daně, přikázal Petrovi, aby vhodil do moře udici a vzal první rybu, kterou chytí, v její tlamě prý najde stříbrný peníz, aby jím zaplatil daň za Ježíše a za sebe. Ustanovil mne, abych se o ně staral. A já budu ten, kdo ho zpraví o vaší léčce!“
Popadl váček a zmizel s ním v zástupu učedníků.
„Noc lásky a odpuštění,“ poznamenal Kovář ironicky. „Copak nás ještě čeká?“ Bond neodpověděl.
Olivová hora se před nimi tyčila jako temný masiv proti hvězdnému nebi. Někdo vpředu, patrně apoštol Matouš, rozžehl křesadlem oheň a zapálil smolnici. V mihotavém světle se objevilo ústí jeskyně v zahradě Getsemanské. V tomto místě stával veliký lis na olej, nyní bylo opuštěno a sloužilo Ježíšově skupině jako útočiště. Jeskyně byla na dvacet metrů dlouhá a sedm metrů široká. Na nerovné podlaze ležely čtyři ploché kameny, na něž bylo možno usednout. Ježíš se uchýlil do nejzazšího kouta, poklekl a pohroužil se do modlitby. Když k němu přišel Matouš se smolnicí, otočil se. Matouš zděšen couvnul, když spatřil na Jeho čele krvavý pot.
Také Jidáš stál poblíž. Když spatřil krvavý pot na Ježíšově čele, strnul a zvolna se otáčel, aby očima vyhledal Bonda. Ten stál opodál, bledý, a mlčel.
Jidáš se k němu přišoural.
„Tak přece... krvavý pot z tvého proroctví.“
„Chceš zachránit Ježíše Krista před potupnou smrtí?“
„Ovšem!“
„Tak stůj při mně a dělej, co ti řeknu. Jsem opravdu bytost z jiného světa a opravdu jsem přišel, abych Pána chránil. Důvěřuj mi.“
„Krvavý pot...“
„I tvoje čest je v sázce. Můžeš proroctví zlomit. Můžeš svému Pánovi pomoci a budeš slavný jako jeho zachránce.“
„Neposlouchej ho, Jidáši,“ ozval se Kovář, který slyšel poslední Bondova slova.
„Ty nechceš Pána chránit?“
„Je mu souzeno utrpení,“ řekl Kovář temně. „A tobě je souzena zrada.“
„Odstup! Odstup,“ zakřičel Jidáš, až se ostatní ohlédli. „Vyžeňte toho... člověka. On přeje Pánovi smrt!“
„Je tomu tak?“ obořil se Petr na Kováře.
„Nevzdorujte osudu,“ hájil se Kovář. „Vykoupení je nemožné bez mučednické smrti.“
„Já ti ukážu mučednickou smrt,“ zahřměl Petr, popadl Kováře za límec a vlekl ho k východu z jeskyně. „Však se jí dočkáš.“
Kovář se ohlédl po Bondovi a viděl, jak agent 007 mizí ve tmě. Že by utekl? Nebo to byla nějaká lest?
Ježíš byl pohroužen do modlitby a nevěnoval pozornost tomu, co se v jeskyni dělo. Nebyl duchem přítomen, pohyboval se někde v astrálních prostorách a chystal se podstoupit tu největší zkoušku, jaká kdy byla pro někoho připravena.
„Pryč s tebou, stvůro satanova,“ hřímal apoštol Petr a apoštol Ondřej, jeho starší bratr a donedávna druh na rybářské lodi, mu přizvukoval.
„Ticho,“ vzkřikl náhle Matouš. „Ticho, bratři. Naslouchejte.“ Muži ztichli. Od mostu přes potok Kidron zaslechli jakési kovové zvuky.
„Vojáci?“ ptal se apoštol Ondřej.
„Kdo ví, co jste slyšeli,“ namítl Kovář.
Napadlo ho, že Bond chystá zoufalý čin. Není to jen tak, že zmizel.

Třeba se chce v noci utkat s římskou hlídkou, aby jí zabránil v zatčení Ježíše Krista. Nesmí se mu to povést, umínil si Kovář. Čím déle o věci přemýšlel, tím víc byl přesvědčen, že porušení následnosti dějů právě v této věci by mělo nedozírné následky pro rovnováhu paralelních světů.
Osud je osud, přemýšlel. A pokud můj příchod do Agentury měl mít nějaký smysl, pak ten, že Ho doprovodím po bolestné cestě až na Golgotu a pomohu mu na kříž.
Jen tak bude žít věčně.
Ač je to děsné, je to nevyhnutelné a stane se, co se stát má a co je předurčeno, pokud se Vesmír nemá zhroutit.
„To jenom zurčí voda přes kameny," dodal. „Vraťte se do jeskyně k Mistrovi!" Doufal, že ho oba rybáři vyhodí a že bude moci běžet římským legionářům naproti. To on je přivede k jeskyni v zahradě Getsemanské a ukáže jim Ježíše, aby věděli, koho mají zatknout. Strašný úkol? Měl lehčí svědomí. Ježíš byl varován a nedbal, jelikož byl odhodlán mučednickou smrt podstoupit. Proto ta modlitba, proto ten krvavý pot na čele.
Přivedu vojáky a řeknu jim, to je ten muž, uvažoval Kovář. Udělám právě to, co si přeje On.
A už byli tady, všude kolem.
Kovář se ohlédl po Jidášovi. Ten tu stál, celý vyjevený, a třímal sáček s třiceti stříbrnými v ruce.
Vojáci se hemžili mezi olivami. Někteří nesli v rukou lampy. Při pochodu je měli skryté a teď z nich odhalili kryty. V jejich záři zahlédl Kovář Bonda, který se mezi ně snadno ve své legionářské zbroji vmísil.
„Tak který to je? Koho máme zatknout?" zaslechl Kovář povědomý hlas.
No ovšem, to je přece desátník Flavius, starý známý!
Ten Flavius, který je už jednou zatknuI, který se nechal oklamat a který se zřejmě zařekl, že je dopadne, i kdyby se před ním zahrabali sto sáhů pod zem.
Jidáš přiskočil ke Kovářovi a vtiskl mu na tvář mlaskavý polibek.
Bylo to tak náhlé, že ho Kovář nestačil od sebe odstrčit.
Legionáři zařičeli a vrhli se ke Kovářovi. V něm se probudily návyky karate-dó. Zvyklý na boj proti šesti, vyběhl mužům vstříc. Nejbližší legionář se měl přesvědčit, že ani zbroj není dostatečnou ochranou proti dobře vedenému přímému kopu mae-geri a že dobrý karateka dokáže hned po dopadu přerazit dobrým gyako cuki chlapa v půli. Třetího Kovář poslal k zemi podmetem, ovšem čtvrtý ho zdolal. Ani římští legionáři nebyli žádná jelita a v desáté legii sloužili i veteráni z gladiátorských zápasů. Rána ratištěm oštěpu na temeno hlavy není nic příjemného. V poslední jasné chvilce Kovář spatřil Bonda vedle desátníka Flavia a ještě stačil zahlédnout, jak Jidáš hází Flaviovi váček se třiceti stříbrnými a to úplně poslední, co uviděl, bylo ucho, které prudký Petr usekl jakémusi nekňubovi, který se mezi vojáky připletl.
Potom zhasly hvězdy, zmizel měsíc, zemřely plameny ozařující zlatou střechu Šalamounova chrámu.
Svět šel spát a Kovář s ním.
ECCE KOVÁŘ

Kováře probudil nezvyklý ruch. Slyšel ho, ale nedokázal otevřít oči.
Chtěl se pohnout. Provazy se mu zařezávaly do zápěstí, svíraly mu paže, hruď i nohy. Uvědomil si, že je připoután k nějakému oblému studenému předmětu. Ano, stojí u sloupu.
Slyšel křik rozhněvaných mužů. Kolem něho se kdosi hádal a dalo se čekat, že se brzy strhne rvačka.
Kovář to všechno poslouchal bez zájmu. Dobře si uvědomoval, co se stalo. Ten pošetilý anglický agent zachránil Ježíše Krista před zatčením! Tím ho ušetřil potupy výslechu a následných muk při bičování, korunování trnovou korunou a pak před mučením největším, umučením na kříži. Kovář chápal jeho pohnutky a do značné míry je sdílel. I jemu bylo proti mysli stát se nečinným svědkem té příšerné vraždy nevinného člověka, tím hůř, že to byl člověk, který přišel, aby přinesl dobro tomuto světu a dobrovolně na sebe vzal břímě mučednictví. Jenže on, na rozdíl od Angličana, si uvědomoval, jaké následky bude Bondův neuvážený čin mít. Kristus nebude v této časové posloupnosti umučen, tato časová posloupnost nepozná Vykoupení a je určena k zatracení. Jaký to bude mít vliv na rovnováhu paralelních světů? Na to odpoví jiní. Profesor Carl Maria von Wonder o tom možná napíše velmi učené interní sdělení, jež bude předmětem studia a samostudia všech zaměstnanců Agentury.
Pokud porušení rovnováhy mezi světy nebude mít nějaké strašlivé následky pro Agenturu a pro světy samé.
Byl unavený, zklamaný Bondem a hlavně zklamaný sám sebou.
Nedokázal Bondovi v realizaci jeho úmyslu zabránit, přestože ho Bond varoval. Řekl mu jasně, co se chystá udělat.
Kovář mu nemohl upřít zdatnost. Samozřejmě, klíčové pro celý úklad bylo získání Jidáše na svou stranu. A nikdy by k němu nedošlo, kdyby Jidáš nespatřil krvavý pot na Jeho tváři a nepochopil tedy, že proroctví je pravdivé a že pokud se nepodaří Ježíše uchránit před zatčením, on sám vstoupí do povědomí lidstva jako příklad nejhoršího zrádce všech dob.
Jidáš Kováře políbil...
Pak si Kovář ještě vzpomněl na letící váček. Ano, i na postoji desátníka Flavia hodně záleželo. Kdyby se rozpovídal o dvou mužích, kteří ukradli zbroj a koně, Bond by se mohl dostat do nesnází. Takže desátníka prostě uplatil a koupil si tak jeho mlčení.
Obratně zosnováno!
Kde je teď Ježíš Kristus? Jeho přátelé ho bezpochyby odvedli někam stranou. Ježíš si jistě uvědomuje, že ho tím vlastně zrazují.
Nevědomky slouží zlé síle. Vždyť i v Písmu se vypráví, jak se Ježíš obořil na apoštola Petra. Odstup, Satane, křikl na něho. Tak se to stalo v jiných světech, než je tento, v jiných časových posloupnostech.
Jen na této časové posloupnosti Satan triumfuje.
Slyšel kroky. Pak pocítil na obličeji chladivý dotek vlhké tkaniny.
Někdo mu otřel obličej.

Kovář otevřel oči. Před sebou uviděl ruku třímající mokré plátno, potřísněné krví. Uvědomoval si, že je to jeho vlastní krev a že zaschlá krev mu zalepila oči.
Byl vskutku připoután ke kamennému sloupu v rozlehlém sále s několika klenutými okny, zakrytými dřevěnými okenicemi. Strop byl též obložen dřevem, rovnými deskami, přichycenými trámovím.
Trámy pak přecházely v ozdobných obloucích na stěny. Oblé přechody byly též obloženy dřevem.
Muž s krvavým plátnem byl James Bond, agent Jejího Veličenstva.
„Stojíš před nejvyšším velekněžem Kaifášem a dalšími soudci a rabíny na shromáždění, které se jmenuje nashredin," šeptal mu Bond. „Kristus je v bezpečí, odvedli ho apoštolové. Římani ho nikdy v té skrýši nenajdou." „Narušíš posloupnost času..." šeptal Kovář rozbitými ústy.
„V jedné časové linii. Čas není zas tak moc křehký, aby se zhroutil kvůli tomu, co se stane v jednom z nekonečného množství paralelních časů."
„Potíž je v tom," sípěl Kovář, „že ty o čase víš jen to, co čteš na svých hodinkách Omega."
„Jen klid, příteli. Budu s tebou pořád. Postarám se o tebe."
„Pustíš mě?" chtěl vědět Kovář.
„Ne. Ale osobně tě přibiju na kříž," řekl Bond povzbudivě. „Mám zdravotnický kurz sekce nula nula. Vydesinfikuju hřeby. To víš, tihle primitivové by ti do ran ještě zanesli nějakou infekci. Neboj, křižovat umím. Mám školení a byl jsem kvůli tomu dokonce I na praktickém cvičení na Filipínách." Přátelsky zamrkal a ustoupil stranou, aby zajatec mohl vidět do sálu.
Přímo před Kovářem seděl na trůně s dvěma stupni muž v zeleném rouchu. Byl proplešlý, dobře živený, s pečlivě zastřiženým vousem.
Vedle něho seděl člověk s kadeřavými vlasy dlouhými až na ramena a plnovousem rozčísnutým na dva prameny. Rozčileně něco vykládal mladšímu muži v hnědé tunice, který stal vedle něho. Další muži v bohatě zdobených šatech se rozčilovali všude kolem. Vedle Kováře stál Bond s důtkami v ruce. Další legionáři se shromáždili opodál.
Kovářovi přišel obličej muže v hnědé tunice povědomý. Několikrát zamrkal a poznal ho.
Byl to SS Obersturmbannführer Otto Skorzeny, člen Leibstandarte SS Adolf Hitler, který proslul únosem Benita Mussoliniho a který se uvolil unést Ježíše Krista z Golgoty a vydat ho všanc plánu Xaveria Hawka.
„Chytili jste nepravého muže," křičel muž v zeleném rouchu. „Jste neschopní hlupáci!" Legionáři rozpačitě mlčeli, takže slova se ujal Bond.
„Jak se opovažuješ takto hovořit o římských legionářích, Kaifáši!" houknul na něho tak zle a autoritativně, jak jenom byl schopen. „Nezapomeň, že to byla římská moc, která tě jmenovala nejvyšším knězem! Bez vůle milostivého prokurátora Valeria Grata bys byl pouhým knězem a kdo ví, zda bys měl právo sedět zde, v řadách soudců staroslavného sanhedrinu!"
„To je rouhání, kvůli kterému si budu stěžovat samotnému, Pilátovi Pontskému, nástupci slovutného Valeria Grata! Není možné strpět, aby nějaký žoldnéř tupil velekněze na půdě sanhedrinu!"
„Je to možné, ba nutné, když tento velekněz znevažuje schopnosti a výkony statečných bojovníků desáté legie! A znevažuješ sám sebe Kaifáši, když propůjčuješ sluch nějakému blouznivci, který neví, co mluví, když říká, že tento muž," ukázal Bond na Kováře, „není Ježíš Kristus! Desátníku FIavie," obrátil se na zkorumpovaného velitele hlídky, „jsi připraven svědčit před slovutnými muži sanhedrinu?"
FIavius byl velmi zmatený, jak se dalo vyčíst z pomrkávání jeho těkavých očí.
„Konal tento muž zázraky?" dotíral na něho Bond.
„Ano! A jaké!"
„Tak, jaké?" FIavius zalapal po dechu.
„Tak například chleby. Vzal pecen chleba a nasytil zástupy?" „Přesně tohle udělal, Kaifáši," řekl Flavius nejvyššímu veleknězi.
„Kdo všechno to viděl?" desátník se přísně podíval na svoje lidi. Kdo by řekl něco neopatrného, vysloužil by si bití. A strážní služby navíc.
„Všichni jsme to viděli, pane," zahučelo několik mužů.
„Lžou!" křičel Skorzeny. „Copak to nechápeš, pane? Oni chytili nepravého. Teď budou zapírat, i kdybys je nechal bičovat. Copak nějaký policista někdy připustí, že se spletl? Že sáhl po nevinném?"
„Co je to policista?"
„No přece biřic, strážný. Nikdo není méně ochoten připustit chybu, než muž s mečem v ruce. Tihle muži jsou hňupové. Nikdy nepřiznají, že se spletli."
Kaifáš váhal. Byl nejvyšší kněz, ale navzdory tomu, že to byl vysoký státní úředník, těšil se značně vysokému stupni inteligence. A ta mu napovídala, že by nebylo rozumné si rozhněvat představitele římské moci. Naproti tomu mu velmi záleželo na tom, aby byl Ježíš Kristus polapen, souzen, odsouzen a umučen. Tento cizinec jménem Otto tvrdí, že legionáři chytili někoho jiného. Ovšem, vyzná se v tom Otto opravdu tak dobře, jak tvrdí?
Skorzeny se úpěnlivě na velekněze Kaifáše za díval a řekl:
„Dovol mi, pane, zůstat s tímto mužem krátkou dobu o samotě. Vím, jak naučit i kámen zpívat. Je to spiklenec, pane, a já se od něho dozvím pravdu."
Usmál se na Kováře žlutými zuby. Pak zvážněl a znovu se obrátil ke Kaifášovi. „Že to není Kristus je jisté. Ovšem nevíme, kde se Kristus skrývá. Ví to on, a on mi ještě rád poví, kde se schoval skutečný Ježíš, náš společný nepřítel."
Kaifáš chvilku přemýšlel. Cizincův nápad mu poskytne trochu času k přemýšlení. A hlavně, oddálí tu nepříjemnou hádku s Římany, která by mohla skončit všelijak, kdyby se její ozvuky donesly k sluchu pana prokurátora Piláta Pontského.

„Dobrá. Je vidět, že jsi příklad dobrého, zbožného Žida.“ SS Obersturmbannführer Otto Skorzeny, člen Leibstandarte SS Adolf Hitler, přinutil svůj zjizvený obličej, aby se po těch slovech zatvářil potěšeně.
„Necháme tě o samotě. Vojáci, opusťte svatou místnost. Soud se odebere na dvůr, kde bude rozjímat a prosit Hospodina, aby mu seslal milost dobré rady. A ty zde dělej to nejlepší, co umíš, příteli Otto!“ Bylo vidět, že ti dva si velmi dobře rozumějí. Kovář pochopil, že velekněz Kaifáš je mág s velkými magickými schopnostmi. Začínalo mu svítat. Skorzeny musel mít spojence v tomto světě, aby sem mohl proniknout i se svými lidmi. Ten spojenec nemohl být leckdo. Military divize by sem mohla probourat tunel a poslat jím tankový výsadek, to ovšem nepřicházelo v úvahu. Pak tu byla regulérní cesta, ta ovšem vedla přes Nikitu, která ovládala zařízení nutné k otevření portálů.
Zbývá magie.
Tu obstaral Kaifáš.
Jako mistr magie věděl, jak strašného protivníka má v Ježíši Kristovi. Moc rád by se ho zbavil! Přitlučení na kříž byla dobrá možnost, lákavá, ovšem zároveň nebezpečná, dvojsečná.
Přítel Otto mu nabídl lepší možnost - zbavit se Krista nadobro, a navíc, až bude Kristus zavlečen do jiného světa, bude tam přinucen sloužit silám zla. Něco takového se Kaifášovi líbilo, a není tedy divu, že velmi zuřil, když viděl, že se plán přítele Otty hroutí.
Kaifáš a ostatní kněží odcházeli ze sálu jedním vchodem a vojáci druhým. Jako poslední šel Bond. Velmi neochotně, zastavoval se a ohlížel se. Zachytil Kovářův pohled. Neznatelným pohybem si ukázal na zápěstí a pak udělal uklidňující gesto.
Neboj, znamenal ten posunek. Ukřižuju tě hygienicky, citlivě.
Pak odešel i on a neviděl, že se na něho Skorzeny díval.
Kovář pochopil, že Bonda poznal.
Skorzeny zavolal na odcházejícího Kaifáše a ten se zastavil. Skorzeny mu něco naléhavě povídal. Velekněz pokývl a pak vyšel ze sálu krokem podstatně rychlejším, než jakým se prve ubíral.
No vida, pomyslil si unavený Kovář. Sám Kristus ví, jak to všechno dopadne. A mně už je všechno jedno.
Když osaměli, Skorzeny přistoupil ke Kovářovi.
„Konečně spolu beze svědků, Johne Francisi Kováři. Tvého přítele Bonda jsem v tom přítmí hned nepoznal. Jak to tak vypadá, spolupráce vás dvou skončila, moc pěkné, jen co je pravda,“ smál se.
Kovář na to neřekl nic.
Skorzeny zvážněl.
„Je to hloupá situace. Jestli jsem to správně pochopil, Bond nastrčil těm hlupákům nepravého Krista. Tomu pravému dopomohl k útěku. Je to tak?“
„Jinak to být nemohlo,“ odpověděl Kovář.
„Ty tu tak hezky stojíš, zbitý, zkrvavený, připoutaný ke kamennému sloupu. Tím vlastně Krista kryješ. Jak se to slučuje s tvým posláním agenta oddělení pro krizové situace Divize pro potlačování interrealitního pašování?“
„Máme priority,“ řekl Kovář. „Priorita číslo jedna: zabránit ti v únosu Ježíše Krista. Teprve druhá priorita je zabránit narušení časového průběhu dějů v téhle dimenzi. Jsi schopný to pochopit, esesmane?“
„Má chápavost je někdy až překvapivě velká, český prasečí pse. Tvůj plán je mi jasný. Hlavní je znemožnit únos. To právě děláš, stojíš tu místo Ježíše a já nevím, kde se Spasitel nalézá. Jsi odhodlaný podstoupit cokoli, jen abys Jeho úkryt neprozradil. Je to tak?“
„V podstatě ano,“ řekl Kovář. „Jen s tou výhradou, že netuším, kde On právě je.“
Otto Skorzeny zafuněl a bylo na něm vidět, že se mu v hlavě točí kolečka tak rychle, že by se momentálně nemohl kvůli jejich gyroskopickému efektu ohnout, aby si zavázal tkanice svých opánků. Pak se usmál. Rozhodl se, že to ještě jednou zkusí po dobrém.
„Ty se tedy necháš ukřižovat místo Něho. A spoléháš na pružnost času. Ježíšův osud se tak či onak naplní. Konec konců, největší zájem na tom má On, bytost nejvyšší. A co je proti Jeho úradku snaha nějakého SS Obersturmbannführera a nějakého agenta oddělení pro krizové situace Divize pro potlačování interrealitního pašování?“
„Tak nějak.“
„A co kdybychom si podali ruce? Podívej, jsme oba profesionálové v našem oboru.“
„Jenže každý u jiné firmy,“ zavrčel Kovář.
„Moje firma už dávno neexistuje.“
„Nastoupil jsi u jiné, ještě horší. Hitlerovy divize SS byly mateřská školka na výletě do Babiččina údolí ve srovnání s tím, co chystá Xaverius Hawk!“
„Adolf Hitler byl velký vůdce,“ řekl Skorzeny přísně, „avšak Xaverius Hawk je větší. Pro profesionála je důležité, komu dává svoje služby. Co ty, Johne Francisi Kováři? Sloužíš nějaké tlusté ženské. Té se roztřese sulc, když slyší slovo‚divizní‘. A ani nevíš, kdo vlastně stojí v čele Agentury. Jak můžeš věřit svým vůdcům, když je ani neznáš a ty, které znáš, máš jen pro smích? Jsem ochotný jít třeba do pekla, jenže musí mě tam poslat někdo s autoritou. Xaverius Hawk je takový vůdce, kdežto Ljuba Bytewská? Té bych tak nanejvýš doporučil, aby denně skákala hodinu přes švihadlo.“
„Hitler skončil sebevraždou a jeho komorník ho polil benzínem a zapálil. Hawk neskončí o nic líp. Honíš se za vůdcovskou velikostí. Jenže, kdo jsou ti vůdci a co chtějí? Chtějí využít horlivé pitomce tvého druhu, aby se přes ně v první fázi dostali nahoru a pak se v druhé fázi sami nahoře udrželi. A tam udělají cokoli, aby nespadli. Třeba si s tebou vyčistí boty, když to bude třeba. Chceš mě dostat na svoji stranu, abych ti pomohl najít Ježíše Krista. Pak si pro změnu ty se mnou vyčistíš boty.“

„Dobrá," řekl Skorzeny poté, co Kovářovu odpověď vydýchal. „Pochopil jsi všechno výborně. Teď se pro změnu já pokusím pochopit, jaká je tvoje odolnost proti bolesti."
„Velká, esesáku. To je vyzkoušené," ušklíbl se Kovář.
„Nevyzkoušeli na tobě všechno."
„To by ses divil, co všechno."
„Ale mé oblíbené plátkování, které jsi mohl pozorovat při návštěvě Jeho Svatosti papeže Benedikta XVI. v Chrámu Svatého hrobu, to na tobě nevyzkoušel ještě nikdo." Odešel kamsi mimo zorné pole připoutaného Kováře. Zajatec ho slyšel lomozit někde v zadní části sálu. Pak se Skorzeny vrátil.
V ruce držel motorovou pilu Dolmar PS400 s benzínovým motorem o síle 3,5 koňských sil. Byla nedotčená. Maurbyho destrukční efekt na ni neměl vůbec žádný vliv. Třebaže byla vyrobena v jiném světě v jiných časových souřadnicích, díky krvavé koupeli byla plně funkční!
Skorzeny se smál.
„Vím, že i vy to tajemství znáte, příteli Čechu, příslušníku národa zbytečného k další existenci, takže ho Vůdce určil k částečnému vyhubení a částečnému rozptýlení po zauralských otrockých farmách.
Dobrá příprava je základ zdařilé diverzní akce. Právě proto jsem tak pečlivě plátkoval Jeho Svatost. A pak jsem si to zopakoval na biskupovi Mario Echevarriovi, hlavě palestinské prelatury Opus Dei. Oba to byli mágové a mágova krev je ta nejlepší pečeť, která chrání před Maurbyho efektem."
Kovář si znovu uvědomil, že Skorzeny byl dopodrobna informován o technologických detailech zařízení, jímž Agentura disponovala. Znamenalo to jediné. Někde uvnitř Agentury měl Xaverius Hawk spojence, který vynášel tajemství ven.
Vaše Agentura je prohnilá zradou, synu, říkal biskup Echevarria. Byl to mág, schopný vytvořit si vlastní okno, mág postavený snad ne úplně na roveň, ale určitě blízko samotnému papeži. O čemž svědčil fakt, že i jeho krev posloužila jako ochrana motorové pile Otty Skorzenyho před Maurbyho efektem.
Kdybych tak mohl drobet pomučit Skorzenyho, napadlo Kováře, však on by zazpíval, kdo je ten zrádce uvnitř Agentury!
Skorzeny se sklonil nad pilou, škubnul startovací šňůrou a benzínový motor se rozeřval v prostorách sanhedrinu, nejvyšší židovské rady a soudní stolice.
„Začneme odspodu, co tomu říkáš? Kdybych ti uřízl hlavu, asi bych se moc nedozvěděl."
Řetěz pily se blyštěl, pila se třásla v silných esesmanových rukách.
Skorzeny pilu pomaličku přibližoval ke Kovářově levé noze.
„Budu to dělat hodně pomalu," říkal Skorzeny hodně nahlas, aby překřičel hluk motoru. „Nejdřív ti sedřu kůži. To bude spíš pálit než bolet. Až ale zajedu do kosti, to bude horší. Tu přeřízne a na řadu pak přijdou šlachy. To bude opravdu strašná bolest. No a když tě nepřivede k povídavosti, budu pokračovat. Tak co, nechceš vysypat, co víš?"
„Vím, že jsi dobytek, který už jednou utíkal s prdelí sevřenou strachem, a že dopadneš zrovna tak znovu. Jistě už brzy," řekl mu Kovář.
„Jak myslíš, český prasečí pse," řekl Skorzeny. Poznámka o útěku se ho zřejmě dotkla, protože změnil taktiku a pilou vyjel po Kovářově noze prudce, tedy vztekle.
Pila se dotkla holeně...
Ozval se zvuk, jako by se dotkla kamene nebo ocelového sloupu. Jak její zběsile uhánějící zuby narazily na pevnou hladkou hmotu, pila se odrazila. Kdyby Skorzeny neměl tak velkou sílu, patrně by pilu pustil z rukou.
Kovář necítil vůbec nic.
Skorzeny byl užaslý.
Rozkročil se jako dřevorubec, který se chystá podetnout stoletý dub, nadýchl se, pevně sevřel stroj a namířil tentokrát výš, na Kovářovo stehno. Přikládal pilu pomalu, takže stroj se neodrazil jako při prvním pokusu. Zuby se smýkaly o pevný povrch a vydávaly škrábavé zvuky. Kováře napadlo, že tak nějak by to znělo, kdyby se Skorzeny pokusil uříznout skleněný sloup.
Skorzeny nechápavě zavrtěl hlavou a zřejmě ve zmatku podnikl poslední pokus. Tentokrát namířil hodně vysoko - na Kovářovo rameno. Kdyby pila prošla, uřízla by Kovářovi levou ruku, rameno a kus hrudního koše.
Pila se smekala o něco hladkého, poskakovala, kmitala, ale neuřízla nic. Ohromený Skorzeny ustoupil. Pila mu dál řvala v rukou.
Bolest zvolna padala Kovářovi z ramen a paží, opouštěla jeho hruď, uvolňovala mu kyčle a nohy. Kovář si připomněl ten pocit, jaký měl, když přijímal chléb a víno z rukou Kristových tam, při poslední večeři v domě otce apoštola Marka, než odešli do Getsemanské zahrady na Olivové hoře. Byl si jistý, že Pán do něho vstupuje, že prolíná celou jeho bytostí. Teď to bylo podobné.
Ten hlupák se zajímal, kde se Kristus ukrývá. Je to jednoduché, blbe, vnitřně se usmíval John Francis Kovář. On je ve mně, on je kolem mě a chrání mě před tvými směšnými útoky.
Pila stála na dlaždicích a motor dál běžel a pila se legračně pohybovala, poháněna drobnými otřesy a chvěním, podobná ňafajícímu psíku.
Ještě aby si Skorzeny něco udělal, pomyslil si Kovář starostlivě. Má už těch jizev dost.
„Off," radil mu Kovář. „Dej vypínač na ‚off'." Skorzeny se sehnul a stroj vypnul. Pak vstal a upřeně na Kováře hleděl.
„Tak je to tedy," šeptal. „Teď to chápu." Do místnosti vešel velekněz Kaifáš.
„Tak co? Promluvil ten muž?" ptal se Skorzenyho.
„V jistém smyslu ano."
„Tak promluvil nebo nepromluvil? Dnes je den, kdy by opravdu všichni měli promluvit. A někteří už promluvili," dodal poněkud záhadně.

Byl to muž nezvyklý na odpor a neměl rád, když se k němu někdo choval jako rovný k rovnému. V tomto světě bylo jen málo lidí, které vnímal, že mu jsou na roveň.
„Není to Ježíš Kristus," řekl Skorzeny.
„To vím taky. Prozradil, kde je skutečný Ježíš Kristus?"
„Vlastně ano, prozradil," řekl Skorzeny.
„Kde tedy věží?"
„Tady," řekl Skorzeny a ukázal Kovářovi na hruď.
„Nechápu."
„Vstoupil do něho a je kolem něho." Skorzeny zvedl ze země důtky. „Vidíš ty olověné kuličky na konci devíti řemínků? Dívej se."
Rozmáchl se a plnou silou přetáhl Kováře přes hruď. Plesklo to tak silně, že se i Kaifáš lekl. Na Kovářově kůži se neobjevila ani stopa.
„Podivné!" řekl Kaifáš. „Je v tom nějaké kouzlo."
„Samozřejmě. Jmenuje se Ježíš, to kouzlo. Sídlí uvnitř toho muže. Takže vlastně, Mistře, víme a nevíme, kde Ježíš je, a my to nemusíme vědět. Náš plán může pokračovat tak, jak jsme se dohodli. Rada muže odsoudí, Římané ho ukřižují a my ho pak dopravíme tam, kde ho můj pán potřebuje mít."
Kaifáš na něho chvilku hleděl a hladil si plnovous. Pak se pousmál. „Jsi obratný člověk," řekl uznale. „Ale jsem rád, že odejdeš do svého světa a sem k nám se už nikdy nevrátíš."
Venku se ozval hluk. Hlasy, kročeje, řinčení zbroje. Do místnosti vpochodoval statný Říman ve zlaté zbroji, v podpaží nesl přilbu s obrovským šarlatovým chocholem. U pasu se mu houpal meč. Z jeho pánovitého vzhledu Kovář pochopil, že je to římský prokurátor a místodržící, císařova prodloužená ruka v Palestině, Pilát Pontský.
„Jsem rád, že tě vidím, Piláte Pontský," mával na něho velekněz Kaifáš.
„Je třeba tvé moudrosti a tvé spravedlnosti, tvého úřadu římského prokurátora."
„Právu jsem ochoten sloužit ve dne v noci," řekl Pilát Pontský a pyšně se rozhlížel kolem sebe. „A právo dojde svého průchodu, to mi může věřit každý!"
Když viděl vojáky, spokojeně přikývl. Měl rád svoje vojáky. První jeho čin po zaujetí funkce prokurátora byl ve prospěch vojska. Dovolil římské posádce, aby oproti dosavadním zvyklostem vpochodovala do Jeruzaléma s korouhvemi, stříbrnými orlicemi a portréty císařovými. Doposud vojáci nechávali tyto symboly před branami města, aby neuráželi náboženský cit obyvatel. Židé ho tehdy žádali, aby dal obrazy odstranit. Pět dní s nimi Pilát vyjednával. Nakonec deputaci pohrozil, že ji nechá pobít. Židé řekli, že raději zemřou, než aby slevili. Pilát pak dal na Herodův palác vsadit tabulky se jménem císařovým, jako malou, nenápadnou, ale pro Židy bolestnou provokaci. Měl za to, že je to pakáž, která musí ustavičně cítit podrážku římské boty v obličeji.
„Co pro mě máš, Kaifáši?"
„Tento muž se dopustil zločinu rouhání. Prohlásil o sobě, že je Syn Boží, že je Mesiáš, že je z rodu židovských králů a jemu že patří tato zem."
„Tak?" řekl Pilát. „Jsi židovský král?" zeptal se Kováře.
„Ty jsi řekl," odpověděl Kovář prostě.
Pilát si prohlížel jeho zkrvavené tělo, zkrvavené ranami, jež na něho dopadly ještě před tím, než do něho vstoupil On.
„Neměl bych velké chuti tomu věřit," řekl potom Kaifášovi. Krátce pohlédl na Ottu Skorzenyho. To pro něho nebyl partner. Byl ochoten mluvit jen s nejvyšším knězem a proto se dál už věnoval jenom jemu.
„Jenže narazil jsem na zradu i v našich řadách."
„V legii?" podivil se Kaifáš.
„Ano," řekl Pilát úsečně. „Nebylo by dobré, aby se o tom lidé dozvěděli." Obrátil se dozadu a oslovil chumel vojáků: „Setníku Tercie!"
„Zde jsem, pane," vynořil se Kovářovi dobře známý římský důstojník, ten, jehož posádku připravil spolu s Bondem o čtyři koně.
„Dej předvést zrádce," poručil mu Pilát.
Setník vydal několik štěkavých rozkazů, vojáci se rozestoupili a vypadalo to, jako by skupina vyvrhla Pilátovi a Kaifášovi k nohám dva nešťastníky.
Byl to desátník Flavius a James Bond, agent Jejího veličenstva, oba zbití, krvaví, svlečení donaha, před hanbou chránění jen špinavými bederními rouškami.
„Tento muž," ukázal Pilát na Bonda, „je cizí agent. Patrně Peršan. Nebo Germán, nezáleží na tom. A tento padouch zradil legii za třicet stříbrných. Zde jsou," vysypal Pilát peníze před Kaifáše.
„Nechceme peníze poskvrněné zradou, pane!" řekl velekněz a štítivě od sebe odstrčil stříbrňáky špičkou pravé nohy, on, který by si za jiných okolností ochotně nechal pro stříbrňák provrtat kolena obou nohou naráz.
„To tě šlechtí, kněže. Nuže, jaký je váš názor na osud těchto lidí? Je svátek pesachu, doba milosti. Jindy bych rozhodl sám. Nyní je to na vás. Já si myji ruce."
„Smrt," řekl Kaifáš. „Smrt pro všechny tři."
„Dobrá," řekl Pilát. „Mé ruce jsou čisté." Jednou z obou čistých rukou ukázal na Kováře a povýšeně se usmál.
„Ecce homo," řekl.
Na ta slova propukli přítomní legionáři a Kaifášovi kněží a soudci v jásot, který se přenesl ven, i mezi lid čekající na dvoře Kaifášova domu. Ukřižování ve sváteční den 15. nisanu, kdy se za obvyklých okolností nedělo nic a ani se nic dít nesmělo, protože náboženskými předpisy bylo Židům dovoleno učinit maximálně dva tisíce kroků!
A teď samotný velekněz udělil obyvatelstvu všeobecnou úlevu od tíživých povinností a chystal se uspořádat něco, co

lid miluje nejvíc, hned po obžerství a smilstvu: veřejné umučení člověka, a to nejen jednoho člověka, ale hned tří najednou.
Hosana, velká byla radost lidu, aj, radost převeliká!
Předposlední CESTA

Lidé si vymysleli sto a jeden krutý způsob, kterak připravit o život jiné lidi, a z nich všech patřilo ukřižování k mimořádně krutým.
Odsouzenec byl přibit hřeby za zápěstí k břevnu, anebo k němu byl přivázán lany. Umíral za strašných bolestí dva i více dnů, navíc umíral na vyvýšeném místě, vystaven pohledu davu. I to bylo v souladu s úmyslem. Nešlo jen o trest, tedy o odplatu za nějaký čin. Hlavní smysl byl v odstrašujícím efektu. Lidi bylo možno zbavit života i jinak, věšením, sekáním, bodáním, vařením, stahováním z kůže, drcením v hmoždíři, lámáním kostí, topením, ovšem všechny tyto způsoby vedly k rychlé smrti v rozmezí minut, nejdéle hodin, a navíc byly přístupny jen zrakům těch šťastlivců, kteří se dostali blízko k místu popravy.
Ukřižování bylo vidět i zdaleka. Každý se mohl potěšit pohledem na oběť, sotva se jeho cesta přehoupla přes kopeček a otevřela se krajina a aj, v dáli další kopeček, ozdobený břevnem svisle zapuštěným do země, dalším břevnem příčným, a na něm za ruce visí člověk. To byl důvod, proč by měl poutník přidat do kroku. Viděl pak dravé ptáky, jak oběti krouží nad hlavou a čekají, až zemře, aby se na ni mohli slétnout a hodovat; ten nejodvážnější z nich se pustí do vybrané lahůdky, do chutných měkkých a dosud teplých očí.
Křižování si vymysleli Egypťané, užívali ho Asyřané, Skýtové, Peršané, jejichž král Dáreios se často bavil pohledem na přitloukání lidí na kříž, Řekové, Kartaginci a od nich ho převzali Římané. Velmi si této fénické tortury vážili a nezneužívali ji. Nekřižovali každého hňupa. Křižování bylo rezervováno pro zajatce, vojenské zběhy, vzbouřence a mimořádně těžké zločince. Jen zcela výjimečně byl ukřižován římský občan, zato byli často křižováni otroci. Pokud byl zavražděn otrokář, podle zvyklostí byli ukřižováni všichni otroci, pokud se nenašel vrah. Není divu, že v případech vraždy otrokáře se rychle našel jeden, na kterého ostatní ukázali prstem. Pak nastal proces, který končil slovy úředníkovými:
Pane crucem serva, polož otroka na kříž.
A bylo vymalováno.
Jak řečeno, odsouzenec byl ke kříži buď přitlučen hřeby, nebo přivázán. Přivázání, to nebyla žádná mírnější forma ukřižování. Naopak, odsouzenec pouze přivázaný k příčnému břevnu trpěl mnohem déle než ten, kdo k němu byl přibit. Byly vymýšleny různé techniky, jak regulovat délku utrpení. Obvykle se odsouzenci prorážely nohy bodcem a podle počtu ran se dalo odhadnout, jak dlouho při své nátuře vydrží. Rozumí se, čím více ran, tím kratší dobu. Nakonec ale se vžilo přibíjení. Přibitý odsouzenec visel po ideální dobu, kdy pohled na jeho utrpení diváky ještě bavil.
Část kříže, která byla zapuštěna do země, se nazývala stipes crucis, kdežto příčné břevno bylo patibulum. Svislá nadzemní část byla obvykle vysoká nějaké dva metry. To byl crux humilis, nízký kříž. Při tehdejším obvyklém lidském vzrůstu to byla výška dostatečná na to, aby odsouzenec visel s koleny pokrčenými. Mnohem vyšší byl crux sublimus, rezervovaný pro mimořádné osobnosti.
Crux humilis si odsouzenec vlekl na popraviště s sebou. Vysoké kříže byly příliš těžké, takže odsouzenec nesl na popraviště pouze patibulum, k němu byl přibit a nakonec vyzvednut a připevněn na předem připravené svislé břevno. Takovému způsobu se říkalo crux commisa, složený kříž.
Takto měli být popraveni i John Francis Kovář, James Bond a desátník Flavius, jemuž nebylo nic platné jeho protestování, že chce být milosrdně sťat, jelikož je římský občan. Pilát Pontský s Kaifášem se shodli, že se dopustil mimořádně odporné zrady a že si potupný trest zaslouží - téhož názoru byl i jeho přímý nadřízený, setník Tercius. Všichni tři se tedy měli na co těšit. Budou přibiti na zemi na patibulum, vyzvednuti a pak jim budou přibity nohy, podle tradice pravá přes levou. Toto přibití bylo důležité. Kdyby totiž odsouzenec pouze visel, brzy by zemřel bolestí a vysílením. Protože byl přibit, měl oporu a mohl se vytahovat vzhůru, pravda za cenu ukrutné bolesti. Uvolnil však hrudní koš, mohl se nadýchnout, než ho bolest přemohla a zase se spustil. Tímto zápasem, kdy se potácel mezi bolestí a udušením, si utrpení prodlužoval, k potěše přihlížejících. Proto se na svislé břevno někdy připevnila ještě opora, jakési sedlo. Pak skutečně mohlo umírání trvat i několik dní. Zachovala se zpráva o muži jménem Faianus, otrokovi, který byl ukřižován spolu s ostatními účastníky vzpoury otroků v roce 71. Ten vydržel živý na kříži šest dní a udivený vítěz nad povstáním Marcus Licinius Crassus mu udělil milost, nechal ho z kříže sejmout a vyléčit a tento Faianus pak žil ještě dalších padesát let.
Těšící se odsouzenci stáli na dvoře Antoniovy tvrze, kam byli odvedeni z Kaifášova domu, místa soudního řízení. Terciovi vojáci na Pilátův příkaz Kováře pořádně zbičovali důtkami s kuličkami na konci.
Snad si i mysleli, že konají akt milosrdenství. Čím více byl před popravou odsouzenec poraněn, tím kratší pak bylo jeho utrpení.
Bylo to divné bičování. Ať dělali, co dělali, krve bičovaného se nedočkali.
Kovář byl klidný jen navenek. Uvnitř tonul ve velkém zmatku a rozpacích. Pokud by se konala konference o smíšených pocitech, mohl tam být hlavním přednášejícím.
Bylo mu jasné, co se stalo. O ochranu jeho tělesné schránky se postaral On, tedy Ježíš Kristus. Těžko říci, jakou techniku použil.
Kovář si představoval, že Ježíš vytvořil jakousi fantomatickou schránku, neprostupný obal, dostatečně pevný, aby ho chránil před údery, a zároveň prodyšný. Přítomnost Ježíšovu chápal Kovář, ovšem zároveň ji pochopil i Otto Skorzeny a jeho spojenec, velekněz Kaifáš. Předpokládali, že přes Kováře se nakonec ke Kristovi dostanou a nakonec že se jim podaří uskutečnit plán, jehož realizaci započali v jiném světě v jiné dimenzi, kde zavraždili mimořádně krutým a

zavrženíhodným způsobem Kristova nástupce na Zemi, papeže Benedikta XVI.
Právě to dělalo Kovářovi starosti. Třebaže tu nebyl na oficiální misi a dokonce byl pravděpodobně z Agentury vyhozen, pořád se ještě ztotožňoval s hlavním cílem její existence. I vyhozený, ba pronásledovaný by chtěl zabránit změně v časovém sledu této linie. Ale jak to udělat?
Uvědomoval si, že je vlastně dvojím zajatcem: stal se zajatcem Římanů, a v jistém smyslu je i zajatcem Ježíše Krista, který ho obklopil neviditelnou ochrannou vrstvou.
Za to všechno může ten hňup, anglický agent James Bond.
Ten vedle Kováře stál, také svlečený, jen s bederní rouškou velmi pochybného vzhledu, zhotovenou z tkaniny, kterou by jeho osobní krejčí z Regent Street ani nevzal do ruky, a tvářil se velmi znechuceně. Z jeho pohledu dosáhl cíle, „zachránil Ježíška“. Netušil totiž, že záchrana je to pochybná a podmíněná, že Ježíš si uchoval vazby na Kováře a že Skorzeny s Kaifášem o nich vědí a počítají s nimi. Stál tu na dvoře Antoniovy tvrze a čekal na tu chvíli, která v jeho profesní minulosti zatím vždycky nastala: jeho protivníci udělají něco neopatrného, budou nepozorní, učiní chybu a on, zdánlivě nepozorný a uondaný, chyby využije a zvrátí situaci.
Třetí odsouzený, desátník Flavius, naříkal a lamentoval a pořád doufal, že se Pilát Pontský ustrne a dá mu milost. Římský prokurátor se však k tomu neměl. Vydal pokyn a průvod se dal do pohybu.
Ve špalíru legionářů vyšli odsouzení na kilometrovou cestu, které se bude na věky říkat Via Dolorosa, neboli Cesta bolesti. Ze dvora nejdříve prudce stoupala, pak nastal zlom a bylo nutno sestoupit do údolí.
Doba byla pokročilá. Slunce pražilo do uličky, naštěstí odsouzencům ne přímo do očí, protože ulice vedla k západu. Pilát nařídil, aby šli na popraviště zvané Golgota nejkratší cestou. Přece jen byl sváteční den a Pilát by neviděl rád, kdyby si snad někdo někdy měl stěžovat na to, že tato nečekaná poprava narušila průběh svátku pesach víc, než bylo bezpodmínečně nutno.
Kovář s patibulem na ramenou, pevně přivázaným k zápěstí, se rozhlížel, jestli někde nespatří Skorzenyho. Esesmana ale neviděl od chvíle, kdy spolu hovořili a kdy únosce Mussoliniho přišel na to, že je Kovář s Kristem stále ve spojení. Jistě je tu někde v záloze a čeká, co se bude dít. Věří, že Kovář, tak či onak, ho nakonec ke Kristovi zavede a on se Ho zmocní, tak, jak mu nařídil jeho nový pán Xaverius Hawk.

V údolí zabočili vlevo a pokračovali v cestě podél jeruzalémského tržiště. To by bylo ve sváteční den prázdné, ovšem zvěst o popravě se ve městě rychle roznesla a všude teď bylo plno zvědavců.
Patibulum Kováře pořádně tížilo a není tedy divu, že klopýtl a upadl. Vojáci, kteří stáli u něho, mu nejdřív spílali. Pak jeden, chytřejší než ostatní, pánovitě mávl na jednoho z přihlížejících a poručil mu, aby Kovářovi pomohl. Muž nebyl nadšený, ovšem římskému vojákovi není radno odporovat. Poslechl tedy.
„Jak se jmenuješ?“ zeptal se ho Kovář.
„Šimon z Kyrény,“ řekl neochotně ten člověk. „Zpropadený život, že jsem sem chodil! Vždyť ani nejsem Žid. Proč se pletu do takových věcí?“ Šimon z Kyrény, uvažoval Kovář. Ano, to je v pořádku. Tak se jmenoval člověk, který pomohl podle evangelií Ježíšovi nést jeho kříž.
Časová souvislost je tedy zatím zachována.
Tohle poznání ho uklidnilo.
Pokračovali v cestě. Zahnu li doprava a vydali se vzhůru k Efraimské bráně. Víc než polovinu cesty na Golgotu měli už za sebou.
Podle evangelia by měli potkat naříkající jeruzalémské ženy. Kovář je nemusel vyhlížet dlouho. Ušli několik desítek metrů a narazili na hlouček kvílejících ženštin.
„Ženy jeruzalémské,“ oslovil je John Francis Kovář, „neplačte nade mnou! Nad sebou plačte, a nad vašimi dětmi. Ty jednou budou říkat ‚pahorky, přikryjte nás'!“ Lovil v paměti Ježíšova slova, jak je poskládal ze čtyř evangelií.
Podíval se na Bonda. Ten ho pozoroval s úšklebkem. Snad si dokonce dělal legraci z jeho snahy zachovat souslednost času stůj co stůj.
Marně se namáháš, kamarádíčku, vzkazoval mu Bond svým pohledem. Ježíš je za horami. Prošli branou. Před nimi se zjevila Golgota, skalnatý, asi pět metrů vysoký výstupek podobný obnažené lebce. Název je odvozen z aramejského slova gulgatha označujícího lebku. Na svahu za ním zářilo bílé a růžové kvítí. Kousek odtud byl vidět právě vytesaný skalní hrob.
Na skalisku se už tyčily tři zapuštěné cypřišové trámy.
Začíná poslední dějství, napadlo Johna Francise Kováře. Bolestné putování po Via Dolorosa máme za sebou, se všemi zastaveními, jak se o nich píše v evangeliích. Neudělal jsem chybu. Rovnováha mezi světy je zachována. Toto vědomí ho naplňovalo uspokojením z dobře vykonané práce.
Při pohledu na trámy mu přece jen zatrnulo.
Dejme tomu, že hra bude pokračovat a že Římané přibijí na kříž Johna Francise Kováře. Třeba si nikdo záměny nevšimne. Kdepak jsou apoštolové? Kdepak jsou ti lidé, kteří naslouchali Ježíšovým slovům o lásce a milosrdenství? Rozptýlili se po okolí, ale opět přijdou, shromáždí se kolem vykladačů Jeho slova i zde, v tomto světě, založí svatou církev a dějiny půjdou tou cestou, jakou se měly ubírat. Takže splním svůj úkol, uvažoval Kovář, když se nechám ukřižovat.
Jen aby dál fungoval Ježíšův lék proti bolesti, napadlo ho.
Ohlédl se po Bondovi. Ani britskému agentovi nebylo při pohledu na kůly nejlíp. Vypadalo to, že ztrácí svůj obvyklý elegantní nadhled.
Trochu mu cukal koutek.
Jeho školení v oboru křižování a praktická stáž na Filipínách mu nebyly moc platné. Ba naopak, moc dobře věděl, o co

jde a co ho čeká.
Když došli ke kůlům, vojáci odsouzencům dopřáli oddechu.
„To jsem zvědav," pronesl Bond ke Kovářovi polohlasně, „jestli nás přibijí vydesinfikovanými hřeby. Mám nejhorší obavy. Jen se na ně podívej. Jsou to packalové."
„Tvoje starosti na moji hlavu," řekl mu Kovář.
„To že řekl Ježíš?" zeptal se Bond pochybovačně. Slyšel před tím Kovářova slova k ženám a pozoroval ho při jeho pokusech chovat se přesně tak, jak to zaznamenala evangelia při popisu poslední Ježíšovy cesty.
„Ne," zněla odpověď. „To říkám já, John Francis Kovář." Pak se Kovář podíval přes hlavy legionářů dolů. Po cestě od Emauz přicházela skupinka lidí a Kovářovi se skoro zastavilo srdce, když poznal, kdo je včele.
CESTA DO EMAUZ

Setník Tercius, pyšný, že byl pověřen úkolem tak významným od samotného pana římského prokurátora, s nejvyšším knězem Kaifášem po boku, dal pokyn svým lidem, aby se dali do díla. Bond se pokusil legionářům, kteří ho měli ukřižovat, dát několik dobrých rad, avšak tito otrlí vojíni, jak se zdálo, nebyli zvědavi na to, co jim řekne tento cizinec, třebaže má zdravotnický kurz a školení v křižování završené praktickou stáží na Filipínách.
John Francis Kovář měl být vytažen na kříž jako první, Bond s Flaviem měli následovat.
Vojáci si chystali náčiní. Připravili si kladiva a hřeby a kotouče silného konopného provazu. Nejdříve odsouzencům přibijí paže na patibulum a pak je pomocí tyčí vytáhnou nahoru. Tam příčné břevno zapadne do zářezu ve svislém trámu a bude tam připevněno dvěma čepy, dost silnými, aby udržely nápor zmítajícího se těla. A že se muž přibitý na kříž na svém mučicím nástroji kroutí a mele, to bylo nabíledni. Nespěchali. Poprava přibitím na kříž, to není žádné sekání hlavy, kdy se udělá šmik a je vymalováno a jde se domů. Křižování, to je slavnost a tu je třeba si užít.
Proto se bez odporu rozestoupili, když je o to požádaly dvě bíle oděné ženy, jež přišly po cestě od Emauz. Na jejich vzezření bylo něco mimořádného, dalo by se říci nadpozemského. Vojáci se zdrželi obvyklých poznámek a žertů, ty dvě ženy jim nepřipadaly k žertování vhodné. Někteří si šeptali, že jedna z nich je matka toho prostředního popravovaného.
Ženy se zastavily před Johnem Francisem Kovářem.
Ten nedal najevo hnutím ani toho nejmenšího svalu v obličeji, jak je rád, že před sebou vidí Andreu de Villefort a asistentku Nikitu.
Samotná Villefortová vydala svými bojovými zdatnostmi za malý vojenský oddíl, ovšem kolem nich byl velký vojenský oddíl, a navíc, někde tady se musí potulovat Otto Skorzeny se svou motorovou pilou a kdo ví, co má tenhle strašný chlap za lubem.
Villefortová mlčela a pomalu zvedala v rukou velký bílý šátek.
Za hrobového ticha přiložila šátek Kovářovi na obličej.
A Kovář ho spatřil.
Z bělostné mlhy vystoupil obraz, který mu připomínal oltářní výjev. Spatřil Ježíše Krista, poznal ho okamžitě, toho muže, kterého naposledy viděl v jeskyni zahrady Getsemanské na Olivové hoře. Nebylo však snadné Ho poznat. Byl znetvořený mučením a bičováním.
Tvář měl pokrytou krví a holou hruď poznamenaly nesčetné šlehance důtek s kuličkami na konci. Ježíš se na Kováře upřeně díval. V pohledu těch hnědých očí byla bolest, avšak převládala laskavost a porozumění.
„Nesu tvůj kříž, Johne Francisi Kováři," slyšel Ho říkat. „Snímám z tebe bolest a beru ji na sebe. Takový je můj úděl a ty jsi ten, kdo to pochopil. Nezradil jsi a patří ti můj vděk." Do obrazu vešel Jidáš.
„Zůstávám nejvěrnější učedník Páně, Johne Francisi Kováři. Proto jsem tě využil, abych odlákal pozornost Římanů. Jenže marné byly snahy odvést Pána z cesty osudu. Jak bylo souzeno, tak se i stane. Buď silný, bratře, a připrav se na poslední velkou zkoušku." Každá rána, každé šlehnutí důtkami, jež mu dali, udeřilo a šlehlo Ježíše v jeho ústraní. John Francis Kovář jen hraje roli Ježíše, aby oklamal síly zla, reprezentované Ottou Skorzenym, s Xavierem Hawkem v pozadí!
„Pane," řekl Kovář, „náš společný nepřítel ví o tom, že jsme spojeni. Obávám se, že číhá na vhodný okamžik a že tě chce dostat do tenat, aby mohl využít tvé zázračné dobroty ke svým cílům."
„Vím o tom, synu," řekl Ježíš. „Proto mluvím o posledním zápasu, který čeká nás oba. Musíme být silní a stateční. V Otci mém máme přímluvce a i zde na zemi máme pomocníky, sestru Andreu a Nikitu a bratra Jamese." Poslední poznámce se Kovář podivil. Nepřekvapilo ho, že si Ježíš Jamese Bonda všiml, zapamatoval si ho a zná jeho jméno. Přišlo mu ale divné, že s ním počítá v dalších plánech.
„Důvěřuj, synu," pravil Ježíš. „Důvěřuj a bojuj. V sázce je víc, než tušíš." Po těch slovech se obraz začal vlnit, a pak slábl, až se ztratil v mlze a za chvilku se i ta vsákla do plochy bílého plátna, jež držela Andrea de Villefort v napřažených rukou.
Obě ženy hleděly Kovářovi do očí.
„Tak dost té komedie," řekl Kaifáš hrubě. „Nejsme tu na výletě. Ženy, nemařte úřední výkon, nebo budete zbičovány také. Setníku, ujměte se vašeho úřadu."
Nebe, až dosud modré, potemnělo. Zvedl se vítr a přihnal od západu temné mraky, jako by měla co chvíli přijít bouře. Nad Golgotou začalo kroužit hejno krkavců. Mrchožrouti se přišli podívat, kdo jim připravuje jakou hostinu.
Vojáci položili Kováře na zem, roztáhli mu ruce a hřeby mu vjely do obou zápěstí naráz. Necítil to. Bolelo ho jenom srdce, když si uvědomil, že fyzickou bolest zakouší On, ve vzdáleném úkrytu. Mohlo ho těšit jenom to, že On sice ukrutně trpí, avšak je v bezpečí před silami zla, jež ho ohrožují.
Vojáci pracovali rychle a obratně. Hřeby se zahryzly do dřeva. Pak přispěchali další vojáci, aby těm prvním pomohli Kovářovo tělo vyzvednout do výšky. Odsud měl Kovář pěkný výhled. Pozoroval davy zevlounů na hřebeni

jeruzalémských hradeb. Město leželo ve stínu, jako by halilo tvář hanbou nad tím, co se dělo nedaleko jeho hradeb. Matná byla i střecha Šalamounova chrámu, jindy tak pyšně metající zlatisté blesky. Když se podíval stranou, spatřil Kovář desátníka Flavia. Toho jeho druzi nepřibili, paže mu přivázali a připevnili ho provazy tak, aby mu ruce příliš nezatěžovali. Kováře napadlo, že svého desátníka ukřižovali jen na oko. Při nejbližší příležitosti si ho přijdou osvobodit. Desátník naříkal, aby se neřeklo a aby nevzbudil pozornost. Zato Bonda přibili jak se patří a Kovář musel obdivovat Angličanovu chladnokrevnost. Nevydal ze sebe ani hlásku! Měl sice za sebou kurz v křižování a praktickou stáž na Filipínách, kde se mladí muži nechávají o Velikonocích ukřižovat rok co rok, jenže něco jiného je školení a něco jiného je skutečné ukřižování, provedené otrlými římskými specialisty.
Najednou vítr utichl, krkavci se s poděšeným křikem rozletěli na všechny strany, a když jejich skřehotání zmizelo v dálce, na krajinu padl mrtvý klid.
Teď to začne, poslední zápas, o němž mluvil Ježíš.
Marně se rozhlížel kolem sebe. Viděl jen vojáky s oštěpy v rukou, před sebou hradby Jeruzaléma a vlevo i vpravo hornatou krajinu posetou olivovníky, duby, tu a tam skupinami fíkovníků a datlových palem. Nikde ani živáčka, jako by se lidé ukryli ve strachu před tím, co má přijít.
Kovář vyhledal očima Kaifáše.
Nejvyšší kněz byl od první chvíle zasvěcen do celého spiknutí. Když se dostal Skorzeny do Jeruzaléma, spěchal právě za ním. Skorzeny byl jeho našeptávač, ovšem mágem byl nepochybně on, Kaifáš, a jako takový je jistě v přímém spojení s Xaveriem Hawkem.
Na Kaifášově obličeji se zračilo napětí.
Pak velekněz zvedl ruku, mávl a začalo to.
Kovář neviděl a nemohl vidět, co se děje vzadu, měl omezený výhled. Tak tak že viděl vlevo viset na kříži Flavia a vpravo Bonda.
Neviděl dozadu, zato uslyšel zvuk, o jehož původu nebylo pochyb.
Rozeřvala se tu motorová pila Dolmar PS400 s benzínovým motorem o síle 3,5 koňských sil.
Ve stejnou chvíli Kaifáš dal pokyn vojákům, kteří stáli těsně vedle něho. Ti se rozběhli k Villefortové a Nikitě a vytrhli jim z ruky plátno, které před chvilkou posloužilo jako komunikační prostředek mezi Ježíšem a Johnem Francisem Kovářem. Dva a dva drželi plátno v napjatých pažích a další vojáci se zmocnili obou žen a třímali je za paže.
A už byl tady, Otto Skorzeny, s nástrojem sloužícím i jako zbraň a mučicí nástroj, nástrojem vykoupaným v krvi dvou svatých mužů, papeže Benedikta XVI. a biskupa Echevarrii. Navlékl si na sebe pro tuto chvíli zhotovenou zbroj, černou s modrým leskem, připomínající zbroj jeho nového pána Xaveria Hawka. Vše bylo dílo okamžiku.
Vojáci drželi v rukou plátno a Skorzeny namířil čepel pily do jeho středu.
Sekl.
Vypadalo to, jako kdyby ze špice čepele vytryskl oheň a ten běžel po ploše plátna. Místo ale, aby ho stravoval, plátno se rozevíralo, oheň běžel dál a v krátké chvilce opsal širokou elipsu.
Kovář si udržoval přehled. Uvědomil si, že část vojáků není do věci zasvěcena. Byli užaslí a v děsu ustupovali. Někteří dokonce v panice odhazovali zbraně a padli na kolena. Jiní vojáci ale byli připraveni na to, co se dělo. Kovář si uvědomil, že mají černé chocholy na svých přilbách.
Skorzeny s Kaifášem tedy stačili vše řádně přichystat.
Elipsa chvilku zářila na povrchu plátna a pak se ozval podivný zvuk.
Oheň jako by plátnem prohořel, to ztratilo charakter plátna a proměnilo se v to, v čem Kovář poznal obyčejný časoprostorový tunel.
A ten vedl přímo k Ježíšovi, muži mučenému a zmučenému, muži na kraji sil, muži připravenému zaplatit poslední mince utrpení, aby vykoupil lidi, mezi něž přišel.
Ježíš byl tady, na dosah Skorzenyho a jeho černě chocholatých pochopů, kteří dvěma proudy začali pronikat do prostoru, v němž Spasitel našel útočiště.
Skorzeny se otočil ke křížům na Golgotě. S úsměškem přejel očima po trojici nešťastníků, počínaje desátníkem Flaviem, přes Jamese Bonda, až se zastavil na Kovářovi.
„Vůdce měl pravdu," řekl. „Vy Češi jste méněcenná rasa. Je to smutné, když si pomyslím, že vy dva jste to nejlepší, co mohl plutokratický židobolševický svět postavit. Dvě celebrity tajných služeb, Kovář a Bond! Ano, nejste nic jiného než Pat a Mat." Ježíš byl Skorzenému a jeho pochopům na dosah ruky. Stačí několik kroků. Skorzeny projde tunelem a Pán se ocitne v jeho rukou. Proč tedy nešel, proč jen nervózně potřásal motorovou pilou v rukou, jako by z ní chtěl čerpat sílu k vrcholnému činu své temné kariéry?
Asi to bylo proto, že na Ježíšově obličeji neviděl žádnou známku strachu. Zdálo se dokonce, že Pán není ani překvapen tím, co se stalo, takže překvapený a zoufalý svou bezmocí byl jen Kovář.
„Kopí!" zvolal Ježíš.
A Villefortová pochopila.
S mrštností, jakou na ní Kovář vždy obdivoval, se zmocnila jednoho z pohozených oštěpů, přiskočila ke Kovářově kříži a s veškerou silou ho vrazila do Kovářova boku.
Nadzemský úsměv se objevil na Ježíšově tváři.
„Otče," pravil, „do tvých rukou odevzdávám svého ducha." Skorzeny se ohlédl po nejvyšším knězi Kaifášovi. Ten se netvářil nejchytřeji. S ústy pootevřenými se díval, jak se Ježíšovi podlamují kolena a on zvolna klesá, podporován z jedné strany Janem, z druhé Petrem.
„Vpřed!" zavelel Skorzeny.
Kovář se na to všechno díval z výšky, mysl měl jasnou. Necítil žádnou slabost, žádnou bolest. Jedno i druhé z něho

Pán sňal a vzal to na sebe. Kováře napadlo, co se bude dít dál. Ježíš očividně umíral, odcházel ke svému Otci, aby spolu s Duchem svatým splynuli v trojjediné bytosti. Zanechá zde Kováře bezmocně viset na kříži?
Asi mu nic jiného nezbude. Skorzenyho od něho dělí jen několik kroků. Musí zaútočit hned, aby mu Ježíš neunikl do věčnosti.
Najednou Kovář v sobě našel zdroj nové síly. Jak se na Skorzenyho díval z výše kříže, krev, o níž věděl, že není jeho krví, náhle vytryskla, jako když vorvaň vychrlí vodu ze svých zad, a zalila padouchovu motorovou pilu.
Stroj okamžitě zhasnul.
Skorzeny pilou vztekle zatřásl.
„ON, máš to na OFF," chtělo se Kovářovi zažertovat, ale ani hlásek mu nesplynul ze rtů.
Jenže závada byla v něčem jiném. Zavinil ji Maurbyho efekt, který nemilosrdně likviduje všechny nepatřičné výtvory vědy a techniky a před chvilkou ještě pyšně fungující nástroj se v díle vteřin změnil v nechutnou hroudu mastné strusky.
„Vítám tě do klubu Pata a Mata, kamaráde Otto," ozval se James Bond. „Nevypadáš teď moc chytře a zdatně. Führer by nepřipojil diamanty k dubovým ratolestím tvého železného kříže!" Skorzeny odhodil nechutný předmět, který býval motorovou pilou, a popadl jeden z odhozených mečů.
„Vpřed, zbabělci," vykřikl Skorzeny.
Jenže černochocholatí, když viděli, co se stalo, ztratili odvahu. Někteří dokonce poklekli a dívali se na umírajícího Ježíše s výrazem zbožnění. Mistr je stačil v posledních okamžicích svého pobytu v těle člověka obrátit na dobrou cestu. Jen jediný muž ho poslechl. Byl to setník Tercius, zřejmě chtěl osvědčit před svými muži statečnost.
Ježíšovi zbývalo několik posledních vteřin života. A Skorzeny jich musí využít, pokud se ještě chce zmocnit kořisti a dovléci ji Xaveriovi Hawkovi k nohám!
S meči v rukou pronikli Skorzeny s Terciem do tunelu.
Pán se na ně usmál.
Jako by to byl povel, časoprostorový tunel se začal smršťovat a v následujících okamžicích Skorzeny s Terciem pochopili, že se ocitli v pasti. Začali kolem sebe zuřivě sekat meči v pošetilé naději, že se dostanou ven. Dosáhli pravého opaku! Zbraně uvázly v energetickém pletivu tunelu, ten se začal chvět a najednou se to stalo, tunel se roztřásl v děsivém staccatu a zaseklými meči naplátkoval oba smělce na podobné kousky, jaké ležely před oltářem v Chrámu Svatého hrobu v Jeruzalémě v dubnu 2007, kdy se tam Kovář s Villefortovou byli podívat na profesionály při práci.
Po Kovářově pravici se cosi hnulo. Kovář otočil hlavou právě včas, aby viděl Jamese Bonda, jak vytrhává hřeb poutající mu pravou paži, pak osvobozuje nohy a levou paži a už byl zde, meč vytržený z pochvy jednoho ze zkoprnělých legionářů a dřív, než se kdo vzpamatoval, přesekl lana poutající paže desátníka Flavia k mučicímu nástroji.
Legionáři se na to všechno užasle dívali.
„Co tady civíte?" zařval na ně Flavius. Ukázal na Kováře. „Sundejte ho!" Kovář se díval přes jejich hlavy na to, jak se prostorová bublina vzdaluje s umírajícím Ježíšem a jeho učedníky. Stačil ještě zahlédnout, jak Pánovi klesla hlava a pak se bublina změnila v zářivou jiskru, která zmizela v tetelivém povětří nad Jeruzalémem.
Vzápětí se ho zmocnily ruce římských vojáků. Někdo přinesl kleště a netrvalo dlouho a Kovář ležel na zemi pod křížem a Villefortová s Nikitou mu šátky otíraly rány na zápěstích a nártech.
„To je dobré," říkal jim. „Nebolí to." „Rány se hojí před očima," říkala Villefortová tiše.
Kovář se ohlédl po Bondovi.
„Jak je možné, že jsi se dostal z kříže?"
„Copak jsem ti neříkal, že jsem prodělal školení a kurz a praktickou praxi na Filipínách? Byla to součást výcviku na téma jak vyváznout katovi z rukou. Až bude vhodná chvíle, ukážu ti, co mě naučili v Sing Singu."
„A co?" chtěla vědět Villefortová.
Té se nedalo neodpovědět.
„No přece, jak se uniká z elektrického křesla!" Kovář vstal. Měl slabá kolena, trochu se mu třásla. Dokázal však jít bez pomoci. Mířil rovnou ke Kaifášovi, který se tu třásl hrůzou nad hromadou rozplátkovaného masa. Nedokázal určit, co bylo dřív Tercius a co Skorzeny.
„Tak co, velekněz," oslovil ho Kovář.
„Já... já jsem pověřen... já jsem pověřen samotným panem prokurátorem!"
„Co se tu děje?" ozval se velitelský hlas. Vojáci se rozestoupili, aby udělali prostor pro Piláta Pontského.
„Tento kněz, pane," ukázal Kovář na Kaifáše, „přestoupil všechny možné příkazy platné pro svátek pesach. Jak to, že ses vzdálil na více než dva tisíce kroků od domu, kněže?"
„Já... já určuju, co se smí a co se nesmí! Já jsem nejvyšší kněz!"
„Jenže ty určuješ, co se smí a co se nesmí, v Jeruzalémě," ohlédl se Kovář na hradby pyšného města. „Kdežto tady jsme mimo Jeruzalém. Pane, zvaž další osud tohoto nehodného kněze!"
„Nabádám vás všechny k pořádku a míru," řekl Pilát. „Vám dvěma uděluji milost, už proto, že soud vedený tímto mužem byl zmatečný a tudíž neplatný. A tebe, Flavie, jmenuji setníkem této setniny. Ujmi se velení a udělej si pořádek!"
„Ave, Flavius! Ave!" volali všude kolem vojáci a zvedali paže na pozdrav.
Flavius poděkoval Pilátovi a podal ruku Bondovi a pak Kovářovi.
Tomu jí dlouho potřásal.
„Stáli jsme proti sobě a teď jsme přátelé. Málo co tak sblíží dva lidi, jako společné visení na kříži, nemyslíš, příteli?"
„Volil bych jiné cesty."
„Taky bych věděl o nějaké," pozval se Pilát Pontský. „Co byste říkali vínu, zpěvu a ženám?"

„To poslední se mi nelíbí," ozvala se Villefortová přísně.
„Myslím, že v mém paláci si každý najde to svoje," řekl dvorně Pilát Pontský a uklonil se jí.

Tři dny trvalo hodování a všelijaké veselení, při němž se i James Bond zpronevěřil své zásadě, že do náruče pojímá jen agentky a vražednice z té druhé strany. Po třech dnech byli už všichni, Piláta nevyjímaje, značně uondaní a bylo načase se rozejít.
„Rozejít se můžeme," řekl k tomu Kovář. „Ale jak odejdeme? Jsme tu uvěznění v roce 33. Kdo nám pomůže?" „Nech to na mě, Johne," řekla mu Villefortová. „Ještě nebyl čas na to, abych ti sdělila některé podstatné skutečnosti."
„Vyprávěj," vybídl ji Kovář.
Seděli v pohodlných křesílkách ze santalového dřeva a ze zlatých pohárů zdobených rubíny srkali šťávu z rozmačkaných pomerančů.
Když pohlédli na jednu stranu, viděli majestátní siluetu Šalamounova chrámu, na druhé straně se mohli obdivovat rozlehlosti paláce krále Heroda.
„Když jste utekli," začala Villefortová, „bylo z toho velké pozdvižení v celé Agentuře. Dokonce i sám divizní procitl ze svého obvyklého spánku a nařídil veliké vyšetřování, aby zjistil, co se děje a co se stalo a proč se to děje a proč se to stalo."
„Tak se přišlo na to, kdo zradil." Villefortová vážně přikyvovala.
„Biskup Echevarria měl pravdu. Skorzeny se dostal ze svého světa do našeho jenom díky pomoci z nitra Agentury. A právě s tou pomocí se dostal i sem. Vyšetřování ale prokázalo, že Xaveriovi Hawkovi se podařilo zakrýt podíl na spiknutí."
„Nechápu," připustil Kovář.
„Ten, kdo Skorzenymu pomáhal, nevěděl, že vlastně pomáhá Xaveriovi Hawkovi. Stal se obětí klamu. Ošálili ho. Není divu, starý a trochu pošetilý..."
„Profesor Carl Maria von Wonder!" vydechl Kovář užasle.
„Nesmí se o tom mluvit. Je to nejpřísnější tajemství Agentury. Ví to jenom divizní, Bytewská, my dva. A Xaverius Hawk, samozřejmě."
„Proč jenom..."
„Chtěl pomoci Ježíškovi."
„Cože?" Krčila rameny.
„Starý profesor si nechal namluvit, že pomůže Ježíškovi. Záchrana Ježíše Krista před ukrutnou popravou mu připadla jako dobrý nápad. Když se dozvěděl, co se stalo v Jeruzalémě, přestal si to myslet. Zděsil se, když mu došlo, co provedl. Jenže už nemohl couvnout. Bestie byla vypuštěná ze řetězu."
„Co se s ním stane?"
„Co by se stalo?" řekla Villefortová. „Agentura se bez něho neobejde. Místo tebe nebo mne najmou Boorman s Morganovou někoho jiného, jsme nahraditelní. To jenom Wonder je jedinečný. Nikdo se nevyzná ve vztazích mezi světy jako on. Takže Agentura na jednu dětinskou chybu starého profesora ráda zapomene."
„Jako teď zapomene na nás a nechá nás tu," řekl Kovář trpce.
„Nezapomene. Je to součást Wonderova pokání. To on připravil portál pro mne a Nikitu a dostane nás všechny odsud."
„Kdy a kde?"
„Je to tam, odkud jsme my dvě přišly, nedaleko Emauz. A je dohodnuto, že se to stane tři dny po ukřižování." Kovář se usmál. Tak přece měl i neměl Echevarria pravdu. Zrada? Nebo pouhé selhání?
Wonder, který ušetřil soustavu paralelních světů od tolika běd, měl snad právo na jeden maličký úlet.
Kovář vzdychl.
Úlet, který stál dva svaté muže život. Benedikta XVI. a Echevarriu.
„Tady jste, hledám vás po celém paláci," objevil se za nimi Bond.
„Podle stavu kocoviny v mé hlavě soudím, že je na čase odejít!"
„Právě o tom mluvíme," řekl Kovář a vstal.
Vyhledali pak Nikitu, která se velmi dobře bavila s dvěma statnými legionáři, a společně zašli za Pilátem Pontským.
„Bohové vás provázejte, stateční poutníci," řekl jim na závěr květnatého, vpravdě státnického projevu.
„Nám stačí jeden, ale i tak děkujeme," rozloučil se za všechny Kovář.
Odpočatí, osvěžení, převlečení do pohodlných tunik s opánky na nohách kráčeli po cestě do Emauz. Když míjeli Golgotu, Kovář se neubránil stísněnému pocitu. Ohavné pozůstatky už spořádali krkavci a potulní psi a vítr rozfoukal i to, co zbylo po motorové pile, zničené Maurbyho efektem. Brzy ale měli pochmurné místo za sebou, překonali terénní vlnu a v dálce před sebou viděli v háji datlových palem vesničku Emauzy.
A také spatřili dva poutníky, mířící přímo od Emauz k nim.
I tihle dva šli jen tak nalehko, bez zavazadel. Asi to byli Emauzští, kteří si potřebovali v nedalekém Jeruzalémě něco vyřídit.
Jenže to nebyli Emauzští, jak naše čtveřice brzy zjistila. Byl to Ježíš doprovázený biskupem Echevarriou!
Kováře zachvátila posvátná bázeň. „Cesta do Emauz," zaslechl vedle sebe šeptat Villefortovou a když se podíval na druhou stranu, spatřil Nikitu, jak pokleká a křižuje se. Třetího dne Pán vstal z mrtvých, i zde, v tomto světě. Časová následnost zůstala zachována, nic nebylo porušeno surovým vpádem Hawkova pomahače Otty Skorzenyho! Podle Písma „dva učedníci potkali neznámého na cestě do Emauz a on jim vysvětlil, že Mesiáš neměl přijít proto, aby obnovil království Izraele, ale aby dal všem lidem možnost vstoupit do království Božího. Když dorazili do vesnice, pozvali ho ti

dva učedníci, aby s nimi povečeřel. U stolu Ježíš vzal chléb a lámal ho jako při poslední večeři. A tehdy ho poznali, ale v tom okamžiku zmizel jejich zrakům.“
„Vrátil ses k nám, Pane,“ oslovil ho Kovář.
„Vrátil jsem se, abych napravil, co zlo natropilo,“ odpověděl Ježíš a s úsměvem pohlédl na Echevarriu. Navrátil ho životu, pochopil Kovář. Jenže Echevarria zahynul zde, v Palestině roku 33. Jiná nešťastná bytost klesla v krvi sice také v Palestině, jenže skoro o dva tisíce let později, v jiném světě.
„Všechno zlo se napravit nedá, Pane,“ řekl Kovář smutně.
„Já mohu všechno,“ odpověděl Ježíš. „Jsem přece Syn Boží.“
„Podívej,“ ukázala najednou Villefortová.
Od Emauz se k nim cosi blížilo. Nejdřív to vypadalo jako větrný vír.
Zvedaly se sloupy prachu a tetelil se vzduch. Když se ten podivný jev přiblížil, pochopili, že je to časoprostorový portál.
Ten stanul přímo u nich.
„Ano, Pane,“ sklonil Kovář hlavu. „Ty můžeš všechno.“ Všech šest vstoupilo do portálu. A kde se ocitli!
Stáli před oltářem v Chrámu Svatého hrobu. U nohou měli děsivé pozůstatky Benedikta XVI. Ježíš nad ně vztáhl paže a ejhle, maso k masu, krev ke krvi, a papež zde stál před nimi s výrazem hlubokého pohnutí v obličeji.
„Můj otec vás bude provázet, synové a dcery,“ požehnal jim Ježíš a následován Echevarriou, který vzal za ruku Nikitu, vstoupil zpátky do portálu a ten zmizel i s nimi všemi třemi a dřív, než stačili pochopit, co se děje, seděl Kovář s Bondem a Villefortovou na nepohodlné kostelní lavici. Villefortovou to tlačilo a vrtěla se.
Kovář sáhl do záňadří a vytáhl pytlík s buráky.
„Vezmi si,“ nabídl ho Villefortové. „To tě uklidní.“ Podívala se na něho s úžasem.
„Jak jsi dokázal dovnitř pronést pytlík s buráky?“ Vzpomněla na rámy a osobní prohlídky a rektoskopické průzkumy.
„No dovol,“ odpověděl otázkou, „co bych to byl za hvězdu Agentury pro potírání interrealitního pašování, kdybych nedokázal pronést jeden pitomý pytlík buráků do jednoho pitomého kostela?“ Patriarchové se rozestoupili, aby udělali místo tomu nejvážnějšímu mezi nimi, který přinášel zlaté umyvadlo s vonnou vodou, potřebnou k omytí nohou důstojným starcům, jak o tom vypráví Jan (13, 1-17): „Odložil svrchní šat, vzal lněné plátno a přepásal se; pak nalil vodu do umyvadla a začal učedníkům umývat nohy a utírat je plátnem, jímž byl přepásán.“
„Začíná to být nuda,“ pravila Villefortová. „Dej mi ještě,“ a sáhla do pytlíku s buráky.
S buráky se dala mše docela snesitelně snést.

„Tak jaké to bylo,“ ptala se Ljuba Bytewská Johna Francise Kováře a Andrey de Villefort, když se vrátili ze studijního pobytu do Jeruzaléma. Z médií věděla, že se v Jeruzalémě nic nestalo, takže zvěsti o chystaném atentátu na papeže se prokázaly jako nejapná fáma.
„Nic se nestalo, takže nuda,“ řekl Kovář. „Ono se ani stát nic nemohlo, když tam bylo tolik profesionálů. Ostatně, pozdravuje vás James.“ „Nula nula sedm? Jak se má?“ „Cvičil prchání z kříže na Filipínách,“ odpověděl Kovář.
„Ten chlapec si nedá pokoj,“ smála se Bytewská. „Prchání z kříže, kdo to kdy slyšel! Ale teď vážně, přátelé. Dovolená skončila a mám pro vás úkol. Naše moravská pobočka je ohrožena. Hřiby ničí auta, muchomůrky vypouštějí omamné plyny a pýchavky likvidují technologické vybavení pro přestup do paralelních světů. Jste ochotni do toho pekla jít?“
„Ochotni ne, ale někdo to udělat musí,“ odpověděl Kovář. „Náš svět si musíme zasloužit. I když je to, pravda, někdy těžké.“
OBSAH

AGENT JFK11
PODHOUBÍ SMRTI

„Mayday! Mayday! Přecházím na nouzový režim!
JFK dnes neměl svůj den. A zřejmě nejen on...
„Dvanáctko, máme vás! Děláme na souřadnicích průniku!“
„Tak to sebou, sakra, hoďte! Jsme na hranicích realit 0001 a 0045!
Tak kam to mám podle vás švihnout? Snad ne do toho pětačtyřicátého?“
„To asi ne. To bysme zahájili třetí světovou ještě před Hirošimou,“ ozval se za Johnem Vincent Vega, druhý pilot, střelec a pijan, ve všem absolutní profík.
Slaaashhh...
Další hyperplazmatická střela velikosti Big Benu jim olízla kokpit.
„Hele, Vinci, nech si řeči a věnuj se laskavě těm podělaným bleskům. Nebo z nás budou akorát tak připálený hambáče.“
„Neboj, tohohle kuliferdu mám taky,“ ohlédl se Vega za rotujícím, ostře pableskujícím výbojem a sejmul ho přesně cílenou dávkou z protometu.

„Jo, mimochodem, víš, jak říkají půllibrovým sýrovým hambáčům v Holandsku?“
„No, to nevím - a zrovna teď mě to nějak zvlášť nezajímá.“
„To tys začalo jídle.“
Kovář neměl čas ani na to, aby Vincentovi odsekl, protože prostorem kabiny už to zase křičelo:
„Dvanáctko, podařilo se! Transformujeme vás do výchozí reality! Pokud vás neodkloní další řízený výron hyperplazmy, mohli byste přistát v cílové oblasti...“
„Na devíti hodinách! Na devítce!“ zakřičel JFK.
Bylo to rychlé. Jako pokaždé...
Slaaasssh...!
„Vidím, ne?“ řekl Vega a přesnými pohyby zkušeného střelce umístil útočící hyperfantóm do středu zaměřovací pavučiny. „A jakej byl,“ pousmál se ještě, než stiskl spoušť.
Bahrouum!
Kdyby Vincent Vega mohl, vyfoukl by kouř z ústí zbraní, zatočil by jimi na ukazovácích a šoupl by je do proklatě nízko zavěšených pouzder. Jenže teď onen hřmotný Hispánec nestřílel z tolik oblíbených koltů, ale z protoplazmatických kanónů šesté generace. Jedinou dávkou mohl vymazat celou hustě osídlenou aglomeraci - nebo zničit jeden malý X-Hawkův hyperfantóm. A o ten právě nyní šlo.
Hrabě Xaverius Hawk uměl nejen ničit, ale i tvořit. Dokázal tvořil řízené časové tunely, malé hyperfantómy - a potřeboval tvořit vlastní světy. Ty musel předtím zničit. To byl ten hlavní problém, tedy hlavně to byl problém těch světů.
K jeho tajným plánům mu měly sloužit - jako základní stavební kameny - dosud existující světy. Vlastně jen suploval či urychloval běžné přírodní zákony nebo fyzikální děje. Aby mohlo vzniknout něco nového, něco starého musí zahynout.
Jak prosté...
Jenže právě tohle jednoduché pravidlo Agentura - ani stávající rovnováha paralelních světů - nějak nechtěly chápat.

Jan Doležálek pracuje technikou airbrush, štětcem a akryly, modeluje plastiky, vytváří elektronické fotomontáže a malby; na pochybné úrovni fotografuje, profesionálně ilustruje obálky knih a vytváří design webových stránek či snowboardových prken. Dále experimentuje s animovaným filmem nebo pracuje na vlastním projektu interiérového designu.
Čte sci-fi, horory a spekulativní literaturu, sbírá knihy a monografie známých umělců, ilustrátorů a koncept artistů, také odborné publikace zabývající se nejrůznějšími výtvarnými technikami. Se zřetelem na jejich umění a vědu se zajímá o staré kultury, Egypt, Čínu a hlavně o kultury staré Mezoameriky v čele s Mayi. Ve své tvorbě se snaží o syntézu umění neevropských kultur a nejmodernější techniky. Do jeho díla se významně promítá komputerizace, rozvoj nanotechnologií, vesmírný výzkum, genetické inženýrství.
Obdivuje práci K. Warwicka nebo Stelarca - snahu rozšířit lidský organismus a provést tak umělou evoluci v podobě kyberizace. Fascinuje ho architektura, hlavně práce F. L Wrighta nebo S. Calatravy, stejně tak i industriální světy průmyslových staveb, továren, monstrózních chemiček. Preferuje fantastické umění s vizemi nebo atmosférou; tvorbu, ve které krystalizuje autorova fantazie v nejrůznějších obrazech. Za vůdčí a nejinspirativnější moderní autory považuje hlavně svého oblíbeného Zdzislawa Beksinskeho, dále H.R. Gigera nebo W. D. Barlowa.
Do umění jako takového řadí i koncept art, ilustrace klasiků sci-fi, jakými jsou Chris Foss nebo John Berkey i cover art prezentovaný Frankem Frazettou, Zdeňkem Burianem, případně Luisem Royem. Provozuje vlastní webovou prezentaci www.darkart.cz.

Své první sci-fi Piráti vesmíru napsal v deseti letech. Do arény fantastiky vstoupil životopisnou knihou Podivuhodný svět Julese Verna (1978) a studií o české fantastice Něco je jinak (1981), následovanou studií o světové fantastice Všechno je jinak (1987), kterou napsal společně s Alexandrem Kramerem.
V roce 1984 vydal svůj první sci-fi román Jádro pudla, následoval román Čarodějův učeň (1989) a závěrečný díl trilogie Šídlo v pytli vyšel až v roce 1991. Do cyklu spadá ještě Pán modrého meče (1988), který ale vyšel knižně až v roce 2007. Kromě této marsovské trilogie napsal ještě trilogii Milénium (1997) a dva, případně tři romány spadající do prostředí kolonizovaného Měsíce, totiž Měsíc mého života (1988), Rock mého života (2007) a časově z cyklu vybočující román

Reparátor (1997).
S mimořádným úspěchem se setkal jeho postkatastrofický román Tma (1996), přepracovaná verze Tma 2.0 vyšla v roce 2003 a dokončená tato verze vyšla v roce 2007. Je též autorem mnoha povídek. Jeho první povídková sbírka Vejce naruby vyšla v roce 1995, výbor nejlepších povídek Aréna zvrhlosti je z roku 2006.
Povídkových sbírek vydal celkem šest. Psal též scénáře ke komiksům Káji Saudka, nejznámější je Arnal a tři dračí zuby (1988) a scénáře k rozhlasovým hrám, ať už podle cizích předloh (Verne, Wells, Heinlein), nebo vlastní příběhy (Velká solární, Arnal). Členem československého fandomu je od jeho vzniku. Je jeden ze čtyř Parkoránů, tedy fanů, kteří nechyběli na žádném Parconu včetně nultého ročníku. Spoluúčastnil se na založení mnoha sci-fi klubů a na conech přednesl desítky přednášek. Jeruzalémský masakr motorovou pilou je jeho vstup do seriálu JFK. Přislíbil napsat ještě minimálně jeden díl a zatím věří, že se mu to podaří.

agent
John Francis Kovář

10

JERUZALÉMSKÝ MASAKR

Ondřej Neff